

اسلام

او

داسلام نقش

د فرد او جامعې په جوړولو کښې

Ketabton.com

د گل پا چا «الفت»

مرتب او مهتمم: عزيز الرحمن «الفت»
د چاپ او ترجمې حق په مهتمم پورې اړه لري
د حوت ۱۰-کال ۱۳۵۲ هجري ش.

فهرست

مخ	عنوان
ج	تقریظاً.....
1	مقدمه.....
2	مُحمدصلی اللہ علیہ وسلم.....
2	اسلام ته خفی دعوت.....
3	داسلام اظهار:.....
3	بلال:.....
4	ياسر، عمار بن ياسر اوسمیه دياسر نسخہ:.....
4	خیاب:.....
4	صهیب:.....
4	عامر بن فهیره:.....
5	لبيبه:.....
5	اسلام.....
9	اسلامی جامعہ جوړول.....
11	طبقاتی جامعہ داسلام په نظر کښې:.....
13	مساوات:.....
51	اسلامی تصوف.....
60	دتصوف درې مدرسي.....
71	متکلمين او علم کلام.....
72	وعد او وعيد.....
73	احباط.....
73	شفاعت.....
74	دپیغمبرانوعصمت:.....
74	معجزه اونبوت:.....

تقریظ

دپلار له مرگه وروسته ملگرو راته وویل چه پس لدې ته باید دهغه په هرنا چاپ شوی اثرباندې چه وروسته تردې راوځي یوڅه ولیکې.

دهمدې مطلب دپاره مې دخپل پلار دغه اثر چه اسلام او داسلام نقش د فرد او جامعې په جوړولو کښې نومېږي خو ځلې ولوست او په نتیجه کښې دا راته معلومه شوه چه ماغوندي یوه سړي ته چه په دین باندې اساسي مطالعه نه لري پدغسې یوه کتاب باندې چه مؤلف ئې شل کاله ددیني علومو په تحصیل او څلویښت کاله ئې پدې لاره کښې په څیړنو او مطالعو تېر کړي وي، څه لیکل اسانه کارندی.

په حقیقت کښې همدا کتاب زما داسلامي مطالعې شروع او آغاز گڼل کېږي. بیا هم دغه څو کښې دیوه متجسس او دهغه د پیرو په حیث چه دځوی ولی دیره ټینگه مینه او جذبه ئې هم ملگري ده لیکم.

څلویښت کاله پخوا کله چه مرحوم الفت صاحب په عربي ژبه کښې د صرف، نحوي، منطق، بدیع بیان، معاني، فقه، وصول الفقه، تفسیر او حدیث کتابونه ولوستل او په ځان ئې دا اعتماد حاصل شو چه دمطالعې له لارې دنالوستلو کتابونو تدریس هم کولی شي، درس لوستل ئې پریښوده او د فامیل دمعیشت دتامین دپاره ئې ماموریت ته مخه وکړه. د الفت صاحب دهغې زمانې دیني لوست او تحصیل پنځوس کاله وروسته نتیجه ورکړه او څو تکمیل یانا تکمیل واړه او غټ دیني کتابونه ورنه جوړ شوه چه یو ئې همدغه کتاب دی. په دې ترتیب دا خبره صحیح شوه چه الفت صاحب له ملائې نه شاعری او لیکوالی ته، له هغه نه سیاست او پارلمان ته اوله دغه ځای نه د پیرو تجربو او علمي ذخیرو سره بېرته غاڼي او نهائې حقیقت ته او پدې لاره کښې خدمت ته رجوع وکړه.

دا کتاب د مرحوم الفت صاحب د ژوندانه دوروستیو شیو وروستی اثر دی چه دکلونو کلونو مطالعو او تجربو نه پس، او دخدای دکور د زیارت له ادا کولونه وروسته (د ۱۳۵۳ هجری کال شروع) ئې دهغه په لیکو پیل وکړ او دخپل ژوند دوروسته سلگیو د پای ته رسیدو سره ئې پای ته ورساوه (د قوس آخره ۱۳۵۲).

پدې اساس عالم الغیب خدای ددې کتاب هست او ژوند د الفت صاحب له نیست او مرگ سره له اذله یوله بله تړلی او ملگری کړی و.

دا کتاب که څه هم د متن له حیثه تکمیل ومگر نور کار ئې پاتې و.

مؤلف پخپل قلم د کتاب په ځینو برخو باندې ځینې علامې ایښی وې اوله ځینو برخو نه ئې سره خطونه تاو کړي ویا دا چه ځینې کښې ئې یو ځل محوه کړي او بیائې بیرته پدغومحوه شوو خطونو د صحت علامې لگولې وې. ځینې داسې عبارات هم پدې کتاب کښې شته چه صرف په نښه شوی او نه معلومېږي چه د څه دپاره؟

د کتاب دیرې پانې پاکنویس شوی هم نه وې او په مشکل سره لوستل کیدی. د کتاب سره د ماخذونو فهرست هم نه موجود او دهغه علت به شاید دا وی چون کتاب اصلاً تحلیلی لیکل شوی او دخپل فکر او نظر نه ورکښې کار اخیستل شوی نو ځکه کتاب ماخذونه نلری یا ممکن وروسته به دا کار شوی وای.

دغه دلایل دا خبره واضحه کوي چه دشکل په لحاظ د کتاب څه کار پاتې و او مؤلف غوښتل چه پدې کتاب باندې بیا غور او فکر وکړي مگر اجل نور مهلت ورنکړ.

د تجدید نظریه وخت کښې شاید د کتاب ځینې مطالب وړاندې وروسته شوی هم وای.

قدرت له یوې خوا غوښتل چه دغه اثر دالفت صاحب د فکر او نظر محصول وي دده په تحلیلي فکر او نظر ولیکل شي مگر له بلې خوا ئې داهم اراده وه چه د تجدید نظر دپاره ورته وخت او فرصت ورنکړي او دغه ضرورت بې ضرورته وگڼي.

ماد کتاب په تدوین او نقلولو کښې ځانته دهیڅ راز مداخلې، تصرف یا لاس وهنې حق ورنکړ او یواځې مې داصلي نسخې له مخې نه یو بل نقل تهیه کړ.

علاوه ددې کتاب دآیتونوله تطبیق نه دقرآن پاک سره ما دهغه اعراب هم دقرآن داعرا بوسره برابر کړه ځکه چه د کتاب ایتونه اصلا اعراب گذاری شوی نه و، ماد کتاب دآیتونو حروف هم په قرآنی تورو او حروفو وارول. داکتاب پدې لاندې مطالبو باندې بحث او څیړنه کوي:

- ۱- اسلام.
- ۲- صالح عمل.
- ۳- اسلام او ایمان.
- ۴- داسلامی جامعه جوړول.
- ۵- طبقاتی جامعه داسلام په نظر کښې.
- ۶- امریه معروف او نهی له منکر څخه.
- ۷- دظلم مخنیوی.
- ۸- مرسته او تعاون.
- ۹- د فرد جوړول.
- ۱۰- مالکیت او مالی سیاست په اسلام کښې.
- ۱۱- داسلامی اخلاقو غایه او اغیزه.
- ۱۲- جود او سخا.
- ۱۳- اسلامي تصوف.
- ۱۴- شریعت او حقیقت یا تشریح او تحقیق.
- ۱۵- دصوفیانو مقامونه او احوال.
- ۱۶- دتصوف طریقې.
- ۱۷- دتصوف مدرسې.
- ۱۸- دتصوف په باب ځینې آیتونه او حدیثونه.
- ۱۹- متکلمین او علم کلام.
- ۲۰- اجتهاد.

ددغو مطالبونه چه هر مطلب پدې کتاب کښې څیړل شوی دی هغه آیتونه او احادیث هم ورسره یوځای بیان شوی دی چه دهمدې مطلب یا موضوع داثبات دپاره لازم او ضرور و. وروسته بیا ددغو مطالبو د عملي جنبې دښه روښانه کولو اوترسیمولو دپاره دحضرت محمد (ص) دیارانو، اصحابو او نورو واقعی پیروانو په لنډې پېژندنې سربیره دهغوی دهر یوه دژوندانه شخصي او اجتماعي اعمال، احوال او کردار هم دهغوی دحیات په مختلفو مراحلو کښې څیړل شوی دی ترڅو پدې ترتیب دهرې موضوع او هر مطلب دنظر او عمل ترمنځ کامل توافق، تطابق او هم اهنګی ښه څرګنده شي او دا مطلب پربڼه افاده شي چه اسلام بې عمله ایمان یا بې ایمانه عمل نه خونوی، ځکه چه داسلام په صدر کښې هغه څه چه داسلام پیغمبر حضرت محمد (ص) اونورویارانو ئې ویلی هغه ئې هماغسې په ځانونو باندې تطبیق کړی دي.

داکتاب چه ډېر ساده، سلیس، روان او عام فهمه لیکل شوی تر ټولو زیات د عامو خلکو د پاره گټور ثابتېږي او هغه محروم عوام د دین په اصلي ماهیت او واقعیت بڼه خبروي کوم چه تر اوسه له هرڅه نه محروم او بې خبره ساتل شوی و حتی دخپل دین دمزیت نه هم.

په افغانستان کېنې تراوسه چه د اسلام په باب په پښتو ژبه کېنې څه لیکل شوی اکثرآ په فرایضواو واجباتو یا د دین د ارکانو په باب دي او د صالحه اعمالو په برخه کېنې د مسلمانانو اجتماعي وجایبو او مکلیفتونو باندې څه ندی لیکل شوي.

ځینې کتابونه داسې هم دي چه د آیاتو او احادیثو ترجمه ئې دومره مغلقه او پیچیده وي چه د جامعې ډېر لږ خلک یا یواځې خواص ئې په مطلب بڼه پوهیدی شي او عام خلک ورنه بې برخې پاتې دي. له دین نه د عامو خلکو بې خبري او ناخبري شاید چه ډېر دلایل او عوامل ولري مگر یو علت به ئې همدغه د ترجمو موضوع هم وي.

داسې کتابونه هم شته چه دیوې واقعي یا یوه مطلب په افاده او بیان کېنې دهغې واقعي په عملي روش یا تاریخي جنبې باندې چه د اسلام په صدر کېنې هم پېښ شوی وي او د حضرت محمد (ص) او دهغه دیارانو او اصحابو عملي تجویز یا تصمیم هم په هغه مورد کېنې معلوم او مشهور وي څه نه وائي او جریان مجهول پرېږدي.

دا کتاب علاوه تردې چه دخپل متن د هرې موضوع د پاره د تحلیل او تحقیق شکل لري پورتنی مطالب ئې هم ټول په نظر کېنې نیولی دی او لدې لحاظه ویل کیدی شي چه ممکن دابه په پښتو ژبه کېنې او لین اثر او کتاب وي چه ددې هیواد عام خلکو ته وړاندې کېږي ترڅو چه له یوې خوا د دوی فکري او ذهني سطحې د لوړولو او ارتقا سره مرسته وکړي او له بلې خوا د اجتماعي وجایبو او تکالیفو یا د صالحه اعمالو په سلسله کېنې عامو خلکو ته یو لږ ډېر عمده ټکي او مطالب په لاس ورکړي او پدې وسیله دوی پخپلو اجتماعي او انساني روابطو کېنې خپلو هغودیني وجایبو او مکلیفتونو ته بڼه متوجه او ملتفت شي چه تراوسه ورته نه و متوجه شوي او یائې نه و پیژندلي.

همدغه د مسلمانانو اجتماعي وظایف او مکلیفتونه دي چه په تودې او جامعې ئې اثر پرېوزي او تعلق ورسره نیسي او دغه مکلیفتونه دي چه مسلمانان اجتماعي خدماتو ته چمتو کوي او دخدای له مخلوق سره ئې مینې او همدري ته راکاږي، اجتماع ته شکل او صورت ورکوي او تنظیم پکېنې راولي.

نوځکه دغه موضوع ددغسې خاص اهمیت په اثر ددې کتاب د بحث او څیړنې اساسي محور تشکیلوی. دهغو آیاتو په اتکاء او استناد چه پدې کتاب کېنې بیان شوي دي هغه څوک چه په اجتماعي وجایبو او تکالیفو کېنې مقصروي تش زهد او محض عبادت ئې له الهی عذاب او عتاب نه نشي ژغورلی. یوه مسلمان او د اسلامي ټولني افرادو ته لازم او واجب دی چه خپل اجتماعي وظایف، تکالیف او مکلیفتونه چه د صالحه اعمالو عمده رکن دی او د اسلام د دین ټول اجتماعي اساسات ورباندې ولاړ دی د فرایضواو واجباتو سره یوځای څنگ په څنگ او په مساوي او موازي توگه پرمخ بوځي، یواځې مونځ د دینداری، دلیل او عامل ونه گڼي، ځکه چه پاک خدای دخپل هر بنده سره دهغه د اجتماعي روابطو او مکلیفتونو په اساس هغسې معامله، محاسبه او عمل کوي.

کوم بل عمده نقش چه د کتاب ئې لري دادی چه هغه فکر او نظر چه وائي دین باید د ژوندانه په سیاسي، اقتصادي، اداري او اجتماعي چارو کېنې مداخله ونکړي او یواځې د عبادت په چوکاټ کېنې په مساجدو او کتابونو کېنې محبوس او محصور پاتې شي، په اساسي اوقاطه توگه تردیوې او د اثباتوې چه د اسلام دین پخپل نهاد او تهداب کېنې د مسلمانانو په ټولو اجتماعي روابطو او دهغوی د ژوندانه په ټولو امورو او ساحو باندې کامل تسلط او نفوذ لري او یواځې په عباداتو پورې مربوط او منحصر نه پاتې کیږي د اسلام دین چه د بشر د سعادت تضمین کوي طبعاً باید دهغوی د ژوندانه په ټولو مور و باندې کنترول ولري.

دا کتاب په ډېر بڼه ترتیب او بڼه صورت سره د ډېرو تاریخي پېښو او واقعیتونو په بیانولو او د ښو مثالونو په څرگندولو سره د اثباتوې چه اسلام دخپلو پیروانو داداري او سیاسي تنظیم او سمون د پاره ډېر سودمند او جامع مقررات لري، تقوی او اهلیت هغه دوه عمده پرنسیپونه دي چه اولاً د اسلام له خوا د ادارې د پاره وضع شويدي

او د اکتاب پدغه لړ کښې دهغې اسلامي جامعي خصوصيات، شکل، اساسات، ماهيت، اقتصادي او حقوقي سيستمونه داسې تشریح کوي چه په هروخت او هر عصر کښې دخپلو پيروانو ددغو ضرورتونو او احتياجاتو داساساتو او کلياتو د پربڼه جوابگوي وي، چه پخپله مؤلف هم ورته پخپل مختصر والفاظو کښې داسې اشاره کړيده: ((هغه سياسي جامعه چه اسلام د حضرت محمد صلی الله عليه وسلم له وخته د حضرت عمر (رض) دوهم خليفه ترشهادته، او وروسته ترهغه هم کله کله دنياته وړاندې کړه يوه داسې جامعه وه چه سياسي قدرت پکښې بې کبره او بې غروره د پرمختگ په حيث استعمال شو او عدالت و تقوی، مساوات، مشوره، حریت، قناعت او په نفس حاکمیت ئې هغه ښکاره خصوصیتونه او ممیزات و چه نظیر ئې بیا چا ونه لید.))

د سياسي، اجتماعي او اقتصادي ديموکراسۍ په واقعي مفهوم او ددغه اصل دريښو او نیلویه وده او انکشاف باندې پوهیدل چه څنگه، څه وخت او په څه ترتیب مینځ ته راغله د اکتاب د پره ښه رڼا اچوي او دغه پدیده دنورو پیغمبرانو او په تېره بیا د اسلام د پیغمبر او اسلامي دورې دنهضت مولود او محصول گڼي اولدغه رهگذره کله چه د اکتاب د اسلامي صدر د جامعي اساسات څیري او مطالعه کوي ددغې جامعي د جوړونکو یعنی افرادو شخصیت، نظر، عمل او روش ته گوري چه دغه جامعه له څنگه او کومو افرادو نه جوړه شوې وه او بیا کله چه ددغې جامعي د افرادو شخصیتونه مطالعه کوي هلته په جامعي باندې نظر اچوي او د جامعي ماهیت او ساختماني شکل او حالت څیري. یعنی د جامعي څیره او عکس دهغې د افرادو په څیرو کښې گوري او د افرادو څیري او عکسونه ئې په جامعي کښې مطالعه کوي. طبعاً کله چه دا دواړه خواوې یو د بل ممتل، معرف او ممد وي د جامعي او جوړونکو ماهیت او خاصیت یوشي، طبیعي ده چه ښه افراد، ښه جامعه جوړوي او ښه جامعه ښه افراد روزي او مینځ ته ئې راوړي بیا نو دغه شرایط خود په خوده او په اتوماتیکي ډول دهغې حقیقي او واقعي ديموکراسۍ د پاره ښه زمينه آماده کوي چه د اسلام د صدر جامعه ئې بهترين مثال و.

د افرادو او جامعي ترمینځ همه جانبه موازنه او توازن برقرارول او ساتل او د دواړو خواو د حقوقو، منافعو او آزادیو ترمینځ د توازن رعایت او حمایه، دهغوی د هریوه د منافعو ترمینځ د تصادم مخینوی او په نتیجه کښې د دواړو خواو د قوت، قدرت او صلاحیتونو ترمینځ داسې حدود او سرحد ټاکل چه یوه خوا هم هغه قوت او طاقت ونلري چه بله خوا و خوری یائې نابود او ختم کړي د اسلامي جامعي د بارزو و خصوصیاتو او مشخصاتو عمده او بارز صفت دی چه پدې کتاب کښې ئې د پره ښه څیړنه شویده. دکتاتوره جامعه چه فرد او فردیت په کلي توگه محوه کړي یافردی دکتاتوري چه دکتاتور لکه لویه هیولا او بلاوی خلک خپل مخلوق و گڼي او جامعه ورته هیڅ قیمت او ارزښت ونه لري دواړه د اسلام له نظره منفور دي.

د غلام او غلامۍ د سیستم کلي اضمحلال، الغاء او دهغه ریښې شنول چه د اسلام تر راتلودمخه ئې لکه هیولی ډیرو انسانانو په سرنوشت باندې لوبې کولې د اسلام د پیغمبر او په دنیا کښې د اجتماعي عدالت د برقرارولو د یواځني قهرمان حضرت محمد (ص) او دهغه دیارانو په سیستماتیکي حرکت او عملی اقداماتوله مینځه ویورل شو او دغه تاریخي او انقلابی افتخار هم د اسلام د اجتماعي عدالت د تامین په برکت دی چه برجسته مثالونه ئې پدې کتاب کښې د پره ښه صورت راټول او څیړل شوي دي.

په اقتصادی لحاظ د اسلام اقتصادی سیستم او روش د پرمختگ او مشخص دی او صریح احکام لري، اسلامی عدالت او مساوات دانه خوبنوی چه په یوې اسلامي ټولني کښې یو ئې نادار او پریشانه او بل ئې دقارونی جايدادونو مالک او خاوند وي.

که د اسلام اقتصادی سیستم په یوه جمله کښې خلاصه کیدی شي نو ویلی شو چه له شتمنونه اخیستل او په نادارو ئې ویشل د اسلام اقتصادی پالیسي ده او دغه ویش هم باید داسې وي چه دنادار حیثیت او انساني کرامت ته هېڅ راز صدمه ونه رسوي.

فاحشه سرمایه او غنا په اسلام کښې د سرکشي، فتنې، فساد، ظلم، کبر او تکبر تومنه او منبع بنودله شويده چه دهر راز ببعده التيو سبب گرځي.

له فساد سره مبارزه، له ظلم سره مقابله، له ببعده التيو سره مجادله د حق حمايه او د عدالت قايمول اسلامي امر او تعليم دی نو ځکه د اسلام دين ملاکي، سرمایه داري، خاني او سرداري نه خوښوي او په ښه نظر ورته نه گوري.

ځکه چه د پيغمبرانو د اوامرو په مقابل کښې سرکشي، تمرد او نافرمانی همدغو خلکو کړيده، تحول او نوی دين دوی نه دی منلی او د ارتجاع حاميان او د زاره حال طرفداران هم دوی پاتې شويدي.

فاحشه سرمایه او شتمنی پخپل اصل کښې د ظلم، ظالمانو او نورو ببعده التيو په مقابل کښې خپل خاوند او مالک زبون، جبون، ترسو او بزده کوي او د مجادلې او مبارزې جرئت، احساس، توان او شهامت ورته اخلي او اسلام نه غواړي چه پيروان ئې زبون او جبون وي او د حق او عدالت په برقرارولو کښې د ظلم او ظالم له مقابلې نه وو پرېږي يا ودارشي.

نو ځکه اسلام سرمائې او شتمنی ته ښه نظر نلري. البته هغه سرمایه دار چه خپله سرمایه د جامعې د خیر او دخلکو د گټې د پاره په کاراچوي په اسلام کښې ډېر غټ حيثيت او مقام لري او په دغه ډله کښې نه حسابېږي.

اسلام نه يواځې فاحشه غنا او سرمایه چه د انسانيت د ښمن دی بدگنې بلکه هر هغه شی چه له يوه انسان نه دهغه انسانيت اخلی نه خوښوي او دا پدې چه اسلام اصلاً انسان سازه او انسانيت پروره دين دی.

غيرملي، غير ديموکراتيک، غير ولسي مسلکونه او نظامونه چه د ځان بقا او دوام غواړي په يوې ټولني کښې هميشه په سردار، ملاک، خان او سرمایه دار اتکا کوي، همدوی دخپلو اجراتو د پرمخ بيولو د پاره جذبي ځکه چه عقيدوي او مفکوروي تړديوالي او اشتراک دوی يوله بله سره تړي او ملگری کوی دا پدې چه دغه راز خلک په ټولني کښې د تخريب، فتنې او فساد په خپرولو کښې خاص مهارت لری او غيرملي او غير ولسي مسلکونه يا نظامونه خوپه ټولني کښې غير د فساد له خپرولو نه بله سرمایه گذاري اصلاً نه منلی شي او نه ئې کولی شي.

بيا هم همدا د اسلام دين دی چه هدف او مقصد ئې د اجتماعي عدالت تامين، د مساواتو براقرارې او د واقعي ديموکراسۍ تعميم دی نو ځکه ئې د فتنې، فساد او ظلم له منيځه وړلو د پاره له خپله آغازه د دغو ظالمانو، سردارانو او سرکشو خلکو د مخالف قطب يعني د تودې په اکثريت لکه نادارو، مظلومو، محتاجو، مسکينو او غريبو خلکو اتکا کړيده او دخپلو اجراتو او اهدافو د پرمخ بيولو د پاره ئې هم دوی له ځانه سره شریک او ملگری کړی دی.

د حضرت محمد (ص) او دهغه ديارانو او اصحابو حيرانوونکی کارنامې، اجرات، اقدامات او تعيينات پدغه مورد کښې هم د اسلام د دغه اقتصادي سيستم د تعقيب ښکاره ثبوت دی.

د اړوش دغه حقيقت ثابتوي چه د اسلام د صدر جامعې د اجتماعي عدالت، کاملې برابرې او ديموکراسۍ د پاره خپل اداري او اقتصادي سيستمونه دواړه يوله بل سره هم آهنګ کړی او د يوه هدف د تامين د پاره ئې يو ځای پرمخ بيول.

د حضرت محمد (ص) په مبارکو لاسونو باندې د حضرت بي بي خديجې، حضرت عثمان او د اسلام دنورو ډيرو واقعي پيروانو د ثروت او دارايۍ د توزيع کولو طرز همدغو نادارو او بيوزلو ته دا په ټينګه ثابتوي چه يواځې او يواځې همدا د اسلام دين او هغه هم د حضرت محمد (ص) او دهغه ديارانو او اصحابو دوخت اسلام و چه رفتار ئې د گفتار او کردار سره يو و چه هغه په ډېر وسيع معنی عبارت و د يوې سالمې او آزادې جامعې له جوړولو څخه.

عزیز الرحمن ((الفت))

د حوت ۱۰ - کال ۱۳۵۲

بسم الله الرحمن الرحيم

مقدمه

چاچه په بشري تاريخ كښې بې تعصبه صحيح تحقيق كړې او د منصف نظر خاوند دی دامني چه پيغمبران، مصلحان او اخلاقي رهبران د بشريت لارښوونكي دي چه دانسان په تهذيب او اصلاح كښې ستره برخه لري او د جوامعويه ښه كولو اوسمولو كښې ئې كار او زيار د ډېر قدر وړ دی. دوی د ډېر پاره چه نيكي په بدۍ او حق په باطلو غلبه ومومي، كړاوونه گاللي، اورو ته غورځول شوي، په كانو ويشتل شوي، په سولۍ خيژول شوي او رټل شويدي. ددوي په تعليم او تربيت ډېر ښه سړي سړي شويدي او قومونه دانسانيت په سمه لار منزل مقصود ته رسيدلي دي.

هر دين په خپل وخت كښې د تكامل او ترقي په لور كاملاً يو مفيد حركت و چه بشريت ئې وړاندې بيولي او فرهنگ ته ئې لوی خدمت كړيدی، د فرد جوړښت او د ټولني ټولښت دلويو اديانو ميوه ده چه اسلام دغه ميوه نوره هم خوږه كړيده. په دې كښې شك نشته چه د فرد او جامعي ښه والی اوسموالی يوپه بل پورې كلك تړون لري.

افراد جامعه جوړوي او جامعه د افرادوپه جوړولو كښې مؤثر نقش لري. د فرد درشد او تكامل د پاره ښه جامعه په كارده اوبنه جامعه د ښو اشخاصو په لاس جوړېږي. كه د فرد او جامعي ترمنځ توازن ونه ساتل شي نوبيا يوپه بل تېري كوي او خوري ئې.

په يوه ټولنه كې كه فرد او فرديت ته زياته اعتنا وشي او فردي آزادي له خپله حده تجاوز وكړي نوبيا ځيني افراد دخپلو خاصو استعدادونو يا د مساعدو شرايطو او حالاتوپه وجه ډېر پياوړي كيږي او په نورو افرادو تسلط پيدا كوي چه په دغه صورت كښې دانساني استعمار او استثمار مسئله منځ ته راځي او طبقاتي تضادونه طغيان كوي. كه بالعكس فرد بيخي بې اهميته وگڼل شي او د ټولني د قرباني گډوډی شي نوبيا د جامعي دروند سيوری په افرادو لوېږي او استعدادونه ئې وده نشي كولي. د فرد او جامعي په معامله كښې افراط او تفريط دواړه ډېر خطرناك دي او ددغي موازني ساتنه ډېر زيات دقت غواړي. كه د دې تلې هره پله درنه شي اجتماعي عدالت له منځه ځي او ظلم منځ ته راځي.

اسلام د فرد او جامعي په جوړولو كښې د اجتماعي نظام په حيث هم د فرد شخصيت او حيثيت محترم گڼلی، هم ئې د جامعي خيراو مصلحت په نظر كښې نيولی دی، هم ئې يوقوي اوستر جماعت يعنې اسلامي امت جوړ كړي چه عرب او عجم، تور او سپين، بډای او فقير ته ئې مساوي حقوق ور كړي او اجتماعي عدالت ئې له هرڅه پورته او لوړ گڼلی دی، هم ئې دشخصيت او استعداد رشد او تكامل ته زمينه مساعده كړې چه افراد د قابليت په صورت كښې نبوغ او قهرمانۍ ته ورسېږي او فرديت تجلی وكړي.

د فرد او جامعي جوړول د دواړو د پخلا كولو او ملگري كولو په معنی هم په اسلامي نظام كښې په ډېر دقت له نظر لاندې دي. هغه متوسط حد چه په دغه مورد كښې اسلام موندلی د فرد او جامعي متضادي گټې خوندي كوي اويوله بله ئې مربوطوي.

اسلام د فرديت له روزلو سره په افرادو كښې اجتماعي شعور او احساس دومره قوي كړي چه فرد د جامعي په خدمت كښې د سراو مال قرباني ته چمتو شو او په خپله اراده ئې عمومي خيراو مصلحت په شخصي گټو مقدم وگاڼه اوشخصيت ئې دخلكو په خدمت كښې وموند.

د اسلام د برياليتوب راز په همدې كښې دی چه په خپلو پيروانو ئې د ايثار او قرباني رښتياۍ جذبه او ټينگه اراده پيدا كړه چه د اجبار ځای اختيار ونيوه.

په اسلام کېنې د جامعي د خير او مصلحت د پاره د سر او مال قربانول يولوړ هدف وگرځيد او تقدس ئې وموند چه په روحي او نفسياتي لحاظ څه بابلل څه گټل وگڼل شوه او په ذهن او شعور کېنې ډېر لوی اساسي او حسي بدلون راغی او د قرباني افتخار د افرادو نصيب شو.

که چيرې اسلام فرد ته د مالکيت حق نه وای ورکړی څه به ئې قربان کړي و؟

که فرد په فداکاری مجبور وای او دده اراده پکښې دخيله نه وای دا يثار او فداکاری معنی به څه وه؟

د بې ارادو افرادو حرکت او عمل به هم ماشيني و او د فکر کولو ضرورت به نه و موجود.

پخواتر دې چه د اسلام فعال او خلاق نقش د فرد او جامعي په جوړولو کېنې په دواړو معناؤ و څير و ښه به دا وي چه دا اختصار په ډول د اسلام په حقيقت او ماهيت ځان پوه کړو او پخواتر دې چه د اسلام ماهيت او حقيقت ځانته معلوم کړو بهتره ده چه د اسلام او د حضرت محمد صلی الله عليه وسلم د نبوت اورسالت مطالعه له آغازه شروع کړو.

محمد صلی الله عليه وسلم

۵۷۰-۲۳۲ م

کله چه د وحې ورځې رانژدې شوې محمد (ص) له خلوت سره مينه پيدا کړه ځکه به د حرا غارته ورته او په شپو شپو به ئې هلته عبادت کاوه او آسمانی خوبونه به ئې ليدل. دده رښتيايي خوبونه د وحی مقدمات وچه د چاپه قول ئې شپږ مياشتې دوام وکړي.

د عمر څلويښت کاله ئې چه پوره شوه حضرت جبريل ورته د روژې په (۱۷) د دوشنبې په ورځ د نبوت پيغام راوړ دغه وخت د قمری کال په حساب دده عمر څلويښت کاله ، شپږ مياشتې او اته ورځې وې او د عيسوي ميلاد (۲۱۰) داگست شپږمه وه چه دی د حرا په غار کېنې و او د (اقرآ) امر ورته وشوه چه د وحی آغزو.

چاچه لومړی په ده ايمان راوړ په ښځو کېنې بي بي خديجه، په هلکانو کېنې لس کلن (علي) او په آزادو سړيو کېنې په احرارو رجالو کېنې (۳۷) کلن (ابوبکر)، په مواليو کېنې (زيد بن حارثه) په مريانو کېنې (بلال بن رباح) حبشی و.

اسلام ته خفي دعوت:

وروسته تر هغه چه (يا أيها المدثر) سورت نازل شو محمد (ص) په غير علني ډول اسلام ته دخلکو بلنه شروع کړه او دهغه خفي دعوت درې کاله دوام وکړ، په دغه موده کېنې به مسلمانانو مونځونه له مشرکانو نه په پټه کول. يوه ورځ يوه مشرک وليده چې (سعد بن ابی وقاص) په يوه پټ ځای کېنې لمونځ کوي ځکه ئې دده دغه کار وغانده او سعد دهغه سره په شخړه اخته شو او مشرک ئې زخمې کړ، د لومړۍ وينه وه چه په اسلام تويې شوه.

په همدغه وخت کېنې رسول الله (ص) او څو تنه اصحاب دارالارقم ته ننوتل او هلته به ئې لمونځ او عبادت کاوه. دارالارقم د صفاد غونډۍ په بيخ کېنې دارقم ابن ابی ارقم کور وچه په اسلام کېنې له سابقونو څخه دی.

يو شمير صحابه چه د حضرت ابوبکر په بلنه مسلمانان شوي و داوو: عثمان ابن عفان، زبير بن عوام، عبد الرحمن بن عوف، سعد بن ابی وقاص او طلحه بن عبيد الله.

د اسلام اظهار:

د خفي دعوت درې کاله چه پوره شوه په (۲۱۳) عيسوی کښې الله پاک رسول الله (ص) ته امر وکړ چه خلک په ښکاره دين ته راوبوله (فَأَصْدَعُ بِمَا تُؤْمَرُونَ مَرْوًا عَرِضٌ عَنِ الْمُشْرِكِينَ - الحجر آيت ۹۴) يعنی ښکاره کړه هغه څه چه پرې مامور کېږي اوله مشرکالو څخه مخ واړوه.

داهم ورته وويل شوه: (وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ - الشعراء آيت ۲۱۴) وويروه خپله ډېره نژدې قبيله.

د اسلام ښکاره دعوت چه شروع شو او پيغمبر خپل رسالت علني کړ د قريشو مشران: عتبه او شيبه د ربيعه زامن، ابوالبخترې دهشام زوی، اسود ابن المطلب، وليد ابن مغیره، ابو جهل بن هشام، عاص بن وائل سهمی، نبيه او منبه د حجاج زامن او داسې نور ابو طالب د حضرت محمد (ص) تره ته ورغلل او ورته وئې ويل:

ستا وراره زمونږ خدايان وکنځل، زمونږ دين ته ئې بدو ويل، زمونږ پلرونه ئې گمراهان وبلل، ته به يا هغه منع کوي او يا به ئې مونږ ته پرېږدي او لاس به ترې اخلي، زمونږ دين ستا دين هم دی او تاهم دهغه دين ندی قبول کړی. ابو طالب له هغوی سره په ښه ژبه خبرې وکړې او رخصت ئې کړه دی پخپله رسول الله (ص) ته ورغی او د هغوی دغه خبرې ئې ورته وکړې، د خداي رسول (ص) له خپل دعوت نه لاس وانه خيست او خپل رسالت ته ئې دوام ورکړ.

قريش بيا ابو طالب ته ورغلل او داخل ئې ورسره په تنده لهجه خبرې وکړې خوبياهم څه نتيجه ترې حاصله نشوه دريم ځل بيا دغه راز مفاهمه تکرار شوه مگر اولو العزم پيغمبر خپل رسالت په هيڅ صورت پرېښود. بالاخره قريشو پخپله رسول الله (ص) ته رجوع وکړه او ورته ئې وويل که له دغه کاره لاس واخلي هرڅومره مال چه غواړي دربه ئې کړو چه له ټولونه زيات مالدار شي، که د قريشو قيادت او سيادت دې خوښ وي ټول به دې اطاعت ته غاړه کېږدو او امرونه به دې منو، که مريض ئې او څه صحي عارضه درته پيښه وي طبيبان به درته راوغواړو او علاج به دې وکړو. رسول الله (ص) ورته په ځواب کښې وويل: که څوک مې په يوه لاس کښې لمر او په بل لاس کښې سپوږمۍ کېږدي قبول به ئې نکړم او له خپل رسالت نه به لاس وانخلم.

کله چه قريش پخپلو ټولو کوششونو کښې ناکامه شوه نو د حضرت محمد (ص) او دده د اصحابو د ځورولو او ازارولو اراده ئې وکړه او خصوصاً هغه مومنان چه ضعيفان او بې مرستې و لکه موالې او غلامان چه قومې ملاتړ ئې نه درلود او له نورو ځايو راغلي و له سختو شکنجو او عذابونو لاندې ونيول شوه چه له اسلامه واوري او د حضرت محمد (ص) پيروي پرېږدي مگر اسلام او حضرت محمد (ص) دخپلو پيروانو په روح او ضمير کښې دومره عميق نفوذ کړی و چه د دين په لار کښې ئې د سر او مال قربانول ابدي ژوند گانه او له ډېرو شديدو فشارونو لاندې ئې خپل ايمان ټينگ ساته. په دغسې وخت کښې چه مومنان ډېر لږ او په ډېر ضعيف حالت کښې و د حضرت محمد (ص) علني تبليغ او ښکاره اسلام مسلمانان له ډېر مشکل امتحان سره مخامخ کړل.

هغه نقش چه اسلام ئې د افرادو او اشخاصو په روحی تقويه او معنوي جوړښت کښې لري په همدغه لومړي مشکله مرحله کښې خپله معجزه ښيي او دا ثابتوی چه اسلام د ډېرو ضعيفو کسانو روحيه او سنجيه څومره پياوړې کړه او له څنگه خلکو نه ئې څنگه خلک جوړ کړه؟

د مثال په ډول د دغو څو تنو مقاومت او ټينگ عزم د خاصې يادونې وړ دی.

بلال:

حضرت بلال د حبشي رباح زوی چه مور او پلار ئې اسيران نيول شوي و او دی د اميه بن خلف غلام پاتې شو د اسلام په دين مشرف شو او په همدغه وجه به اميه دی لوڅ لگر په سره غرمه کښې په سرو شگو کښې خښ کړ او درنه تيره به ئې په

سینه ورته کینبوده چه دکفر کلمه پرې ووايي اولات و منات او عزی په خدایي ومني مگر بلال به په همدغه حال کنبې احد احد وویل او خپله عقیده ئې نه پتوله.

چاچه دمکې معظمې دسره اوړي سره غرمه لیدلې وي هغه پوهیدلې شي چه ددغه عذاب تحمل خومره مشکل دی او په دغسې حال کنبې د وحدانیت او از او چتول څنگه ایمان غواړي؟

یوه ورځ چه دغه حال ابوبکر ولید نو امیه ته ئې وویل له خدایه نه ډار پرې چه دغه مسکین دغسې په عذابوې. امیه ورته وویل: تافاسد کړیدی ته ئې خلاص کړه. ابوبکر وویل: زه یو غلام لرم چه ستا په دین دی هغه به تاته درکړم ته دی ماته راکړه. امیه دا خبره ومنله او بلال ئې حضرت ابوبکر ته ورکړ، ابوبکر هغه سمدلاسه ازاد کړ اوله دغسې عذابونو نه ئې نجات ورکړ.

ياسر، عمار بن ياسر او سمیه لياسر بنحاه:

هغه وخت چه رسول الله (ص) په دارالارم قم کنبې و او دمسلمانانو شمیر لا څلویښتو تنو ته نه ورسیدلی چه عمار، یاسر او سمیه مسلمانان شوه او بني مخزومو په همدغه سبب عمار او دده پلار او مور په ټکنده غرمه کنبې ابطح ته بیول او سرې شگې به ئې پرې رااړولې چه دغه دین پرېږدي او بېرته پخواني دین ته واورې. رسول الله (ص) چه دوی په دغه حال ولیدل نو ورته ئې وویل:

(صَبْرًا آلَ يَاسِرٍ قَانَ مَوْعِدِ كُمْ الْجَنَّةِ) صبر کوی ځای موجنت دی. دالنده وینا چه دیوه پیغمبر دخولې وه دومره موثره وه چه یاسر په دغه سخت عذاب کنبې مړ شو او خپل ژوند ئې د عقیدې په لاره کنبې قربان کړ.

سمیه هم په همدغه حال کنبې صابره پاتې شوه او چه ابوجهل ورته بد رد وویل، دې هم بالمثل سخت ځواب ورکړ او ابوجهل په ډېرې بیرحمۍ په فحبیع او وحشیانه ډول ووژله. په اسلام کنبې لومړۍ شهیده همدغه سمیه دعمار مورده چه د ابوجهل په لاس په جارحه آله په قتل ورسیده. سمیه په دغسې حال کنبې هم له ابوجهل غوندې ظالم او قسي القلب سړی نه ونه ویرېده او ځواب ئې وروگرځاوه.

خباب:

وايي چه دی شپږم سړی و چه په اسلام مشرف شو او دقریشو له لاسه په هغوسرو شگو کنبې بنخیده چه جوار به پکنبې ورپه کیدل مگر خباب په هیڅ صورت چاله خپلې عقیدې وانه راوه او په خوله ئې هم دکفر کلمه رانغله که څه هم دده په شابه په اورسړې کړې تیرې هم اېښودل کیدې.

صهیب:

دسنان رومی ځوی صهیب چه دی او عمار بن یاسر په یوه ورځ مسلمانان شوی ؤ او دمسلمانانو شمیر لا څلویښتو ته نه ورسیدلی دقریشو له لاسه ئې ډېر عذابونه او کړاوونه ولیدل او دهجرت اراده ئې وکړه قریشو دی پدې شرط پرېښود چه خپل مال ئې ټول قریشوته پرېښود او دی ترېنه یوسر او دوه غوره لارې.

عامر بن فهیره:

رسول الله (ص) لا دارالارقم ته ننوتلی نه و چه عامر بن فهیره اسلام راوړ. دی هم دضعیفانو له جملې څخه و او له ډېرو ستونزو او کړاوونوسره مخامخ شو مگر مقاومت ئې له لاسه ورنکړ او بې ایمانه نشو. حضرت ابوبکر دی هم وپیره او ازاد ئې کړ.

لبیبه:

دبني مومل مينځه هغه وخت مسلمان شوه چه عمر بن خطاب لا په اسلام مشرف شوي نه و. عمر د اسلام په وجه لبيبه په راز راز غذا بونو کړوله مگر عمر غوندې يوه قوي شخص ونکړي شوه چه دلبيبي په ايمان غلبه ومومي او د اسلام جذبه ئې مړه کاندې. داهم حضرت ابوبکر وپيرله او ازاده ئې کړه.

دا و دايمان د قوت يو څو مثال ه چه د شرک او کفر په مقابل کښې ئې ثبات او مقاومت د اسلامي تاريخ له مفاخره څخه گڼلی شو.

اوس چه د اسلام لومړنی حال څه نه څه معلوم شو په اسلام به يو اجمالی نظر واچوو او و به گورو چه دغه دين له خپلو پيروانو څه غواړي او څه ترې جوړوي؟

اسلام

د اسلام سپيڅلی دين په دوو ټکو کښې خلاصه کولی شو:

ايمان او صالح عمل.

په قرآن کریم کښې چه هر ځای ايمان ياد شويدي صالح عمل (وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ) ورسره جوخت ملگری دی. يعنې بې عمله ايمان او بې ايمانه عمل ئې ندي پکار.

ايمان دهغې عقيدې نوم دی چه سړی د يوه خدای خدائي، د محمد (ص) پيغمبري د زړه په صدق ومني، قرآن کریم او د الله تعالی (ج) نور کتابونه، ملکې او پيغمبران په حقه وگڼي، خير او شر د خدای له لوري مقدر و بولي او پس له مرگه بيا ژوند ته اميد و اروي.

صالح عمل دوه ډوله دی: يو هغه فريض او واجبات دي چه مومنان ئې د عبادت په توگه سرته رسوي يعنی کلمه ويل، مونځ کول، روژه نيول، زکوة ورکول، حج ادا کول او داسې نور واجبات.

بل هغه اجتماعي وظيف او مکلفيتونه دي چه په اجتماع او جامعي پورې تعلق لري او په نورو ئې اثر پرېوزي. په تعبدي فريضو کښې هم زکات ورکول علاوه په دې چه مالي عبادت دی اجتماعي منظور پکښې ډېر قوي دی چه نورو ته ئې خير او گټه رسېږي.

د جمع، جمعي او اخرونو مونځونه او حج هم اجتماعي جنبه لري، د صالحو اعمالو ډېره درنه او مهمه برخه هغه و جايب او تکاليف دي چه اجتماعي ژوند او د جامعي نيکمرغي تامينوي.

اسلام که له يوې خوا د مومن او مسلمان تعلق له خدای سره ټينگوي له بلې خوا ئې د جامعي دمفيد او صالح غړي په حيث د جامعي اجتماعي خدماتو ته چمتو کوي او د خدای له مخلوق سره ئې مينه او همدردي پيدا کوي.

که څوک په اجتماعي و جايبو او تکاليفو کښې مقصروي تش زهد او مخص عبادت ئې له الهي عذاب او عتاب څخه نشي ژغورلی.

په قرآن کریم کښې د اسورت: (أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالذِّينِ فَذَلِكَ الَّذِي يَدْعُ الْيَتِيمَ وَلَا يَحْضُ عَلَى طَعَامِ الْمَسْكِينِ فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ الَّذِينَ هُمْ يُرَاؤُونَ وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ)

په ډېر صراحت مونځ کوونکي پوهوي چه يواځې مونځ د دينداري دليل نه دی بلکه له دغه مهم عبادت سره د يتيم او مسکين مرسته او لاس نيوی هم د دين مهم رکن دی که څوک داکارنه کوي او محض عبادت او مونځ کوي هغه په حقيقت کښې ریا کار او له لمانځه څخه غافل دی چه دين ئې په صدق نه دی منلی او د افسوس وړ دی.

په دې آيتونو کښې الله تعالی د خطاب په ډول خپل رسول (ص) ته وايي:

آيا ليدلي دي دي هغه څوک چه ددين تکذيب کوي او دجزا ورځ دروغ گڼي دا هغه څوک دی چه یتیم رتي او دمسکين په مړولو کښې له تحريص او بيړې نه کار نه اخلي، دهغو مونځ کوونکو په حال افسوس چه له خپل لمانځه څخه غافل دي او ماعون منع کوي.

ماعون هغه ورځني کار آمد شيان دي چه خلک ئې معمولاً يو له بله په عاريت غواړي لکه: کتوه، ديگي، تبر، لور، تار، ستن او داسې نور.

په اسلام کښې مومن دمومن ورور گڼل شوی او (ائِمَّا الْمُؤْمِنُونَ اِخْوَةٌ) قرآنی تړون دی چه مومنان ئې د ايمان په حبل المتين ټينگ تړلي دي.

دا وروري محض دخولې خبره نده او عملي ثبوت غواړي چه بايد په زړه کښې ځای ولري او په لاس او پښو ئې عملاً اثبات وشي.

رسول الله (ص) مومن او مسلمان داسې معرفي کوي:

(لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ يُحِبَّ لِأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ-عَنْ أَنَسٍ رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ) يعنې ستاسو هيڅ يو (کامل) مومن کيدی نشي څو چه دخپل ورور دپاره محبوب ونه گڼي هغه چه دخان دپاره محبوب گڼي يعنې هغه څه چه په ځان ئې لوروي بايد په بل مومن ئې هم ولوروي. داهم درسول الله (ص) حديث دی: (الْمُؤْمِنُ أَخُو الْمُؤْمِنِ لَا يَظْلِمُهُ وَلَا يَخْذُلُهُ وَلَا يَسْلِمُهُ) مومن دمومن ورور دی چه نه پرې ظلم کوي نه ئې يواځي پرېږدي او نه ئې ظلم ته سپاري. په يوه بل حديث کښې راغلي دي: (الْمُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِ كَالنِّبْتَانِ يَشُدُّ بَعْضُهُ بَعْضًا-عَنْ أَبِي مُوسَى رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ) مومن دمومن دپاره لکه بنا داسې ده چه بعضې ئې بعضې ټينگوي.

دمسلمان په باب رسول الله (ص) ويلي دي: (الْمُسْلِمُ مَنْ سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ-بُخَارِيُّ) مسلمان هغه دی چه مسلمان ئې له ژبې او لاس څخه په امان وي.

اسلام ديوه مسلمان تش طاعت او عبادت ته نه گوري بلکه په اجتماع کښې ئې گوري چه له نوروسره څه سلوک او څه راز رويه لري.

وايي چه يوه شاهد حضرت عمر (رض) په مخکښې شاهدي ادا کړه او هغه دغه شاهد ته وويل داسې څوک راته راو له چه تاپېژني. شاهد يوسړی راوست چه دشاهد ښه ستاينه ئې وکړه عمر (رض) ستاينونکی ته وويل ته ئې نژدې گاونډی (همسايه) ئې چه مدخل او مخرج ئې درته معلوم وي؟ ستاينونکي وويل: نه! عمر (رض) وويل: په سفر کښې ئې ملگری شوی يې چه اخلاقي مکارم ئې درته څرگند شوی وي؟ هغه وويل: نه! عمر (رض) بيا وويل: ددرهم او دينار معامله دي ورسره کړيده چه پرهيزگاري او تقوی ئې درته ښکاره شوی وي؟ هغه بيا دنه ځواب ورکړ.

دا ځل حضرت عمر (رض) ورته وويل: گمان کوم چه په مسجد کښې دي په لمانځه ولاړ ليدلی چه دقرآن په لوستلو ئې مهممه او زمزمه کړيده او خپل سر ئې ټيټ کړی او جگ کړی دی. ستاينونکی وويل: هو! عمر هغه ته وويل: څه لار شه ته ئې نه پېژني او شاهد ته ئې وويل: لار شه بل څوک راو له چه تاپېژني.

له دي ماجرا څخه ډېره ښه معلومېږي چه اسلامي نظر يو مسلمان يوازي په مسجد کښې نه گوري په کور کښې، په سفر کښې او په معامله کښې ئې هم گوري او شهادت ئې هغه وخت قبلوي چه عملاً ئې اجتماع ته ښه امتحان ورکړې وي. هغه څه چه اسلام ئې په پوره مومن او مسلمان کښې غواړي او خوښه وي ئې په دي آيتونو کښې ئې بيان په ښه شان شويدي: (لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُوَلُّوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَآتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ البقره آ: ۱۷۷) نيك عمل يوازي دانه دی چه خپل مخونه دمشرق او مغرب خواته واړوي. لويه نيکي دهغه چانيکي ده چه په خدای او دقيامت په ورځ، په ملکو، په کتابونو او په پيغمبرانو ايمان راوړي او مال ورکوي سره له

دې چه ورته گران وي خپلوانو ته يتيمانو ته محتاجو ته، مسافرو او سوالگرو ته اولگوي ئې دغاړوپه ازادولو كښې او مونځ كوي. زكات وركوي او پخپل عهد وفا كوي كله چه عهد و كړي (او خاص گرزو و) صبر كوونكى په سختيو، كړاوونو او په جنگ كښې. داډله هماغه كسان دي چه صادقان دي په دين كښې او هم دوى دي متقيان. په دې آيت كښې پس له ايمان له اول مال وركول خپلوانو، يتيمانو، مسكينانو، پرديسانو، سوالگرو ته او دغلامانو دازادولو دپاره نيك كار گڼل شوى او پس له هغه مونځ او زكات.

دلته د زكات ذكر د انبيي چه يوازي د زكات وركړه كافي نه ده بايد سربيره په زكات نور مال هم په خيره چارو كښې د حاجت خاوندانو ته وركړ شي. وفا په عهد او په شدايدو كښې صبر او ثبات هم د اصلي نيكى. مهمه برخه ده. رښتياى ايمان او اسلام له خداى اورسول او له فى سبيل الله جهاد سره داسې ټينگه مينه غواړي چه نورې مينې ئې په مقابل كښې د وجود اظهار و نكړې شي ځكه الله تعالى فرمائي:

(قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِينُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ التَّوْبَةُ: ٢٤) ووايه! (اى محمده) كه دي ستاسو پلرونه، ستاسو زامن، ستاسو وروڼه، ستاسو ميرمنې، ستاسو خپلوان او هغه مالونه چه پيدا كړي مو دي او هغه تجارت چه د بازار له سپريدو څخه ئې په ويره كښې ياست او هغه استوگنځي چه خونې مو دي له پاك الله له رسول الله او له فى سبيل الله جهاد څخه زيات محبوب، نوبيا د خداى عذاب ته سترگې په لاره او سى. په دې آيت كښې هغه ټول شيان چه انسان ورسره ډېره مينه لري او په هر چا له هرڅه نه گران دي ياد شويدي او بيا ويل شوي كه ددغو ټولو په مقابل كښې د خداى، در رسول او فى سبيل الله جهاد پله درنه نوي دالهي عذاب مستحق ياست او دغه راز ايمان هغه ايمان نه دى چه د فلاح موجب گرزې.

تش په ژبه ايمان څه ايمان نه دى بلکه ايمان يوه راسخه عقیده ده چه له زړه سره نه شكېدونكى تعلق لري. قرآن پخپله د ايمان په باب وائي: (قَالَتِ الْأَعْرَابُ آمَنَّا قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ - الحجرات: ١٤) باديه نشينو عربو ويل چه ايمان مو رواړى. ووايه (ورته) ايمان مو نه دى راوړى ليكن وواى منقاد شوي يو حال دا چه ايمان مو زړونو ته نه دى ننوتى.

هغه ايمان چه زړونو ئې مزه ليدلې ده له هرڅه نه خوږدى او دغه ايمان هرڅه كولى شي. ايمان بايد كامل وي ناقص او نيمگړى ايمان څه گټه نلري. الله تعالى فرمائي:

(أَفْتُمِنُونَ بَعْضَ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَن يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِّ الْعَذَابِ البقره: ٨٥) آيا ايمان راوړئ د كتاب په يوه برخه او په بله برخه كافر كېږئ څوك چه له تاسو څخه د غسې كوي د هغه جزا نه ده مگر رسوايي ده د دنيا په ژوند كښې او د قيامت په ورځ به سخت ترين عذاب ته وركرزول كېږي. داځكه چه ايمان تجزيه نه قبلوي او د خداى كتاب داسې نه دى چه څوك به ترېنه څه اخلي او څه به ردوي. د خداى امر همدغه دى چه وايي:

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السَّلَامِ كَأَقَّةٍ - البقره: ٢٠٨) اى مومنانو ننوزئ په ټول اسلام كښې. ننوتل دانه دي چه سپرى يوه پښه له دروازې نه دننه كړي او نور دباندي ولاړوي.

اسلام ډېر احكام لري د اسلام شرعي احكام چه د خداى له لوري نازل شويدي عملي تطبيق غواړي او تعميل ئې حتمى دى.

په اسلامى هيوادونو كښې كه اسلامي شريعت جاري نه وي او د خداى د احكامو خلاف فيصلې او اجراءات كېږي د غسې نظام ته اسلامي نظام نشو ويلى.

په اسلام کښې د خدای له حکمه مخالف حکم د چلیدو نه دی، اصلي حکومت د خدای حکومت دی د اسلام زما مداران د خدای د احکامو چلوونکي او تطبیقوونکي دي. الله پاک خپل پیغمبر ته وايي: (فَاَحْكُم بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ - المايدة آ: ۴۸) نو حکم وکړه د دوی تر منع په هغه څه چې خدای نازل کړيدي، په بل آیت کښې وايي: (وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ - المايدة آ: ۴۴) او هر څوک چې حکم ونکړي دهغه څه موافق چې خدای نازل کړيدي نو دغه گروهمدوی دي کافران.

اسلام له مومن او مسلمان څخه شجاعت او بهادري غواړي چې بهي د خدای له ويرې بله ويږه بايد په زړه کښې ونلري او بهي زړه سرې کامل مسلمان کيدی نشي د خدای په اوامرو او مناهيو کښې دا امر او نهی هم شته چې وايي: (فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَاخْشَوْا اللَّهَ، فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْا اللَّهَ - المايدة آ: ۳ او ۴۴) نومه ډاريرئ له خلکونه او وډارشی له ماڅخه يو ازې له خدای څخه ډار بدل اوله خلکو څخه نه ويرېدل د اسلامي احکامو په تعميل کښې ډېر زيات دخل لري. د مثال په ډول د عدالت قايمول هغه گران کاردی چې کله داشخاصو او کله ديوه قوم د دښمنۍ باعث گرزي او يو ډارن ويرندونکی سرې نشي کولی چې په دغسې مواردو کښې عدالت وچلوي. په دغسې مورد کښې هغه څوک چې له خلکو ډارېږي ياله خدایه نه ډارېږي په دواړو حالو کښې د عدالت له قيام څخه ډډه کوي او څوک چې هم له خلکو ډارېږي او هم له خدایه نه ډارېږي هغه خو هېڅکله د دغه کار جوگه نه وي. په قرآن کریم کښې چې د عدل کولو او دبی عدالتۍ دمخنيوي په باب ډېر تاکيد شوی دا هم ويل شوي دي: (وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلَىٰ أَلَّا تَعْدِلُوْا اِعْدِلُوْا هُوَ اَقْرَبُ لِلتَّقْوٰى الْمَائِدَة آ: ۸) او باعث دې نکړي تاسې د قوم دښمني په دې چې انصاف ونکړئ، عدل وکړئ، عدل زيات نږدې دی تقوی ته. په يوه بل آیت کښې وايي: (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ إِنْ يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللَّهُ أَوْلَىٰ بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوٰى أَنْ تَعْدِلُوْا - النساء آ: ۱۳۵) ای مومنانو اوسئ استوار په انصاف، شهادت ورکوونکي د خدای د پاره که څه هم ستاسو په ضرروي يا ستاسې دمور وپلار او خپلوانو په ضرروي، غني وي که فقير خدای په دوی زيات مهربان دی، پيروي مه کوئ د نفسي هوا په عدالت کښې. عدالت قايمول طبعاً له ظلم سره مقابله او مجادله غواړي او مومن ته دا اجازه نه ورکوي چې پخپله مظلوم واقع شي يا بل مسلمان دمظلوميت په حال کښې وويني او بهي تفاوته پاتې شي. رسول الله (ص) وايي: (إِنَّ أَعْظَمَ الْجِهَادِ عِنْدَ اللَّهِ كَلِمَةُ عَدْلٍ عِنْدَ إِمَامٍ جَائِرٍ أَوْ دَاوُدَ - ترمذي) لوی جهاد د خدای په نزد د عدل کلمه ده د ظالم امام په مخکښې. د اسلام ټول واجبات بيانول او اسلامي تربيه او اخلاق په تفصيل سره بنودل په دغه مختصر بحث کښې نه ځاېږي. دلته همدومره يادونه بس ده چې اسلام د مسلمانانو په ژوندانه، په اقتصادي، اجتماعي او سياسي لحاظ حاکميت لري چې دغه حاکميت په تشريعي برخه کښې د قانون په حيث کامل تطبيق غواړي. له بلې خوا اسلام د تهذيب النفس او روجي تزکيې په لحاظ په ثقافت او کلتور کښې ژورې رېښې لري چې د فرد او جامعي په جوړښت کښې ټي اخلاقي او تربیوي اغيزې څرگندې دي.

اوس چې د اسلام ماهيت او حقيقت په کلي او اجمال ډول څه نه څه وښودل شو نو وبه گورو چې اسلام څنگه جامع جوړه کړه؟ او څنگه افراد ټي جوړ کړه؟ په دغو دواړو برخو کښې د اسلام حقيقت نور هم ښه څرگندېږي او د اسلام پېژندنې په باب ښه مرسته کوي.

اسلامی جامعہ جوړول

کله چه حضرت محمد مصطفیٰ (ص) په مکه مکرمه کښې خپل رسالت د اسلام په تبلیغ شروع کاوه عرب په مختلفو قبایلو او عشایرو ویشل شوي و او مختلف عقایدې درلوده یعنې له قبیلوي تعصبونو او د بنمینیو سره ئې په افکارو او معتقداتو کښې هم تشتت او اختلافونه موجود و.

ځینې په دې عقیده وچه نه خدای شته اونه پس له مرگه ژوند. ژوند همدغه دی چه په دنیا کښې دی او مرگ د دهر او زمانې کاردی. قرآن کریم د دغو کسانو دغه عقیده په دې ډول بیانوي:

(وَقَالُوا مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا إِلَّا الدَّهْرُ - الجاثية: ۲۴) ځینې نور خدای په وجود قایل وومگر پس له مرگه ژوند ته نه و قایل. نور خلک د بتانو بندگان و او هرې قبیلې د ځان د پاره بیل بت په خدای منلی و.

(ود) د کلب د قبیلې (سواع) د هذیل (یعوث) د مدحج او یمنی قبایلو (نسر) د ذی الکلاع (یعوق) د همدان (لات) د ثقیف (عزی) د قریشو او بنی کنانه (منات) د اوس او خزرج د قبیلو خدایان و. او تر دغو ټولو بتانو لوی بت (هبل) و.

سربېره په دې ځینې خلک یهودیت ته، ځینې نصرانیت ته قایل و، چا دملکو بندگي کوله او چا د پېریانو. اخلاق او عادات په ډېر منحط حال کښې و، بنحو ته په انساني ارزښت نه و قایل، لویې به ئې ژوندی بنخولې، غلامان د حیواناتو په څیر گڼل کیده، فحشاء، ربا، ظلم او ناروا څه حدود نه درلوده قبیلوي افتخار، نسبي غرور او خرافات پرستی په اذهانو تسلط درلود.

په دغسې حال کښې له دغسې شرایطو لاندې چه نه نظم و اونه آئین نه یوملي حکومت و، نه سیاسي او اجتماعي سازمانونه، له دغسې خلکو نه یوامت جوړول څه اسانه او ارزانه کار نه و.

د اسلامي جامعې اساس په مدینه منوره کښې کېښودل شو او دغه جامع له مهاجرو او انصارو څخه جوړه شوه یعنې یو جزء خواران او فقیران او بل جز ئې شتمن او بډایان و چه په آغاز کښې ئې طبقاتي تضاد موجود و خودغه تضاد د اسلام تحت الشعاع واقع شو او مینه په هر څه غالبه شوه.

دمکې مسلمانانو د اسلام د پاره خپل کورونه او مالونه په مکه کښې پرېښودل، له خپلو ډېرونز دې عزیزانو څخه جلا شوه او مدینې ته د بیوزلو پردیسیانو په حیث راغله. انصارو دوی ته د اسلامي جذبې په تقاضا په ډېره مینه کورونه او ځایونه ورکړه او په دوی باندې ئې پیرزوینه ډېره زیاته وه.

مهاجرین فقیران و او مدینې ته د پردیسیانو په حیث راغله، انصار چه د مدینې اصلي او سیدونکي او شتمن خلک و، دوی ته ئې پخپلو کورونو کښې ځای ورکړ او خپله شتمني ئې ورسره شریکه کړه حتی چه د انصارو یوه تن یوه مهاجر ته وویل: زه دوه میرمنې لرم هر هره یوه چه ستا خوښه شي هغه به طلاقه کړم چه ته ئې په نکاح واخلي.

د مهاجرینو هغه فداکاری چه د اسلام د دین د پاره ئې خپل هر څه دمکې قریشو ته پرېښوده او دوی یوسراو دوه غوره مدینې ته راغله او د انصارو دغه ایثار چه د اسلام په جذبې ئې مهاجرینو سره هر راز مادي او معنوي مرستې وکړې په بل عبارت د شتمنو او نیستمونو دغه راز ائتلاف او دیوې جامعې تشکیل د نن ورځې د اقتصادي گټو او طبقاتي تضاد په منطق نه برابرېږي.

د جامعې په اسلامي اخوت او مشترکه عقیده بنا وه او د (انما المؤمنون اخوة) په اساس رسول الله (ص) د مهاجرو او انصارو ترمنځ د ورورولې تړونونه قایم کړه. په دې ورورولې کښې عرب او عجم، غلام او بدار، تور او سپین فرق نه درلود او د منافعو تضاد پکښې څه درزنشو اچولې.

د انصارو ایثار په قرآن کریم کښې داسې ستایل شوي دي.

(يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِّمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ الْحَشْرَ: ٩٠) یعنی دوی محبوب او عزیزگنی هغه چه دوی ته هجرت کوي او څه چه مهاجروته ورکول کېږي انصار پخپلو زړونو کېښي څه حسد نه حس کوي، له ځانه نور مقدم او غوره گني که څه هم دوی پخپله محتاج او اړ وي. دا آیت هغه حال بیانوي چه ډېر مالونه د (فئې) په صورت یعنی بې جنگه د رسول الله (ص) لاس ته ورغله او هغه ئې ټول په مهاجرو وويشل او د انصار دوو تنوته پکښې برخه ورکړه شوه چه هغوی څه نلرل او نور ټول انصار بې برخې پاتې شوه. دغه وېشنه په دې لحاظ وه چه دمهاجرو او انصارو ترمنځ څه نه څه مالي موازنه او تسويه مراعات شي مگر بياني هم انصارو کېښي څه رخه پيدانکړه او دمهاجرو حق ئې مقدم وگانه.

هغه مثالي جامعه چه اسلام د حضرت محمد (ص) له وخته د حضرت عمر (رض) دوهم خليفه ترشهادته او وروسته تر هغه هم کله کله دنيا ته وړاندې کړه يوه داسې جامعه وه چه سياسي قدرت پکښې بې کبره او بې غروره د ډېر صالح خدمتگاره حيث استعمال شو او عدالت، تقوی، مساوات، حریت، قناعت او په نفس حاکمیت ئې هغه ښکاره خصوصیتونه او ممیزات وچه نظیر ئې بيا چاونه لید.

د اسلامي جامعي په جوړولو کېښي جهاني او عالمي نظر دخيل و او دمحیط و ماحول له سطحې نه ئې مقام ډېر او چت و. په داسې حال کېښي چه عربو قبيلوي ژوند درلود او ملي قدرت لانه و متشکل شوی حضرت محمد (ص) دقرآن په لارښوونه د قومیت او وطنیت له ساحې نه بهر خپل رسالت د ټولو خلکو او عالمیانو د پاره وگانه او په عربوپورې محصور پاتې نشو. دقرآن کریم دا آیتونه:

(وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ - سوره انبياء: ١٠٧) (وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا - سبا: ٢٨)

(وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا - النساء: ٧٩) دامطلب په صراحت ثابتوي چه اسلام د دین په حيث او د یوه اجتماعي نظام په حيث ډېر وسیع نظر درلود او تعلق ئې له بشریت سره و ځکه دمومنین یا مسلمین په ځای د (عالمین) کلمه او د (ناس) کلمه استعمال شوه او (کافه لالناس) وویل شوه په همدغه اساس ئې په مطلق ډول بني آدم د کرامت خاوند وگانه او د (وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ) اعلامیه ئې خپره کړه چه په هغه زمانه او په هغسې محیط کېښي ئې توقع نشوه کیدی.

په دغه اسلامي جامعه کېښي هغه مقام او منزلت چه زید بن حارثه، اسامة بن زید، بلال حبشي، صهیب رومي، سلمان فارسي او نورو عجمو او موالیو درلود، د دې مترقي عصر په غربی او شرقی دیموکراسی کېښي ئې مثال نشو موندلی. مونږ وینو او گورو چه یو زر او څوسوه کاله وروسته په امریکاغوندي هیواد کېښي تورپوستکي په څه نظر کتل کېږي.

په نبوي احادیثو کېښي د بشر دوستی او بشرپالنې درسونه ډېر موندلی شو چه هلته دمومنانو یا مسلمانانو په ځای (ناس) وویل شوی چه په خلک ئې ترجمه کولی شو.

مثلاً: (خَيْرُ النَّاسِ مَنْ يَتَّقِ النَّاسَ) خلک په دې پوهوي چه په خلکو کېښي بهتر هغه څوک دی چه خلکو ته ئې خیر او گټه رسېږي. په بل حدیث شریف کېښي راغلي دي: (النَّاسُ عِيَالُ اللَّهِ وَآحْسَنُ النَّاسِ إِلَى اللَّهِ أَحْسَنُهُمْ إِلَى عِيَالِهِ) یعنی خلک د خدای عیال دي، د خدای په نزد بهترین خلک هغه دي چه د خدای د عیال سره نیکی کوي.

په بل ځای کېښي پیغمبر (ص) خلکو ته داسې خطاب کوي: (إِيهَا النَّاسُ إِنَّ رَبَّكُمْ وَاحِدٌ وَإِنَّا بَأَبَائِكُمْ وَاحِدٌ كُلُّكُمْ مِنْ آدَمَ وَآدَمُ مِنْ تَرَابٍ إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ اتَّقَاكُمْ لَأَفْضَلُ لِعَرَبِيٍّ عَلَى عَجَمِيٍّ وَلَا لِبَيْضَ عَلَى أَسْوَدٍ إِلَّا بِالتَّقْوَى) ای خلکو خدای مویو دی پلار مویو دی ټول له آدم څخه یا ست او آدم له خاورو څخه دی د خدای په نزد ستاسو ډېر مکرم هغه دی چه ډېر پر هیزگار دی، عربي په عجمي او سپین په تور څه فضیلت نلري مگر په تقوی سره.

طبقاتی جامعہ اسلام پہ نظر کنبی :

پہ کومہ جامعہ کنبی چه ممتازہ طبقہ موجوده وي او يو شمير خلک په نوروباندي باداري کوي هغې ته طبقاتي جامعہ وائي چه اقليت پکنبی دا کثريت په اوږو باروي.

استعمار او استثمار په همدغسې ټولنه کنبی وده کوي او ډېر خلک دلږو دپاره استعمالېږي او قربانېږي. يو وخت وچه قوي انسان په وحشيانه ډول دضعيف انسان غوښې خوړې او اوس ئې لاهم وحشيان په همدغه ډول خوري مگر په متمدنوقو مونو کنبی سړي خوړگي اوس په بل ډول ده او هغه داچه بدايان او دقدرت خاوندان ډېر خلک پخپل خدمت کنبی په کاراچوي او دهغوی دکار اوزيار په گټه چرچي کوي خو هغوي ته ډېر لږ څه ورکوي چه ددوی خدمت ته ژوندي پاتې شي.

دغه لوړه او ممتازه طبقه چه دملاکانو، بدايانو، سردارانو، خانانو يا صاحبانو په نامه يادېږي او فتو ډالان ئې عصري نوم دی ددې عصر په ډېر وچو امعو کنبی دحاکمې طبقې په حيث په خلکو مسلط دي دا طبقه خلک په قرآن کریم کنبی (مترفين)، (ملاء)، (اکابر) بلل شويدي او په متعدد و آيتونو کنبی ئې يادونه په دې ډول شویده:

۱- (وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ - سبأ: ۳۴) يعنې هرې قريې ته موچه استازې ليږلې بدايانو او دنعمت خاوندانو ئې ويلي دي څه چه تاسو راوړيدي نه ئې منو. په دې آيت شريف کنبی الله تعالی حضرت محمد (ص) په دې پوهوي چه دقريشو د سردارانو او شتمنو په سرکشی او نافرمانی. مه خوابدی کېږه په هروخت کنبی مالدارو او متنعمانو له پيغمبرانو سره مقابله کړیده او دخدای احکامو ته ئې غاږه نده اېښې.

۲ (وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِم مُّقْتَدُونَ - الزخرف: ۲۳) مطلب داچه تر تادمخه هم دهرې قريې شتمنو او آسوده حالو کسانو دخدای هراستازي ته همدغه ويلي دي چه مونږ دپلرو او نيکونو زړه لار نه پرېږدو او په تاپسې نه ځو.

۳- (وَقَالَ الْمَلَأُ مِنَ قَوْمِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِإِيمَانِ الْآخِرَةِ وَأُتِرْفَنَاهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا مَا هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يَأْكُلُ مِمَّا تَأْكُلُونَ مِنْهُ وَيَشْرَبُ مِمَّا تَشْرَبُونَ - المومنون: ۳۳) دلته دهوديا صالح (ع) دقوم سرداران او مالداران په گوته شويدي چه په آخرت ئې باور نه درلود او په کفر تينگ د آسوده ژوند خاوندان و او قوم ته ئې ويل: دی هم تاسو غوندي بشردی هغه څه خوري چه تاسو ئې خورئ او هغه څه څکي چه تاسو ئې څکئ.

۴- (وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَرْيَةٍ بَطَرَتْ مَعِيشَتَهَا فَتِلْكَ مَسَاكِنُهُمْ لَمْ يَمْسَسْهُمْ لَمَّا نَسَكْنُ مِّن بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا - القصص: ۵۸) ډېر ځله موتباه کړیده قريه چه په معيشت کنبی ئې له حده تيري کړی نو دا دي ددوی استوگنځي چه وروسته تردوی پکنبی څوک نه او سپږي مگر ډېر لږ کسان.

يعنې عياشي او په عيش کنبی افراط دتباهی. موجب دی.

۵- (قَالَ الْمَلَأُ مِنَ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرَاكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ - الاعراف: ۲۰) نوح عليه السلام ته ئې دقوم سردارانو او سرکردگانو وويل: مونږ تاپه ښکاره ضلالت کنبی وينو.

۶- (قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِن قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرَاكَ فِي سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ الْكَاذِبِينَ - الاعراف: ۲۲) هود عليه السلام ته ئې دقوم کافرو سردارانو وويل: مونږ هرگوره تاپه سفاهت کنبی وينو او د دروغجنوله جملې څخه دي گڼو.

۷- (قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِن قَوْمِهِ لِلَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا لِمَن آمَنَ مِنْهُمْ أَتَعْلَمُونَ أَنَّ صَالِحًا مُّرْسَلٌ مِّن رَّبِّهِ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ بِهِ مُؤْمِنُونَ. قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا بِالَّذِي آمَنْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ - الاعراف: ۷۵ او ۷۶) دصالح عليه السلام دقوم سرکنبو اشرافو دقوم ضعيفو مومنانو ته وويل: اياتا سو پوهېږئ چې صالح عليه السلام دخپل خدای استازي

دی، هغوی وویل مونږ هرگوره دده په رسالت ایمان لرو متکبرانو وویل مونږ په ټینگه دهغه څخه منکر یوچه تاسې پرې ایمان لرئ.

۸- قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَنُخْرِجَنَّكَ يَا شُعَيْبُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَا أَوْ لَتَعُوذُنَّ فِي مَلَّتِنَا-

الاعراف: ۸۸) دشعیب علیه السلام د قوم متکبرو سردارانو وویل: ای شعیبه هرگوره به تا او هغه کسان چه په تاسې ایمان راوړی له قریبې څخه باسویا به بیرته زمونږ دین ته راگرځئ.

۹- وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَدْرُ مُوسَى وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَيَذَرَكَ وَالْهَتَكَ-الاعراف: ۱۲۷) د فرعون د قوم سردارانو فرعون ته وویل: ایا موسی او دده قوم پرېرې چې په ځمکه کنبې فسادونه کوي او ستا عبادت او ستا دبتانو عبادت پرېرې.

۱۰- (وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكَابِرٍ مُجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا وَمَا يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ-الانعام: ۱۲۳) په دې آیت کنبې د (ملا) کلمه په (اکابر) بدله شویده چه دواړه یوه معنی لري.

الله تعالی وایې په هره قریه کنبې مو اکابر مجرمان پیدا کړيدي چه پکنبې مکر او امکاری کوي. ددوی مکر په حقیقت کنبې له ځان سره دی مگر دوی نه پوهېږي.

له دغو او دغسې نورو آیتونو څخه دا حقیقت ډېر ښه څرگندېږي چه دقرآن په نظر کنبې چه دا اسلام نظر هم دی اکابر، سرداران او بډایان څومره منفور دي.

څوک چه دقرآن په اقتضا او تقاضا پوه وي هغه پوهېږي چه په اسلامي جامعه کنبې د ممتازې طبقې دپاره ځای نشته په اسلام کنبې هغه بډای او مالدار ته هرکلی وایه شي چه تجارت او معامله ئې له خدای سره وي لکه چه په خپله خدای

(ج) وایې: يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تِجَارَةٍ تُحِبُّونَ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ-الصف: ۱۰ او ۱۱) ای مومنانو! ایادلات وکړم تاسوته په داسې تجارت چه نجات درکړي له دردناک عذاب څخه، ایمان راوړئ په خدای او رسول ئې او جهاد وکړئ دخدای په لار کنبې په خپلو مالونو او نفسونو دا ستاسو دپاره خیردی که پوه شی. له خدای سره معامله او تجارت له سراو ماله تېرېدل دي ددې تجارت سند داسې ثبت شوی دی:

(إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَىٰ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةَ-التوبه: ۱۱۱) بې شکه الله تعالی پیرو دلي دي له مومنانو څخه ددوی نفسونه او مالونه په دې چه ددوی دپاره به جنت وي نو هرکله چه ددوی سراو مال دخدای مال دی بډایان ددې معاملی په اساس مکلف دي چه دخدای په حکم به وږی مړوي. لوڅ به پتوي او ضعیفان به قوي کوي او په پښو به ئې دروي.

هغه بډایان چه دغه کار نکوي اسلام ئې ردوي او له ځانه ئې شړي لکه ثعلبه چه قصه ئې په قرآن کنبې پدی ډول ده: (وَمِنْهُمْ مَنْ عَاهَدَ اللَّهَ لَئِنْ آتَانَا مِنْ فَضْلِهِ لَنَصَّدَّقَنَّ وَلَنَكُونَنَّ مِنَ الصَّالِحِينَ فَلَمَّا آتَاهُمْ مِنْ فَضْلِهِ بَخِلُوا بِهِ وَتَوَلَّوْا

وَهُمْ مُّعْرِضُونَ-التوبه: ۷۵) له دوی څخه دي هغه څوک چه خدای سره ئې عهد کړی وچه که راکړ شي مال هرگوره به ئې صدقه کوو او یو به له نیکانو څخه. کله چې دوی ته خدای له خپل فضل څخه ورکړه بخل ئې وکړ او له عهده وگرځېدل او دوی دي اعراض کوونکي.

تفسیر:

ثعلبه دحاطب انصاري ځوی پیغمبر (ص) ته عرض وکړ چه د بډای کیدو دعا ورته وکړي پیغمبر (ص) که هر څه ورته وویل چه همدغه حال درته ښه دی هغه خپله غوښتنه بیابیا کوله حضرت محمد (ص) بیاورته وویل ایادادي نه ده خوښه چه زما دقدم نقش تعقیب کړې او په هغه څه پسې هڅه و نکړې چه شکر ئې نشې په ځای کولی. ثعلبه بیابا اصرار وکړ او عهد ئې وکړ چه که خدای ئې بډای کړي حقوق به ئې په کامل ډول ادا کړي. پس له هغه ورته پیغمبر دعا

و کړه او د ثعلبه په اوزو کښې دوامه برکت پیدا شو چه مجبور شو د مدینې نه د باندې کلي ته ووزي د ثعلبه په اوزو او مال کښې نور هم دوامه زیات والی راغی چه د جمع او جمعی لمونځ ترې پاتې شو او مال ته ئې مخه شوه. خه موده وروسته چه د پیغمبر (ص) لخوا د زکات غونډولو عاملین ورغله بالاخره ئې د زکات له ورکولو نه انکار وکړ او دغه خبر رسول الله (ص) ته راوړسیده چه درې ځله ئې وویل (ویح ثعلبه) افسوس دی د ثعلبه په حال او د آیتونه هم د همدغه په باب نازل شول. د ثعلبه خپلوانو چه دغه خبر ثعلبه ته ورووړهغه په اکراه سره د پیغمبر (ص) حضور ته د زکات له مال سره راغی خو پیغمبر د هغه زکات قبول نکړ او ثعلبه د شرم او عار په وجه آه و فریاد شروع کړ او په سر ئې خاورې باد کړې خودا هر څه د ظاهري بدنامۍ دپاره و او په زړه کښې ئې نفاق پت و ځکه چه ده زکات لکه جزیه گڼله. وروسته د پیغمبر (ص) له وفاته ثعلبه چه د زکات مال ابو بکر صدیق (رض) ته راوړهغه هم رد کړ او وروسته تر هغه عمر فاروق (رض) هم د هغه زکات مردود و گانه او دغه راز بډای له اسلامي جامعې نه طرد شو. په اسلام کښې که په صریح ډول طبقاتي ټیټ و پاس په همدغه نامه نه وي رد شوي په اقتضائې ډول ئې په دې آیتونو کښې دغه راز نظام غندلی او رد کړیدی.

(إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيَعًا يَسْتَضَعِفُ طَائِفَةً مِّنْهُمْ يُدَبِّحُ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضِعُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ وَنَمُكِّنْ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنَرِي فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ- القصص آ: ۴) هر گوره فرعون تکبر و کړه په ځمکه کښې او و ئې گرز او د ځمکې اهل طایفې طایفې چه ضعیفه ئې کړه یوه طایفه تربنه وژل ئې دهغوي زامن او ژوندی ئې پرېښودې دهغوي لونی، هر گوره و دی له مفسدانو څخه غوښتل موچه احسان کېږدو په ضعیفانو باندې په ځمکه کښې او وگرزوو دوی پیشوایان او وگرزوو دوی وارثان (د فرعون د ملک) او ځای ورکړو دوی ته په ځمکه کښې او وښو فرعون او هامان ته او د دوی لښکرو ته د بڼې اسرائیلو له لاسه هغه عذاب چه فرعونیان تربنه و پرېدل. د آیتونه دا رښیې چه خدای دانه خوښوي چه څوک خلک طایفې طائفې کړي او یوه ضعیفه او ذلیله کړي لکه فرعون چه بنی اسرائیل همدغه شان کړه او خدای ورته موسی پیدا کړ. که څوک یوه طایفه ټیټوی او لاندې کوي ئې او نور لوړوي نوالهی سنت هغه ضعیفان قوي کوي او لوړه ممتازه طبقه پرې تباہ کوي. په همدغه اساس په صدر اسلام کښې د حضرت عثمان (رض) تر خلافته په اسلامي جامعې کښې طبقاتي ټیټ او پاس نه و او اسلامي سیاست د اجتماعي عدالت او مساوات په بناء د برتری او کهتری احساس محوه کړی و.

که چیرې اوس هم اسلامي اصول او اساسونه په یوه جامعې کښې تطبیق شي د طبقاتي تضاد دپاره مجال نه پیدا کېږي. په اسلام کښې حاکمه طبقه هم په خلکو حاکمه نه وه بلکه د خدای د احکامو مجریه قوه وه. د اسلام خلیفه دربان او پاسبان نه درلود نه دربار و نه درباري جاه و جلال. نا شناسرې د ظواهروله مخې د خلیفه او د بل سړي فرق نشو کولی، بشري تاریخ د اسلامي خلافت نظریه بل هېڅ نظام کښې نشي ښودلی.

عمر ابن الخطاب (رض) خو پرېږده د هغه ثاني عمر ابن العزیز هم ثاني نلري. د حضرت ابو بکر (رض) او حضرت علي کرم الله وجهه حال خو هم هر چاته معلوم دی چه اجتماعي اقتدار بې لکه یو ستر امانت و گانه او هېڅکله ئې د خپل شخصي او نفسي خواهشاتو دپاره استعمال نکړ او زعامت ئې د مثل اعلیٰ په حیث راتلونکو زمانو ته تاریخي یادگار پرېښود. هغه اسلامي جامعې چه حضرت محمد (ص) ئې باني او معمار و او خپلو خلیفه گانو ته ئې د امانت په ډول پرېښوده اساسونه ئې دادی:

مساوات:

د اسلام په اجتماعي اصولو کښې یو مهم اصل مساوات دی ځکه ئې عرب او عجم تور او سپین مساوي گڼلی او انساني کرامت ئې د هر بڼي ادم دپاره یوشان منلی دی.

خه شی چه په دغه کرامت کښې زیاتوالی راوړلی هغه تقوی ده اوبس. د اسلام لوی رهبر حضرت محمد (ص) دوه ځله یو ځل په سوره کهف (آ: ۱۱۰) او بل ځل په سوره فصلت (آ: ۲۷) کښې دخدای له لوري مامور شوی چه خلکو ته ووايي: (انما اَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ) زه هرگوره تاسو غوندي بشریم وحی راته راځي. یعنی بې لډښه چه دالهي وحی په وسیله مې معرفت نصیب کېږي نور نو تاسو غوندي یو بشریم او له تاسو نه امتیاز نلرم.

په همدغه اساس به پیغمبر (ص) په هغو مواردو کښې چه وحی به نه وه موجوده دخپلو اصحابو رایه غوښتله او خپله رایه به ئې هم څرگندوله که دده رایه به په اقلیت کښې وه دهغوی په رایه به ئې عمل کاوه او خپلې رائي ته دیوه فردله رائي نه په زیات اهمیت نه و قایل.

په عمل کښې هم رسول الله (ص) په دسته جمعي چارو کښې له نورو سره مساوي برخه اخیسته که مسجد به ئې جوړاوه خپلو اصحابو سره به ئې تیرې او خاورې راجلولې که دغزا دپاره به ئې خندق کینوده دهغوی په شان به ئې کلنگ واهه او خاورې به ئې ایستلې، په غزاگانو کښې به ئې عملاً برخه اخیسته او دجنگ په میدان کښې له هرچانه زیات صابر و. له شاقه خدماتو نه ئې ډډه نه کوله او په معیشت کښې ئې برخه له نورو نه خواره وه، خپل نفس ئې ډېر خوار ساته تن اسائي ئې په ځان حرامه کړې وه. په داسې فرش به ځملاسته چه تخمې به ئې دده په مبارک وجود کښې څرگندې وې. د اربشوپه ډوډۍ به ئې هم نس نه مړاوه او د ډېر لږ وخت دپاره به ئې هم په کور کښې د دنیا مال دومره نه ساته چه موقتاً په بدایانو کښې حساب شي.

دغنیمت او د (فتي) مالونه به ئې په خلکو ویشل او ډېر څه به ئې یو اوبل ته ورکول خو په خپله به ئې شپه په لوږه تیروله یعنی په دغه برخه کښې ځانته په مساوي حق هم نه و قایل.

په دنیا کښې به هیڅ داسې مشر یا رهبر نه وي تېر شوی چه خپلو پیروانو سره په هر کار کښې دیوه کارگر په حیث عملاً شریک او سهیم وي او د مالونو په ویش کښې بې برخې یا د ډېرې لږې برخې خاوند وي. د رسول الله (ص) دغه رویه او دده نور اخلاق او صفات په تربیوي ډول دومره موثر و چه دده په اصحابو کښې ئې تر ډېره وخته عمیق روحي نفوذ مشهود و.

ترده ډېر وروسته د اسلام د دوهم خلیفه حضرت عمر (رض) په خلافت کښې دیوه یهودي دعوی په حضرت علی کرم الله وجهه باندې خلیفه ته وړاندی شوه هغه حضرت علي احضار کړ او د یهودي په څنگ کښې ئې د فیصلې دپاره ودراره ځکه چه په اسلام کښې د مساوات او عدالت تقاضا همدغه وه چه مدعي او مدعي علیه مساوي وگڼل شي او څنگ په څنگ ودرېږي که څه هم یو حضرت علي د حضرت محمد (ص) د تره ځوی او ځوم وي او د اسلام دپاره ډېر زیات خدمتونه کړي وي او بل یهودي وي چه له اسلام سره تینگ عناد لري.

کله چه حضرت عمر (رض) له یهودي سره خبرې کولې د یهودي اصلی نوم ئې واخیست او چه حضرت علی کرم الله وجهه ته ئې خطاب کاوه نو د ابوالحسن په نامه ئې یاد کړ په دغه وخت کښې د حضرت علي په وچولي کښې د غضب آثار ولیدل شوه ځکه حضرت عمر (رض) ورته وویل:

په دې خوابدی ئې چه د عدالت په محضر کښې له یوه یهودي سره په مساوي ډول ولاړ ئې. حضرت علی کرم الله وجهه وویل:

نه داسې نه ده بلکه په دې وجه متاثریم چه د مساوات د اصل رعایت دې ونکړه دې په کنیه نامه ابوالحسن یعنی د حسن پلار وبللم او یهودي دې په خپل نامه یاد کړ یعنی زما احترام دې له هغه نه زیات وکړ. حضرت عمر (رض) په ځواب کښې ورته وویل: دا کار د عادت له مخې شویدی تاته معلومه ده چه ما همیشه ته د ابوالحسن په نامه یاد کړی ئې او اوس هم ستا همدغه نوم عادتاً ځولی ته راغی زما قصد دا نه و چه د مساوات اصل له پښولاندې کړم. پس له هغه حضرت علی کرم الله وجهه متسلی شو.

د رسول الله (ص) په زمانه کښې چه قریشو ځانونه له نورو نه ډېر پورته گڼل او مریان او موالی ئې ډېر حقیر او ذلیل گڼل رسول الله (ص) دخپلې عمې لور (زینت بنت جحش) زیدبن حارثه ته په نکاح کړه چه دده له موالیو څخه و او په جزیره

العرب کښې دغه کار له عرف او عادت نه بېخي مخالف و او هيچايې توقع نشوه کولی له دغه حساسيت سره محمد (ص) په دغه ازدواج د اسلامي مساوات اصل معراج ته ورساوه چه يولوی انقلابي حرکت ورته ويلى شو.

کله چه رسول الله (ص) دمهاجرينو او انصارو ترمنځ د ورورولۍ (مواخات) تړون کاوه نو خپل تره حمزه (رض) ئې له خپل مولی زید سره ورور وگرزواوه او ابوبکر (رض) ئې له خارجه ابن زید سره د ورورۍ په تار و تاره.

حضرت عمر (رض) د اسلام دوهم خليفه چه په اسلامي سنتو ډېر ټينگ و د مساوات رعايت ئې په ډېر اهتمام کاوه. يوه ورځ چه دی په مکه کښې گرځيده و ئې ليده چه خدمتگاران ولاړ دي او سرداران په ډوډۍ ناست دي ځکه ئې په قهر سردارانو ته وويل: څه وجه ده چه څوک ځانونه له خپلو خدمتگارانو نه غوره گڼي او سمد لاسه ئې خدمتگاران له سردارانو سره په ډوډۍ کښينول.

ده د مساواتو لحاظ دومره ساته چه د قحط په کال چه په (عام الرماده) شهرت لري او غوري پکښې چاته نه رسیده ده هم د غوريوله خوراک نه ځان پرهيز کړ او دنور په شان به ئې تيل خواړه.

د تيلو خوراک دی مريض کړ او پوستکی ئې تور و او بڼت دغه کار ته ترهغه وخته ده دوام ورکړ خو چه په بازار کښې غوري ډېر شوه او هر چا اخیستلی شوه.

همدغه خليفه (حضرت عمر (رض)) يوه ورځ يو سړی او يوه ښځه د زنا په حال کښې وليدل او قصد ئې وکړ چه په هغوی باندي شرعي حد جاري کړي مگر ددې کار دپاره شاهدان په کار و او شرعي اثبات ئې غوښته. حضرت عمر (رض) بي له دېنه چه دهغوی نوم و اخلي اصحابو ته وويل: که خليفه څوک د زنا په حال کښې پخپلو سترگو وويني ايا کولی شي چه په هغوی حد جاري کړي. حضرت علی ورته وويل: که ته دهغوی نوم و اخلي او بياد خپلې ادعا دا ثبات دپاره څلور شاهدان تېر نکړې نو په تاباندي (حد قذف) جاري کېږي. يعنې پدې کار کښې ته چه خليفه يې او يوبل سړی څه فرق نلري او مساوي ياست. هر کله چه هغه وخت نور شاهدان هلته حاضر نه و خليفه ونکړی شوه چه يوازې د خپلې مشاهدې له مخې په هغوی حد جاري کړي او نومونه ئې افشا کړي.

مشوره:

پس له وحی نه د اسلامي نظام اساس مشوره ده. رسول الله صلی الله عليه وسلم دخدای له لوري ماموريت درلود چه ددغه اصل رعايت وکړي او په هغو مواردو کښې چه وحی نه وي موجوده دمومنانو په رايه کار وکړي نه دا چه خپله رايه معتبره وگڼي او خپل فکريه نور و تحمیل کړي.

دهجرت په دريم کال چه قريشو درې زره لښکر مجهز کړ او مدينې ته ئې نژدې د احد د غره په لمنه کښې خپلې خيمې ودرولې چه په مدينه حمله وکړي، رسول الله (ص) ددغه جنگ د طرز او طريقې په باب دخپلو اصحابو مشوره او نظريه غوښته.

دده خپله رايه دا وه چه له قريشو سره په مدينه کښې مقابله وکړي چه دوی په محفوظو ځايونو کښې وي او قريش په لارو کوڅو کښې د مسلمانانو له ضربولاندي وي.

د منافقانو رئيس عبد الله ابن ابی چه دلومړی ځل دپاره دمشوري حق ورکړی شوی و هغه هم همدغه مشوره ورکړه نور مسلمانان چه په ډېر جوش او خروش کښې و دهغوي رايه دا وه چه له مدينې نه دباندې احد ته نژدې وجنگېږي او خپل شجاعت په ميدان کښې وښيي.

داکثريت فيصله همدغه وه او د همدغې فيصلې په اساس پيغمبر (ص) له زرو تنو سره له مدينې نه د احد لور ته روان شو او په لاره کښې عبد الله بن ابی له خپلو درې سوه تنو سره په دې دليل د اسلام له لښکر نه بيل شو چه زما مشوره ونه منل شوه نوزه هم په جنگ کښې برخه ناخلم. پيغمبر (ص) له اوه سوه تنو سره د جنگ ميدان ته ورغی د جنگ نقشه ئې پخپله ترتيب کړه او صفونه ئې برابر کړه. هلته ئې وليده چه له يوې درې نه د دښمن حمله د اسلام د لښکر په ساقه امکان لري ځکه ئې پنځوس تنه غشي و يشتونکي د عبد الله بن جبیر له امر لاندې ديوه مهم ځای په ساتلو موظف کړه چه

د دښمنو د احتمالي هجوم مخه ونیسي. په دوی باندې ئې ډېر تاکید وکړ چه مسلمانان غالب شي او که مغلوب تاسو به له دغه ځايه حرکت نه کوئ ځکه چه زموږ برياليتوب په همدغه ځای پورې تړلی دی.

کله چه جنگ شروع شو او د اسلام مجاهدينو لکه: ابو دجانہ، حضرت علي او نورو خپل زيات شهامت وښود په قريشو کښې تزلزل پيدا شو او تښتته ئې اختيار کړه. مجاهدينو دغه وخت د غنميت مالونو په غونډه ولو شروع وکړه غشو ويشتونکو چه دغه حال وليد دهغه ځای ساتنه ئې بي ضرورته وگڼله او د غنايموپه هڅه کښې شوه عبد الله ابن جبیر له يوولسو تنو سره هلته پاتې شو او نور لارل. په دغه وخت کښې خالد بن وليد چه لاپه اسلام نه و مشرف شوی له دوو سوو او پنځو سو سپرو سره ئې د درې لخوا هجوم راوړ، عبد الله ابن جبیر له خپلو لږو ملگرو سره په شهادت ورسیده او مهاجمينو د شا له خوا په مجاهدينو حمله وروړه. هغه قريش چه د جنگ له ميدانه تښتېدلې و چه دغه عقبې حمله ئې وليده بيرته راوگرزیدل او مسلمانان د غلغت په حال کښې له دوو خوا محاصره شوه.

ډېر مسلمانان شهيدان شول او در رسول الله (ص) مبارک مخ د (ابى قميه) د تيرې په شديد گذار زخمی شو او يو غاښ ئې هم تلف شو. رسول الله (ص) په ځمکه راپريووت او په دغه وخت کښې در رسول الله (ص) د وژل کيدو او ازه خپره شوه، مسلمانانو خپل حواس بایلو ده او مضطرب شوه چه رسول الله (ص) دغه وخت په لوړ او از وويل: (الْيَ عِبَادَ اللَّهِ اَنَا رَسُولُ اللَّهِ) د خدای بندگانو ماته راشئ زه يم د خدای رسول.

ددې غږ په اوریدو نوې حوصله راپيدا شوه او دیرش تنه اصحاب در رسول الله (ص) شاو خوار اتول شوه او په ډېر شدت ئې مدافعه شروع کړه او مشرکان ئې تیت وپرک کړل.

دغه دميدان جنگ چه ډېر لږ مسلمانان له ډېر زيات مجهز لښکر سره مقابل شوه او له ابتدا نه در رسول (ص) درائي په خلاف له مدينې نه بهر شروع شو مسلمانانو ته ئې ډېر لوی تاوان ورساوه او در رسول الله (ص) تره حمزه غونډې مهم شخص پکښې هم شهيد شو. ددغې ماتې اصلي علت هماغه نافرمانی وه چه غيشو ويشتونکو در رسول الله (ص) له ډېر تاکید سره هم هغه اهم ځای پرېښود او په غنميت پسې لارل.

دا حد په غزا کښې د پيغمبر درايې په خلاف دمدينې نه بهر جنگ کول او بياد ده دمو کدا امر نه سر غړول او سنگر پرېښودل بنائې چه پيغمبر د مشورې غوښتلو او منلو څخه بيزاره کړی وي ځکه ورته الله تعالی په دغه حال کښې هم داسې ارشاد کوي: (فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ آل عمران آ: ۱۵۹) يعنی ددوی له گناه څخه تېر شه او بخښنه ورته وغواړه له دوی سره په کار کښې مشوره کوه او چه عزم دې وکړ نو بيا په خدای توکل لره.

له حضرت علي کرم الله وجهه څخه روايت دی چه له رسول الله (ص) نه پوښتنه وشوه چه عزم څه شی دی هغوی وفرمايل: (مُشَاوَرَةُ أَهْلِ الرَّأْيِ ثُمَّ اتِّبَاعُهُمْ ابْن كثير) يعنی درائي خاوندانو سره مشوره کول او بيائې پيروي کول عزم دی. له دې پورته توضیح څخه به دامطلب ډېر ښه څرگند شوی وي چه قرآن کریم د مشورې دنا کامی او مشاورينو د غلطی او نافرمانی په صورت کښې هم يولوی پيغمبر بيا په مشوره غوښتلو او منلو مؤظف کوي.

د قرآن کریم دا آیت: (وَأْمُرْهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ - الشورى آ: ۳۸) له هغو کسانو نه د خدای رضامندي ښيي چه کار ئې مشوره کول وي او له مشورې نه کار اخلي.

عدالت:

د اسلام عدلي او قضايې برخه دا اجتماعي نظام په حيث د انسان سر او مال، کرامت او حریت مصئون گڼي او د حقوقو حفاظت ئې کوي. د ظلم او ضرر مخه نیسي، فتنه او فساد محکوموي، جنایت او خیانت، فحشا او منکر د جزاء وړ بولي او عدالت د شرعي احکامو په کامل او صحیح تطبیق تامینوي.

په اسلامی شریعت کښې د جرایمو سزاگانې معلومې دي د اسلام او لوالا مراکم او قاضی مکلف دی چه د خدای احکام د عدل او انصاف له مخې تطبیق کړي او په دغه کار کښې د ضعیف او قوی، د خپل او پردي، د مسلم او غیر مسلم هیڅ فرق ونکړي.

په دې آيت شريف كښې: (لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ - سوره الحديد: ٢٥) الله تعالى فرمايي په تحقيق سره مو رسولان استولي، له نښو نښانو سره او له دوی سره مو کتاب او ميزان هم واستاوه چه خلک په عدل او انصاف قايم شي. په بل آيت شريف كښې وايي: (إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ - سوره النساء: ٥٨) يعنى خداى پاك تاسوته امر كوي چه امانتونه ئې اهل ته وسپارئ او كله چه دخلكو ترمنځ حكم كوي په عدل حكم وكړئ. خلک عامه كلمه ده او په مسلمانانو پورې څه اختصاص نه لري، لكه چه دمخه وويل شوه د حضرت محمد (ص) رسالت د ټولو خلکو د پاره دى كه چا د اسلام دين قبول كړى وي او كه نه ئې وي قبول كړى په هردين چه وي اسلام ئې د بشري كرامت او انساني حقوقو په لحاظ له نورو سره مساوي گڼي او د عدالت په محضر كښې هيڅ راز تبعيض او امتياز نشته، همدغه وجه وه چه د اسلام دوهم خليفه د يوه يهودي په دعوي كښې حضرت على له يهودي سره څنگ په څنگ ودراره او عادلانه فيصله ئې صادره كړه.

د رسول الله (ص) په زمانه كښې چه دمخزومي قبيلې د يوې عزيزى كورنۍ يوې ښځې غلا وكړه او په شرعي حد محكوم ه شوه خپلوان ئې د خانداني او قبيلوي پت ساتلو په غرض اسامة بن زيد ته راغله چه رسول الله (ص) ته شفاعت وكړي چه دغه ښځه د شرعي حد له اجرا څخه معافه كړي اسامة كه څه هم رسول الله (ص) ته ډېر مقرب و خو چه دا خبره ئې ياده كړه د خداى رسول (ص) زيات متاثر شو او د منبر په سر ئې په خپله خطابه كښې وفرمايل پخواني قومونه ځكه هلاك شول چه په دوى كښې به كه شريف د جرم مرتكب شو شرعي حد پرې نه جاري كيد ه او كه خوارو غريب به جرم وكړ نو قانون به پرې تطبيق شو. د خداى په نامه مې قسم چه كه زمالور (فاطمه) غلا وكړي نو هم به شرعي حد پرې جاري كوم د پيغمبر دغه وينا پدې اساس وه چه دى د الله تعالى له لوري په موكدو امرونو د عدالت په قايمولو مامورو او دغه ماموريت ډېر مهم او جدي و.

دا آيت شريف: (وَاسْتَقِمُّ كَمَا أُمِرْتُمْ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَقُلْ آمَنْتُ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ كِتَابٍ وَأُمِرْتُ لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمْ - سورت الشورى: ١٥) پيغمبر ته اجازه نه وركوله چه له الهى امر نه سر وغړوي او د عدالت په ځاى كښې دخلكو د خواهشاتو تابع شي. په دې آيت شريف كښې الله تعالى پيغمبر ته وايي: په هغه څه مسقتيم او سه چه امر درته شوى د دوى د غوښتنو پيروي مه كوه او ووايه! ما په هغه كتاب ايمان راوړى چه د خداى له لوري نازل شوى او زه ماموريت لرم چه په تاسو كښې عدل قايم كړم د عدالت قايمولو امر ټولو مومنانو ته متوجه دى او يوه ايمانى وظيفه گڼل شويده.

په سوره مايده كښې دا آيت شريف: (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلَىٰ أَلَّا تَعْدِلُوا اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ - المائده: ٨٠) مومنان په مجموعي ډول مخاطب كوي او ورته وايي. اوسئ د خداى د پاره قيام كوونكي او په عدل او انصاف شهادت وركوونكي.

د قوم دښمنى دې باعث نشى چه له عدالت څخه مو واړوي، عدل او انصاف وكړئ عدل تقوى ټه نژدى دى. همدارنگه: (وَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ - الانعام: ١٥٢) هغه الهى حكم دى چه هر مومن په پيمانه او تله كښې په انصاف كولو او د عدالت په خيال ساتلو مكلف كوي.

په يو بل آيت شريف كښې مسلمانان په وينا او خبرو كولو كښې د عدل او انصاف په رعايت مامور شويدي لكه چه وايي: (وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ - الانعام: ١٥٢) يعنى په وينا كښې عدالت كوي كه څه هم محكوم عليه ستاسو خپلوان وي.

په بل آيت شريف كښې وايي: (كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ النساء: ١٣٥) يعنى په عدالت او انصاف قائم اوسئ او د خداى د پاره شاهدي ادا كړئ كه څه هم ستاسو د ځان په ضرر ياستاسو دمور او پلار ياستاسو د خپلوانو په ضرر وي.

رسول الله (ص) وايي: (ان احب الناس الى الله يوم القيامة واقربهم منه مجلساً امام عادل وان ابغض الناس الى الله يوم القيامة واشدهم عذاباً امام جابر - الشيخان والترمذي) يعنى په خلكو كښې خدای ته د قیامت په ورځ ډېر محبوب او ډېر نژدې عادل امام دی او په خلكو كښې خدای ته ډېر مبغوض د قیامت په ورځ او په شديد عذاب گرفتار ظالم امام دی.

فردی آزادي:

فردی آزادي هم د اسلام د اجتماعي نظام مهم اصل دی چه اسلامی جامعه پرې اتکالري. په اسلام كښې مطلقه حكومت او مستبد نظام شرعي جواز نلري. د اسلام او لوالامريه هر نامه چه وي مكلف دي چه د اسلامی احكامو او اسمانی قانون مطابق حكومت وكړي او شرعی احكام نافذ كړي. په هغو مواردو كښې چه شرعي احكام نه وي موجود هلته به د مشورې او شورائې نظام په اساس هغه قوانین تطبیقوي چه خلكو منلی او وضع كړي وي.

هركله د فرد د پاره د فكر او عقیدې آزادي اسلام تضمین كړیده او د حق د اظهار او صحیح انتقاد حق ئې هر چاته ور كړیدی نو د دغه اصل په خلاف شورائې قانون هم نشی وضع كیدی. په اسلامی نظام كښې دا حق هر چاته حاصل دی چه اولوالامرتة هم د ښو چارو توصیه وكړي او د بد و چاروله اجرا څخه ئې منع كړي. په همدغه اساس د اسلام لومړی خلیفه حضرت ابوبكر صدیق چه د رسول الله (ص) د وفات څخه وروسته د خلكو له خوا د خلافت لپاره وټاكل شو په لومړی خطبه كښې ئې داسې وويل:

اې خلكو زه ستاسو په خوښه ستاسو د چارو متولی شوم زه له تاسو څخه بهتر نه يم او تاسو غوندي يوشخص يم كه زه د حق پيرو و م ماسره مرسته وكړئ كه مو وليدم چه په باطله روان يم په سمه لارمې برابر كړئ. زما اطاعت تر هغه وخته كوی چه زه د خدای په لارسم يم كه هر كله مې د خدای له امره سر وغړاوه زما اطاعت بيا په تاسو لازم ندی. وروسته ترده چه حضرت عمر (رض) د دوهم خلیفه په حيث انتخاب شو په خپله خطبه كښې ئې خلكو ته داسې وويل: كه زه موبې لارې او كورې وليدم په سمه لارمې برابر كړئ. په دغه وخت كښې يو تن له مسلمانانو څخه راپاڅید توره ئې له تيكې راوويسته او خلیفه ته ئې وويل: كه ته له سمې لارې منحرف شوې په دې توره به دې سموو.

حضرت عمر ډېر خوښ شو او د خدای شكر ئې په ځای كړ چه په مسلمانانو كښې داسې كسان شته چه خلیفه په توره سمې لارې ته برابر وي او نه ئې پرېږدي چه له حق او عدالت نه انحراف وكړي. همدغه خلیفه چه له رعب او هيبت نه ئې سر كشان او ظالمان لكه پاڼه رېږدېدل په ځان باندي ئې د انتقاد او اعتراض لاره نه وه تړلې او د حق اوریدلو ډېره لويه حوصله ئې لرله.

يوه ورځ چه ده د غنیمت مالونه ويشل د غنیمت په مالونو كښې يو ډول يمانی څادر ونه هم وچه هر چاته يو يو څادر ورسیده په دغه جمله كښې حضرت عمر (رض) او دده ځوی عبدالله ته هم يو يو څادر ورپه برخه شو، هر كله چه د خلیفه قد و قامت لوړو او يو څادر ئې د لباس د پاره نه رسیده ځوې ئې خپل څادر هم ده ته وركړ چه لباس ئې پوره شی. بله ورځ چه خلیفه دغه لباس اغوستی و او د خطبې منبر ته و خوت خلكو ته ئې وويل: (ايها الناس اسمعوا و اطيعوا) يعنى اې خلكو! واورئ او اطاعت وكړئ. په دغه وخت كښې سلمان فارسی پاڅید او وئې ويل: (لاسمع لك عكينا و لاطاعة) يعنى نه ستا او رواونه درته اطاعت كوو. حضرت عمر (رض) وويل: ولې؟ د څه د پاره. سلمان وويل: د لباس دې له كومه كړي، يو څادر خو ستا نه بسیده معلومه ده چه تاله نورو نه زياته برخه اخيستې ده او بې عدالتی دې كړی.

حضرت عمر (رض) خپل ځوی عبدالله ته وويل چه د دې خبرې ځواب ته وركړه. كله چه عبدالله تو ضيحات وركړه چه ما خپله برخه ده ته وركړه چه لباس ئې پوره شي، پس له هغه سلمان وويل اوس ستا خبرې اورو او اطاعت دې كوو. له دغو مثالونو څخه معلومېږي چه په صدر اسلام كښې اسلامی جامعه څنگه وه او افرادو څومره او تر څه حده آزادي درلوده.

په اسلام کښې دښتو توصیه او له بدو څخه د منع کولو حق هر مسلمان ته ورکړ شوی دی یعنی (امر په معروف او نهی له منکر څخه) دیوه اجتماعي دیني اصل په حیث منل شوی او هر مومن مکلف دی چه بهې لارې سپری په لار کړي او دښو رهبري ورته وکړي.

ددغه اصل له تطبیق څخه د اسلام خلیفه گانو هم ځانونه مستثنی نه گڼل او دمسلمانانو دغه جرئت ئې دځان په مقابل کښې هم تقویه کاوه.

په خپله رسول الله (ص) هم دقرآن کریم دغه حکم یعنی امر په معروف او نهی له منکر څخه مسلمانانو ته په جدی توگه رسولی او دحق ویلو جرئت ئې پکښې روزلی و، وائی چه دحنین له غزانه وروسته کله چه رسول الله (ص) غنم ویشل نو (مؤلفه القلوب) ئې هم په ځینو بخششونو خوشحاله کړه په دغه وخت کښې یوه تن ورته وویل: (اعْدِلْ يَا مُحَمَّدُ قَاتِكَ لَمْ تَعْدِلْ) یعنی ای محمده عدالت وکړه تا عدالت ونکړ، رسول الله (ص) څه ونه ویل هغه سپری خپله خبره بیا تکرار کړه، داخل ورته پیغمبر (ص) وویل:

(وَيَحْكَمْ فَمَنْ يَعْدِلْ إِذَا لَمْ يَأْتِ بِحُكْمِ اللَّهِ يَكْفُرْ) یعنی افسوس دی ستا په حال که زه عدالت ونکړم څوک به ئې وکړي.

په پیغمبر (ص) باندې دغه راز انتقاد مسلمانانو بڼه ونه گانه او غوښتل ئې چه هغه سپری تادیب کړي مگر رسول الله (ص) منع کړه او نه ئې غوښتل چه د دغسې ویناؤ ازادي سلبه کړي که څه هم مؤلفه القلوبو ته دغه ورکړه دوحی په اساس وه او چاپرې دانتقاد حق نه درلود.

د عقیدې آزادي په اسلامي جامعه کښې دهر چا حق گڼل شوی اسلام څوک نه مجبوري چه خپله عقیده پرېږدي او اسلامي عقیده جبراً ونی.

په قرآن کښې راغلی دی: (لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ -البقره: ۲۵۷) یعنی جبر او زور په دین کښې نشته په تحقیق سره هدایت او گمراهی سره بیل شوی دی. دهر چا خوښه هره عقیده خوښوي او په هر دین باقی پاتې کېږي.

په بل آیت کښې رسول الله (ص) ته خطاب کوي: (أَفَأَنْتَ تُكْرِهُ النَّاسَ حَتَّىٰ يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ -يونس: ۹۹) آیات ته خلک مجبوروي چه مومنان شي.

له دې څخه معلومېږي چه الله تعالی دغه راز جبر نه خوښوي او په زور مسلمانول اسلامي طریقه نده. دحق اظهار او دچاپه ناوړه عمل انتقاد کول دیوه حق په حیث مومن ته نه دی ورکړی شوی بلکه دایماني وظیفې په حیث یو مکلفیت گڼل کېږي او گڼل شوی، سپری کولی شی چه له خپله حقه استفاده ونکړی او له خپله حقه تېرشي مگر خپل مکلفیتونه پرېښودی نشي او په وجایبو کښې اهمال یا غفلت جایز کارنه دی.

امر په معروف او نهی له منکر څخه:

په ښو چارو نورو ته امر کول او له بدو کارونو څخه منع کول یو موکد قرآني حکم دی چه مکرر راغلی او بیایيائي توصیه شویده.

ددغه مهم اصل مراعات په اسلامي جامعه کښې حتمي دی او د وظیفې په حیث دهر مومن مکلفیت گڼل کېږي. الله تعالی فرمائي: (وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ -سورت التوبه: ۷۱) مومنان او مومنانې یوله بله دوستان دي چه یوبل ته دښه کار امر کوي او له بدو څخه ئې منع کوي.

په دې وظیفه کښې نارینه او ښځې یوشان ماموریت او مکلفیت لري یعنی ښځه هم مکلفه ده چه بلې ښځې یا نارینه ته دښتو توصیه وکړي او له بدو چارو څخه ئې راوگرزوي.

دامر معروف معنی یواځې لارښوونه او رهنمائی نده بلکه د رهبري او دامر کولو مفهوم پکښې نغښتی دی لکه چه نهی عن المنکر کښې بدو ته په بد ویلو علاوه دمانعت او مخنیوي معنی پرته ده.

دقرآن کریم دا آیت شریف: (كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ - ال عمران ۱۱۰) اسلامی امت پدې پوهوي چه تاسو په ټولو امتونو کښې بهتر امت یاست چه دخلکو دپاره رايستل شوي ئي دنيکو کارونو امرکوي اوله ناوړه کارونو نهی کوي یعنی دنورو رهبري ستاسو په غاړه ده.

بل آیت دی: (وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ - آل عمران ۱۰۴) باید له تاسو څخه یو جماعت وي چه نیکو کارونو ته بلنه وکړي په ښو کارونو خلک مامورکړي اوله بدو کارونو ئي راوگرزوي او همدوی دي رستگاران او نجات موندونکي.

قرآن کریم چه دخدای صالح بندگان رانیی نو داسې ئي ستایي:

(يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَأُولَئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ - آل عمران ۱۱۴) ایمان لري په خدای او دقیامت په ورځ او امرکوي په ښو چارو، نهی کوي له ناوړو چارو او بیره کوي په نیکو کښې او همدوی دي له صالحانو څخه.

حضرت محمد (ص) خپلو پیروانو ته دمنکراتو (ناوړه اعمالو) په مخنیوي کښې وایی: (مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيَعْبِرْهُ بِيَدِهِ فَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ فَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ وَهُوَ أضعفُ الأيمان - الشيخان) که له تاسو څخه کوم یوه دچا ناوړه عمل ولید په لاس دې منع کړي که داي له لاسه نه کیده له خپلې ژبې نه دې کارواخلي که داي هم نشو کولای په زړه کښې دې ترېنه کرکه وکړي او دپرضعیف ایمان همدغه دی.

د ظلم مخنیوی:

ظلم په خپل نفس وي که په بل انسان او که غیرله انسانه په بې ضرره حیوان باندې وي په اسلام کښې د بربد گڼل شوی او مجادله ورسره لازمه ده دظلم مخنیوی او دظالم لاس له ظلمه لندول هغه لوی جهاد دی چه اجرئې د بربزیا دی.

الله تعالی فرمایلي دي: (وَلَا تَرْكَبُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ هود آ: ۱۱۳) چاچه ظلم کړی د بربلر میل هم ورته مه کوي چه اور به مو وسوزوي. هر کله چه ظلم کوونکی ته ادنی تمایل دسوزوونکی عذاب موجب دی له ظالم سره مرسته او دظالم اطاعت به څنگه وي او په خپله دظالم حال به څه وي؟

یو بل آیت شریف دی: (وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً - الانفال آ: ۲۵) ځانونه وساتئ له هغې فتنې نه چه یوازې ظالمانو ته نه رسېږي او په هغوی پورې اختصاص نلري یعنی نورو ته هم سرایت کوي او عمومیت پیدا کوي. مطلب دا دی چه په یوه قوم کښې که څو تنو ظلم کړي وي او نورو اقلان نصیحت هم ورته نه وي کړي اونه ئي خپله کرکه څرگنده کړي وي نو دغه فتنه یوازې ظالمانو پورې تخصیص نه پیدا کوي نورو ته هم خپله اندازه رسېږي.

حضرت ابوبکر صدیق (رض) ویلي دي چه له رسول الله (ص) څخه مې ارویدلی دي چه ویل یی: (إِنَّ النَّاسَ إِذَا رَأَوْا الظَّالِمَ قَلَمَ يَأْخُذُوا عَلَى يَدِهِ أَوْ شَكَ أَنْ يَعْمَهُمُ اللَّهُ بِعِقَابٍ) معنی داچه که خلکو ولیده چه ظالم ظلم کوي او دوی ئي لاس ونه نیوه ژرده چه عذاب ئي خدای دوی ته عام کړي.

داهم در رسول الله (ص) قول دی: (مَنْ أَعَانَ ظَالِمًا سَلَطَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ) څوک چه له ظالم سره معاونت کوي هماغه ظالم پرې خدای پاک مسلط کوي.

داهم نبوي حدیث شریف دی: (أَنْصُرُ أَحَاكَ ظَالِمًا أَوْ مَظْلُومًا) یعنی له خپل ورور سره مرسته وکړه ظالم وي او که مظلوم وي. اصحابو تپوس وکړ چه د مظلوم سره خو مرسته معلومه ده چه باید له ظلمه نجات ورکړو او له ظالم سره به څنگه مرسته کوو؟

رسول الله (ص) ورته وویل: ظالم له ظلمه منع کول له ظالم سره مرسته ده.

ضعیفان د زور ورو ظالمانو له منگلو خلاصول اوله ظلم نه نجات ورکول د مسلمانانو وظیفه او وجیبه ده. مسلمانان د قرآني احکامو په مقتضی نشی کولی چه د مظلومانو له حمایت نه ځان وژغوري او بیطرفه پاتې شی.

په دغه باب کښې ددې آیت حکم ډېر صریح دی: (وَمَا لَكُمْ لَّا تَقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا - النساء: ۷۵) چه دي تاسو لره (یعنی په تاسو څه شوي) چه نه جنگیږئ د خدای په لار کښې او د مظلومانو او مغلوبانو په نجات کښې. (چه دغه مغلوبان او ضعیفان عبارت دي) له نرو او بنځو او کوچنیانو څخه چه وایي: اي پروردگاره! وباسه مونږ له دغه قریبې څخه چه اهل ئې ظالم دي. په یو بل آیت کښې په خپله مظلومانو ته اجازه ورکړې شوی چه مقابلې او مقاتلې ته واوړی او خپل انتقام واخلي: (أَذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلِمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ - الحج: ۳۹) اجازه ورکړې شویده هغو ته چه (نور) له دوی سره جنگ کوي ددې لامله چه په دوی ظلم شویدی او الله ددوی په نصرت هم گوره ښه قادر دی.

وگورئ د ظلم قبول او ظلم ته غاړه ایښودل د اسلام په دین کښې نشته لکه چه په مسیحی دین کښې شته. د ظلم تحمل او په مظلومیت قانع کیدل د ظالم تبر ته لاستی ورکول دي چه د اسلامی اصولو خلاف ئې بللی شو. که مظلومان د ظالمانو په مقابل کښې ډېر ضعیف وي او د مقابلې امکان نه وي موجود نو بیا مظلومانو ته په کار دي چه هجرت وکړي او په مهاجرت ځانونه د ظلم له منلو څخه وژغوري.

د امطب پدې آیت کښې ډېر ښه واضح دی: (إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا - النساء: ۹۷) هر آینه هغه کسان چه روح ئې پرښتو (ملکو) قبض کړ پداسې حال کښې چه په ځانونو ظالمان و. وایي په څه حال کښې وئ وایي و مونږ ضعیفان په ځمکه کښې. وایي آینه وه ځمکه د خدای پراخه چه له خپل وطن څخه مو هجرت کړی وای ددغې گروه ځای دوزخ دی او دوزخ ډېر بده ماوی ده.

وگورئ! هغه مظلومان چه له ظلم څخه هجرت نه کوی او په ظلم قناعت او صبر کوي په خپل نفس ظالمان (ظالمی انفسهم) بلل شوي او د ظالمانو ځای یعنې دوزخ ئې مرجع او ماوی ده.

د تجاوز او تعدی په مقابل کښې مقابله بالمثل اسلامی تعلیم دی. الله تعالی وایي:

(فَمَنْ عَتَدَىٰ عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا عَتَدَىٰ عَلَيْكُمْ - البقره: ۱۹۴) څوک چه تعدی وکړي په تاسو تعدی وکړئ په هغه باندې هماغسې چه په تاسو ئې تعدی کړیده.

انتقام اخیستل او د بدو سزا ورکول د اجتماعي نظام د بقا او قیام د پاره مهم اصل دی او قصاص چه یو شرعي حکم دی په همدغه اصل بناء دی. که دا اصل عملي نشي او ظلم او تعدی جواز ولري د فساد مخنیوی نشي کیدی او امن او امان مختل کېږي.

د چا بدې ښکاره کول او عیبونه ئې څرگندول یعنی غیبت په اسلام کښې منع دی (ولا یغتب بعضکم بعضاً) مگر مظلوم ته دا حق ورکړ شویدی چه د ظالم بدې ښکاره کړي او په جهرو ته بد ووايي:

(لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِالسُّوءِ مِنَ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ - النساء: ۱۴۸) نه خونبوي خدای د بدې خبرې څرگندونه مگر هغه چه پرې ظلم شویدی.

د ظلم او ظالم په باب همدغومره بحث د اثابتي چه اسلام د ظلم قبولولو اجازه مسلمانانو ته نه ورکوي او په جدي ډول ئې د ظالمانو مقابلې ته ولاړوي.

په اسلام کښې دانشته چه که چا په یوه مخ په خپیره ووهلې خپل بل مخ ورواړوه ځکه چه دا له ظلم سره معاونت دی. دغه مسیحی تعلیم اسلام رد کړیدی اسلام البته د عفوې درس مسلمانانو ته ورکوي او ورکړی ئې دی خود عفوې معنی ظلم ته غاړه ایښودل او ظالمانو ته تسلیمیدل ندي که څوک د عجز او ناتوانی په وجه خپل انتقام نشي اخیستی او

د ظلم تحمل کوي عفو نه ده بلکه مجبوریت دی. عفو هغه څوک کوي چه دانتقام اخیستلو قدرت لري او دلاس بریدلو په صورت کښې لاس نیسي او جانب مقابل له احسان لاندې راوړي.

مرسته (تعاون):

په اسلامي جامعه کښې یوله بله ملگرتیا او درستی لاس ورکول هغه اساسي اصل دی چه په قرآن کریم کښې ئې په ډېر اهتمام بیایا تاکید شوی او ډېر نبوي احادیث په دغه باب کښې موجود دي. الله تعالی فرمایي: (وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ - المائدة: ۲) او مرسته وکړئ په نیکی او تقوی کښې او مرسته مه کوئ په گناه او ظلم کښې. د تعاون کلمه په مطلق ډول په مالي، فکري، لساني او بدني معاونتونو مشتمله ده چه سړی باید له نورو نه هېڅ راز مرسته ونه سپموي یعنې په ښه لاره کښې او په ښو چارو کښې. که څوک په گناه، تعدي یا تجاوز کښې له بل نه مرسته غواړي دا راز مرسته جایزه نده بلکه دهغه ایسارول او منع کول له هغه سره مرسته ده.

په یوه حدیث شریف کښې راغلی دی: (أَيُّمَا أَهْلٍ عَرِصَةٍ أَصْبَحَ فِيهِمْ إِمْرَاءٌ جَائِعًا فَقَدْ بَرَّتْ مِنْهُمْ ذِمَّةُ اللَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى - المسند الامام احمد بن حنبل).

ددې حدیث شریف لند مطلب دادی چه پاک خدای له هغو خلکو څخه بیزاره دی چه په شاوخوا کښې ئې څوک په لوږه شپه سباکړي.

یو بل حدیث دی: (مَنْ كَانَ مَعَهُ فَضْلٌ ظَهَرَ فليُعِنِ بِهِ عَلَى مَنْ لَظَهَرَ لَهُ وَمَنْ كَانَ لَهُ فَضْلٌ زَادَ فليُعِنِ بِهِ عَلَى مَنْ لَزَادَهُ - مسلم، ابوداود) ددې حدیث په موجب هغه څوک چه پشتیبان او دسړیو قوت لري باید له هغه چا سره مرسته وکړي چه بی کسه وي او هغه چه مالی قدرت لري باید له نیستمونو سره کمک وکړي.

اسلامی امت په حقیقت کښې یو جسد دی چه باید مشترک احساس ولري او دیوه غړي په درد ټول وجود متاثر شي. دامطلب رسول الله (ص) داسې افاده کړیدی: (مَثَلُ الْمُؤْمِنِينَ فِي تَوَادُّهِمْ وَتَرَاحِمِهِمْ وَتَعَاطُفِهِمْ كَمَثَلِ الْجَسَدِ إِذَا اشْتَكَى مِنْهُ عُضْوٌ تَدَاعَى لَهُ سَائِرُ الْجَسَدِ بِالسَّهْرِ وَالْحُمَى).

یعنی دمو منانو مثال ددوستی او رحم او عاطفې په لحاظ لکه یو جسد دی چه دیو غړي په درد او نارامی ټول وجود په درد او نارامی مبتلا کېږي.

بنی آدم اعضای یکدیگرند	که در آفرینش زیک جوهرند
چو عضوی بـدرد آورد روزگار	دگر عضوها را نماند قرار

د تعاون په برخه کښې د مالی مرستې سپارښتنه زښته ډېره شویده د مال انفاق او صدقه کول یعنې محتاجو او محرومو کسانو سره مالی مرسته او دخدای په لاره کښې مال ښندل دایمان او اسلام ډېر مهم رکن دی چه هم دزکات په صورت په بډایانو فرض دی او هم دخیرات او صدقاتو په ډول په صالحو اعمالو کښې ډېر لوړ مقام لري. علاوه پر زکات له خوارانو او غریبانو سره مالی مرسته دیوه حق په حیث د شتمنوپه ذمه ایښودل شوی او یو دیني مکلفیت دی.

دا حدیث شریف: (إِنَّ فِي الْمَالِ حَقَّاسَوِيَّ الزَّكَاةِ - ترمذي)

دامطلب ډېر ښه ثابتوي چه سر بیره په زکات او ماسوی څو له زکات نه په مالونو کښې د فقیرانو او مسکینانو حق شته چه بډایان ئې باید اداکړی؟

په قرآن کریم کښې هم د مالدارانو په مالونو کښې د سایل او محروم حق تثبت شوی دی.

الله تعالی د متقیانو او نیکانو په ستاینه کښې وایي: (وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ - الذاریات: ۱۹) ددوی په مالونو کښې د سوالگرو او محرومو خلکو برخه وه، یعنی علاوه په زکات ئې دوی ته په خپل مال کښې برخه ورکړې وه په یوبل آیت شریف کښې وایي: (وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُومٌ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ - المعارج: ۲۴) له دې آیت نه دمخه په نورو آیتونو کښې ویل شوي دي چې ددو زخ اور هغه کسان غواړي چې شایې اړولی او اعراض ئې کړي، مالونه ئې جمع کړي او ساتلي دي..... له دغې جملې نه یو شمیر خلک مستثنی کوي او په استثنا شوو کسانو کښې وایي: او هغوی چې په مالونو کښې ئې برخه معلومه ده د سوالگرو او محروم د پاره.

په دې دواړو آیتونو کښې د سائل او محروم د پاره برخه د حق په نامه دانبيی چې شتمن دخپلو مالونو داسې مالکان نه دي چې نور ورسره شریک نه وي او د چاق ورسره نه وي.

دا حق باید شتمن او بدایان په داسې طریقه ادا کړي چې احسان بارول او د تحقیرولو اذیت ورسره نه وي بلکه داسې وي لکه چې یو دین ته خپل دین ادا کوي. د احم دا هم د الله تعالی قول دي:

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَبْطُلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَى - البقره: ۲۲۴) اې مومنانو! مه ضایع کوی خپل خیراتونه په احسان بارولو او زړه ازارولو سره. د اتفاق او صدقاتو په باب چې دی رزیاات آیتونه په مختلفو مضمونونو نازل شوه مسلمانانو له رسول الله (ص) څخه پوښتنه وکړه چې خومره مال دخدای پاک په لار کښې نفقه کړو نو په ځواب کښې ئې د آیت نازل شو.

(وَيَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنفِقُونَ قُلِ الْعَفْوَ - البقره: ۲۱۹) له تاسو څخه پوښتنه کوي چې څه نفقه کړي، ووايه هغه څه چې له حاجته زیات وي یعنی ضروري مصارف ځانته وساتئ او نور خیرات کړئ. که څوک له خپل ضروري حاجت نه زیات مال ذخیره کوي او دخوارانو، غریبانو سره مرسته نه کوي نو هغوی ددی آیت د حکم لاندې راځي: (وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا ينفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ - التوبه: ۳۴) هغه کسان چې ذخیره کوي سره او سپین زر او نه ئې نفقه کوي د خدای په لار کښې نو زیری ورکړئ د دردناک عذاب.

له دې دوو آیتونو څخه دا استنباط کیدی شي چې د حاجت دخاوندانو له مرستې نه هغه څوک معافیت پیدا کوي چې له خپلو ضروري حوايجو څخه زیات څه نلري او په بدایانو کښې نه شمیرل کیږي. هغه کسان چې د کفایت په اندازه څه لري د خیرات په ورکړه مکلف نه دي ځکه چې دوی نور وته څه ورکړي په خپله په محتاجانو کښې حسابېږي او دنوروتعاون ته اړ کېږي. که دغه مرسته وکړي نو بیا د پاک خدای ددې ستاینې وړ گرځي چې فرمایي: (وَيُؤْتِرُونَ عَلٰی اَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ - الحشر: ۹) او مقدم گڼي نور په خپلو نفسونو که څه هم دوی فاقه وي، او هغه شی ته په خپله حاجت لري چې نور وته ئې د ايثار له مخی ورکوي. له ضعيفانو او محتاجانو سره مرسته فی سبیل الله جهاد گڼل شوی او دخدای په نزد د پراجر لري. که دقرآن په ژبه پوه شو نو یوه اړ او محتاج ته قرض حسن ورکول له خدای سره معامله گڼلی شویده: (وَأَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا - الحديد: ۱۸) قرض ورکړئ خدای ته قرض حسن. هر څوک پوهېږي چې خدای بې نیازه دی او ځمکه، آسمانونه او عالمونه دده دي مگر هغه قرض چې مومن ئې مومن ته ورکوي خدای دغه قرض په ځان حسابوي او بنده ته داسې نښی چې خدای ئې پور وپړی دی.

رسول الله (ص) ویلی دي: (ان الله عزوجل يقول يوم القيامة يا ابن آدم مَرَضْتُ فَلَمْ تَعُدْنِي! قال يارب كيف اعودك وانت رب العالمين؟ قال: اما علمت ان عبدی فلان مَرَضَ فَلَمْ تَعُدَّهُ؟ اما علمت انک لو عدتته لوجدتني عنده؟ يا ابن آدم! استطعمتک قلم تطعمني! قال يارب وكيف اطعمک وانت رب العالمين؟ قال اما علمت انک استطعمک عبدی فلان قلم تطعمه اما علمت انک لو اطعمته لوجدت ذلک عندي؟ يا ابن آدم استسقيتک قلم تسقني! قال يارب كيف اسقيتک وانت رب العالمين؟ قال استسقاك عبدی فلان قلم تسقه اما علمت انک لو سقيته لوجدت ذلک عندي - رواه مسلم) یعنی الله تعالی د قیامت په ورځ وایي اې بنیادمه زه مریض شوم ته پوښتنې ته رانغلي. بینادم وایي اې

زما ربه څنگه به پوښتنې ته درغلی وای ته رب العلمین یې. خدای ورته وایې: ته خبرنه وی چه زما فلانکی بنده مریض شواو تائی پوښتنه ونکړه آیانه پوهېدی چه که دهغه پوښتنې ته ورغلی وای زه به دې له هغه سره موندلی وای. ای بینادمه! ما درڅخه طعام وغوښته او تا طعام رانکړ، بنیادم وایې څنگه مې طعام درکړی وای او ته رب العلمین یې. الله تعالی وایې: آیا تا ته معلومه نده چه له تانه زما فلانې بنده طعام وغوښته او تا ورانکړ آیا ته نه پوهیدې چه که طعام دې ورکړی وای هغه به دې له ماسره پیدا کړی وای. ای بینادمه مادرنه اوبه وغوښتې او تا رانکړې، بنیادم وایې ای ربه څنگه به مې اوبه درکړی وای او ته رب العلمین یې. الله تعالی وایې له تانه زما فلانې بنده اوبه وغوښتې او تا ورانکړی که تا هغه ته اوبه ورکړې وای هغه به دې له ماسره موندلی وای.

ددې حدیث شریف په بنا دیوه اړ او محتاج غوښتنه په حقیقت کښې دخدای غوښتنه ده او له بیوزلوسره مرسته له خدای سره معامله ده.

خدای دشتو خاوندانو ته داسې امرکوي: (وَأْتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ - بنی اسرائیل آ: ۲۲) ورکړه دقرابت خاوند ته دهغه حق اومسکینانو اومسافرته. یعنی خدای پاک دغه کسان دبدایانوپه مال کښې دحق خاوندان گڼي او ددوی حق ترپه ددوی دپاره غواړي. که څوک دغه حق نه پرځای کوي دنورو دحق غاصب ورته ویلی شو.

په قرآن کریم کښې څو څو ځله امرشویدی چه دخدای په لاره کښې مال وبندي او دغه کار جهاد بلل شویدی مگر دغه مال بنسندل دقرآن کریم په ژبه تجارت گڼل شویدی لکه چه وایې:

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تِجَارَةٍ تُجِيزُ لَكُمْ أَنْ تَعْلَمُونَ - الصفا آ: ۹ او ۱۰) ای مومنانو آیدالالت وکرم تاسوته په داسې تجارت چه نجات درکړي له درناک عذاب څخه. ایمان راوړئ په الله او په رسول ئې اوجهاد وکړئ دخدای په لاره کښې په خپلو مالونو او په خپلو نفسونو داخیردی تاسولره که پوهېږئ.

دغه مالي جهاد چه په حقیقت کښې دپرگتورتجارت دی په ظاهرئې که معامله له خوارانو، غریبانو، کونډو اویتیمانو یا پردیسانو سره ده په معنی کښې له خدای سره معامله ده او له خدای سره معامله دهر چا په گټه ده.

په یوه حدیث شریف کښې راغلي دي: (السَّاعِي عَلَى الْأَرْمَلَةِ وَالْمَسْكِينِ كَالْمُجَاهِدِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ الْقَائِمِ اللَّيْلِ وَالصَّائِمِ النَّهَارِ - شیخان والترمذی والنسائی) څوک چه سعی کوي دکونډې اومسکین په بهبود کښې داسې دي لکه فی سبیل الله مجاهد یالکه قایم اللیل اوصائم النهار.

مطلب داچه دیوزلو خدمتگار اودیونوایانومرستیال له مجاهدینو او هغو کسانو سره برابر دی چه دشپې خدای ته په طاعت ولاړوي او دورځې روژه وي.

دخیراوثواب کارونه دپردي مگر دهغه شی انفاق چه سړي ته محبوب اوعزیزوي کامل خیردی. الله تعالی وایې: (لَنْ يَتَسَالُوا الْبِرَّ حَتَّىٰ تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ - آل عمران آ: ۹۲) یعنی هېڅکله به ونه مومئ دخیرکمال څو چه نفقه کړئ له هغه شی څخه چه درته گران وي.

مطلب داچه دنیکې اوخیرکمال ته نشئ رسیدلی او دخدای رحمت، رضا او جنت نشئ موندلی ترڅو چه دخلکو په معاونت کښې له خپلو دپرو عزیزواو محبوبوشیانو څخه نفقه نکړئ. هغه محبوب شی غوره مال وي او که جاه اومنزلت. ځینې خلک وي چه په خپلو مالونو کښې ئې ځینې شیان زړه ته دپرتزدي وي او ځینې داسې وي چه خپل جاه وجلال سره ئې دپره مینه وي مومن باید هم قیمتی مالونه اوهم خپل انانیت دخلکو دخیردپاره قربان کړي چه دخیراونیکې کمال ته ورسېږي.

که یومعززسړی له یوه خوار او غریب یا مظلوم سره گرځي او معاونت ورسره کوي بنسائي چه په ظاهره دادخان دپاره حقارت وگڼي مگر دخدای په نزدلدي نه لوی عزت نشته اودبل دخیردپاره ځان خوارول دپرزیاات اجر لري.

د اسلام په ډېرو احكامو كښې د يوې ښې جامعې جوړول او له نورو سره تعاون او ملگرتيا اصلي منظور دی او دغه منظوريه اجمالي او كلي ډول په دې آيت شريف كښې ډېر ښه ځاي شوي دي:

(إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ -سورت النحل: ٩٠) په تحقيق سره خدای امر کوي په عدل او احسان او د قرابت خاوندانو ته په ورکړه او نهی کوي له فحشاء او منکر او بغی څخه.

عدل او احسان داسې کلمې دي چه په ټولو ښيگڼوئې اطلاق کیدی شی او ټول مادي او معنوي معاونتونه پکښې راتلی شی.

که دا دوه کلمې په يوه جامعه كښې عملي شي ټولې بدبختۍ له منځه وړي او ټولې خوبۍ يوي جامعې ته راوړي. له خپلوانو سره ښيگڼه په خاص ډول خپلوی، ټينگوي او د اتصال رشتې تقويه کوي.

همدارنگه فحشاء، منکر او بغی ټول مفاسد او رذایل او مظالم احاط کوي او د غودرې شيونونه ځان ساتل د جامعې د اصلاح او فلاح موجب گرځي. د تعاون په باب د احديث ډېر جامع او په هر راز مرستو حاوي دی.

(مَنْ نَقَسَ عَنِ مُسْلِمٍ كُرْبَةً مِنْ كُرْبِ الدُّنْيَا نَقَسَ اللَّهُ عَنْهُ كُرْبَةً مِنْ كُرْبِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَمَنْ يَسْرَعَلَىٰ مُعَسَّرٍ يَسْرَعَلَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَنْ سَتَرَ مُسْلِمًا سَتَرَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاللَّهُ فِي عَوْنِ الْعَبْدِ مَا كَانَ الْعَبْدُ فِي عَوْنِ أَخِيهِ -عن ابو هريره_ اخرجه مسلم) څوک چه لري کړي له يوه مسلمان څخه د دنيا له غمونو يو غم لري کوي خدای له هغه څخه د قيامت له غمونو نه غم. څوک چه اساني راولي په هغه چا چه په تنگسه کښې وي خدای پرې په دنيا او آخرت کښې اساني راولي.

څوک چه د مسلمان پرده وکړي خدای ئې په دنيا او آخرت کښې پرده کوي. الله تعالی له بنده سره معاونت کوي ترڅو چه بنده دخپل ورور معاونت کوي. پيغمبر (ص) هغه څوک په خلکو کښې بهترگني چه خلکو ته ئې گټه او فايده رسېږي (خيرُ الناسِ مَنْ يَنْفَعُ النَّاسَ) په يوه بل حديث شريف كښې رسول الله (ص) وايي: (المؤمنُ الذي يُخالطُ الناسَ وَيَصبرُ علىٰ اذاهم خيرٌ من الذي لا يُخالطُ الناسَ ولا يصبرُ علىٰ اذاهم عن ابن عمر- اخرجه ابن ماجه باسناد صحيح) هغه مومن چه خلکو سره گډون کوي او دخلکو په اذيت صبر کوي له هغه چانه بهتر دی چه خلکو نه گونښی اوسی او په اذيت ئې صبر نه کوي. مقصد دا چه اسلام انزو او ځاني نه خوبسوي او له نورو سره گډ او سيدل غواړي. له نورو سره گډ او سيدل صبر او تحمل ته ضرورت لري.

د صبر توصيه په قرآني آياتو او نبوی احاديثو كښې ډېره زياته راغلی ده چه د اسلام مخالفانو او دښمنانو ترښه غلط تعبيرونه کړي او ویلی ئې دي چه د اسلام دين دنورو اديانو په شان داستعمارگرو او استثمار چيانو گټه خپلو پيروانو ته توصيه کړيده چه د ډېر ايانو او د قدرت دخاوندانو په مظالمو صبرو کړي او غلامی. ته ئې غاړه کېږدي يعنې په دنيا کښې هر راز بد بختۍ او بې عدالتۍ په ځان ومني او اجرئې په آخرت کښې له خدايه وغواړي. د دوي په عقیده د اسلام دين خلک د جابرانو او ظالمانو اطاعت ته رابولي او په مظلوميت ئې قانع کوي. حال دا چه دوی د اسلام ضد اسلام گڼلی او د قرآن په واضحو او صريحو احکاموئې سترگې پټې کړيدي. دوی دې ته نه دی کتلی چه حضرت محمد (ص) او دهغه خليفه گانو او نورو رښتينو پيروانو عملاً د جابرانو او ظالمانو په مقابل کښې څه وکړه او د جهادونو معنی څه وه؟

هغه صبر چه په قرآن کریم كښې ئې بيا بيا توصيه شويده د ظلم او ظالم په مقابل كښې د مقاومت او ثبات معنی لري چه بايد د جهاد په ميدان كښې وښودل شی او عزم و اراده قوي کړي.

د ظلم او ظالم په مقابل كښې مو د مومن او مسلمان دريغ دمخه هم څرگند كړ چه نه به په ځان ظلم قبلوی او نه به د بل مسلمان د مظلوميت تحمل کوي يعنی د بل مظلوم مرسته به هم کوي او د ظالم لاس به له ظلم څخه لنډوي.

اوس راشئ چه د صبر کلمه په قرآن کریم كښې وگورو چه په څه معنی استعمال شويده او په څه منظور په مکرر ډول بيا بيا راغلی ده.

په سورة البقره كښې دا آيت: (وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ آ: ١٧٧) دامعنى لري چه په سختيو، كړاوونو او د جنگ په ميدان كښې صبر كوونكى او ميدان نه پرېښودونكى د نيكانو او صالحانو په ډله كښې خاص او ممتاز مقام لري يعنى په جهاد كښې ثبات او مقاومت صبر دى. په بل آيت كښې:

(وَلَتَبْلُوَنكُمْ حَتَّىٰ نَعْلَمَ الْمُجَاهِدِينَ مِنْكُمْ وَالصَّابِرِينَ - محمد آ: ٣١) الله تعالى فرمايي: په تاسو باندې ازمايښت كوو او امتحان درنه اخلوچه ستاسو مجاهدين او صابران يعنى ثابت قدمه كسان له بې ثباته او غير مجاهدينو څخه ممتاز كړو.

وگورئ! صابر د مظلوم صفت نه دى د مجاهد صفت دى او د قهرمانى مفهوم پكښې نغښتى دى.

همدارنگه د صابرانو ذكر په دې آيتونو كښې: (كَمْ مِّن فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ - البقره آ: ٢٤٩) (يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عِشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتِينَ - الانفال آ: ٤٥) دامطلب نور هم ډېر بڼه ثابتوي چه صابران هغه دي او خداى له هغو صابرانو سره دى چه دوى لږ وي خوله ډېر وسره جنگېږي.

صابران هغوته وائي چه شل تنه ئې په دوو سوو تنو بڼو مومي. صبر يعنى د ايمان قوت چه اقليت په اكثريت باندې غالب گرزوي او د اسلام په تاريخ كښې ئې مثالونه كم نه دي په قرآن كښې صبر له عزم سره ټول شوى او داوا العزمو صفت گڼل شويدي (فَاصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُولُوا الْعُرْمِ مِنَ الرُّسُلِ الاحقاف آ: ٣٥) هغه قرآني تعليم دى چه د صبر مقام او منزلت ډېر وي او دشجاعت او شهامت مظهر ئې گرزوي.

سره له دې كه څوك د صبر په معنى نه وي پوه شوى يائې ځان نه وي پوه كړى د اسلام گناه نه ده د فهم گناه ده يا د عناد. په اسلام كښې كه صبر دا ذيت او ضرر قبلولو په معنى راغلى لكه په تېر شوي نبي حديت كښې چه هغه څوك بهتر وگڼل شو چه له خلكو سره اختلاط لري او په اذيت ئې صبر كوي نه هغه چه دا ذيت نه د ځان ژغورلو په وجه له خلكو نه گوښى گرځي او منزوي كېږي.

په دغسې مواردو كښې د اسلام مطلب دادى چه انسان بايد دومره زغم او حوصله ولري چه په اجتماع كښې ژوند وكړي شى او مو دماغه نه وي. هره جامعه كه هر څومره خواږه ولري يوڅه ترخه هم ورسره وي او د عسلو مچى هم بې نيشه نه وي.

سړى بايد د جامعې د آزار په مقابل كښې د ضرورت په اندازه زغم ولري او له صبر او حوصلې نه كار واخلي. په مصيبتونو كښې صبر او په خوښيو كښې صبر د اسلامى اخلاقو جز دي چه اجتماعى او بشري ژوند ورته ډېر ضرورت لري او بيخى بى صبره سړى په جامعه كښې ځاى نشي نيولى. اسلام فرد ته دا حق وركوي چه په جامعه كښې تجلى وكړي او خپل فردي حقوق، حيثيت او اعتبار وساتي مگر له جامعې نه د بيليدو او گوښى كيدو اجازه نه وركوي اونه ئې مرورتوب ته پرېږدي.

له فرد نه هغه څه نه جوړوي چه له جامعې سره جوړنه وي او جامعه نا جوړه كوي. فرد او جامعه كه څه هم ظاهراً يو د بل مقابل گڼل كېږي خو د مقابلې د تور او سپين مقابلې نه ده. كه څوك وغواړي چه د يوې جامعې نوعيت او كيفيت ځانته معلوم كړي و دې گوري چه جامعه له څنگه افرادو جوړه شويده يعنى د افرادو څنگه والى د جامعې په څرنگوالى كښې دخل لري. همدارنگه د افرادو په جوړولو كښې د جامعې جوړښت مهم عامل دى او معلومه ده چه څنگه جامعه، څنگه افراد جوړوي.

په همدغه اساس كه څوك ځانته د معلوموي چه اسلام څنگه جامعه جوړول غواړي و دې گوري چه اسلام څنگه افراد جوړوي او د شخصيت په جوړولو كښې ئې كړنلاره څه ده او څه نقشه لري.

فرد جوړول:

په اسلامي نظام كښې فرد د حق خاوند، د ارادې خاوند او د حيثيت وكرامت خاوند دی، ده ته يوازې د ژوند حق نه دی وركړ شوی د پت او عزت لرلو حق هم وركړ شوی او توهين و تحقير ئې جرم و جنايت يا افلاقتباح گڼل شويدي. دی د مال كيت او مشروع فعاليت حق لري او د انتخاب او تصرف حق ورته حاصل دی چه هم فكر كولى شى او هم كار كولى شي، د نظام په جوړولو او د زمامدار په ټاكلو كښې دده رايه معتبره ده او په اجتماعي چارو كښې ئې مشوره ارزښت لري.

په اسلامي فقه كښې يوه مسلمان او يوې مسلمانې ښځې ته دا حق په مساوي ډول وركړ شويدي چه كه هريو له دوى څخه يوه كافر ياد كافرانو يوه جماعت ياد يوې كلا ياد يوه ښار خلكو ته امان وركړي نو بيا هېڅ يو مسلمان له هغوى سره د جنگ او قتال حق نلري او دغه امان شرعى اعتبار لري مگر په هغه صورت كښې چه دغه امان وركول د مسلمانانو د پاره د فساد موجب وي نو بيا دغه امان وركړه رديدلى شى. په دغه صورت كښې كه پخپله امام او اولوالمرهم امان وركړى وي امان ئې درد وړدى.

دغه مهم او ستر حق چه اسلامي او شرعي قانون د مسلمان هر فرد ته وركړى د فرد موقف په اسلامي جامعه كښې ډېر لوړ ښى چه نظير به ئې د دنيا په قوانينو كښې نه وي موجود يوازې همدغه يو حكم كافى دى چه د فرد اهميت په جامعه كښې وښى او د فردي اعتبار وزن وټاكي. همدارنگه په اسلام كښې فرد ته د شهادت حق وركول او په ميراث كښې ورته په حق قايليدل د اثابتي چه اسلامي نظام فرد ته ډېره اعتناء لري. په فردي حقوقو كښې ځينې حقونه چه اوس په ديموكراسى نظامونو كښې انسان ته وركړ شويدي اسلام ډېر دمخه افرادو ته وركړيدى او دانسان مادي او معنوي مصئونيت ئې په ښه شان تامين كړيدى.

په دغو حقوقو كښې كوم حق چه په اسلامي لحاظ ډېر دقت وړدى اوله ډېر غور نه پكښې كار اخيستل شوى هغه د مال كيت حق دى چه بنيادي حيثيت لري او د حقوقو مور ورته ويلى شو. همدغه حق د فرد په سرنوشت او د فرد په مادي او معنوي جوړښت كښې اساسي نقش لري او مستقل بحث غواړي چه دلته ئې تفصيل بميورده نه دى.

مال كيت او مالي سياست په اسلام كښې:

انسان چه انسان شوى اولر غوندې په څه پوهيدلى دى د مال لرلو او مال ډېرولو فكر او مينې ئې په زړه او دماغ كښې غځونې كړيدي.

له هغه وخته چه ابتدائي انسان له ښكارنه كارته مخه كړه اوله زراعت سره اشنا شونو ټاټوبى ئې پيدا كړ او د مال غوندولو او ساتلو په فكر كښې شو. د مال كيت احساس راپيدا شو او وده ئې وكړه، د مال مينه ورو ورو زياتيده او دانسانى حرص سترگې ورځ په ورځ وږې كيدې.

مال كه له يوې خوا دانسان حاجتونه او ضرورتونه پوره كول نوله بلې خوا ئې حسادتونه او رقابتونه راپارول او د مال په سر دښمنى او جنگونه شروع شوه. په مال كښې د خيراو شر دواړه جنبې محسوسې شوې.

له ميلاد نه پنځه سوه كاله پخوا د مال او مال كيت په باب فلسفي بحثونه شروع شوه. مال ته بد وويل شوه او د مال كيت په ضد د مبارزې فكر پيدا شو، افلاطون په واضح ډول د اجتماعى چارو د كاركوونكو په مورد كښې د ملكيت دلغوه كولو آواز اوچت كړ او مسيحي دين مال د بشري جامعي د فساد منشا او د شرارت تومنه وگڼله.

د اسلام په مقدس كتاب (قرآن) كښې مال دفتني په نامه وبلل شو او دانسان دښمن ورته وويل شو. مگر په همدغه كتاب كښې ئې ډېر ښه نومونه هم ثبت شوه لكه: (خير او فضل) يعنى اسلام د مال دواړه جنبې په نظر كښې ونيولې

او عیب و هنرې دواړه پکښې مشخص کړه. په همدغه ملاحظه ئې هم انسان ته د مالکیت حق ورکړ او هم ئې په دغه حق څه قیود او شرطونه کینودل.

اسلام د بشر په حیاتي ضرورتونو او حاجتونو سترگې پټې نکړې او مال ته ئې دده اړتیا په نظر کېښې و نیوله مگر د مال په لرلو او راغونډولو کې ئې افراط بدو ګاڼه او حدود ئې ورته وټاکل.

اسلام داسې دین نه دی چې د انساني غرایزو په مخکښې سد شي او بیخي ئې مخه بنده کړي. مگر طغیان او عصیان ته ئې هم نه پرېږدي او ښه مجری ورته پیدا کوي. هغه حیواني جنبه چې د انسان په خټه کېښې شته اسلام ئې محوه کوي نه بلکه د تهذیب کوښښ ئې کوي.

د مال او مالکیت په مسئله کې ئې هم نه افراط خوښوي او نه تفریط، د قرآني احکامو له مخې د مالونو اصلي مالک خدای دی او خدای دغه مالونه انسانانو ته په مجموعی ډول ورکړيدي چې افراد پکښې د جماعت په وکالت د جایز تصرف حق لري او په مطلق ډول پکښې تصرف نشي کولی. یعنی سود پرې نشي خوړلی، قمار پرې نشي کولی، په عیاشۍ او فحاشۍ ئې نشي لگولی.

قرآن کریم مال لرونکی د مستخلفینو په حیث مالکان ګڼلی نه د اصیلانو په حیث یعنی اصلي مالکان ئې نه دي بللی.

وګورئ! په سوره حدید کې دغه آیت: (آمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَأَنْفِقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُسْتَخْلَفِينَ فِيهِ الْحَدِيد آیت: ۷) د ترجمې حاصل: په خدای او رسول ایمان ولرئ او هغه څه نفقه کړئ چې خدای پکښې خلیفه ګان ګرزولی یاست.

په سوره نور کې د آیت: (وَأَتَوْهُمْ مِّن مَّالِ اللَّهِ الَّذِي آتَاكُمْ النُّور آیت: ۳۳) په صریح ډول حکم کوي چې ورکړئ له هغه مال څخه چې خدای درکړيدي. په الهي کتاب کې چې مال د خدای ورکړه ګڼل شويده او د عاریت مفهوم پکښې پروت دی د مطلب هم ښه واضح شويده چې په دغو مالونو کې چې ظاهر اخیلو عاریتي خاوندانو ته منسوب دي او مجازاً د دوی بلل کېږي بیا هم یوازې د دوی نه دي. محرومه طبقه او سوا لګرهم پکښې حق لري یعنی علاوه په زکات محروم او سایل دېدایانو په مال کېښې د حق خاوندان دي او مشترک مال دی.

په سوره الذریت کې چې د متقیانو حال بیانېږي نو د مال په برخه کې دوی پدې ډول معرفي شوي دي:

(آخِذِينَ مَا آتَاهُمْ رَبُّهُمْ. وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ الذریت آیت ۱۲) یعنی دوی دهغه څه اخیستونکي دي چې خدای ورکړيدي او په مالونو کې ئې علاوه په زکات سوا لګر او محروم حق درلود. بله دا چې اسلام د مالونو انحصار په څو محدود لاسونو کېښې بد ګڼلی او د مطلب د سوره حشر په دې آیت کېښې ډېر ښه څرګند شوي دي:

(مَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُرَى فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ كَيْ لَا يَكُونَ

ذُو لَّةَ بَيْنَ الْأَغْنِيَاءِ مِنْكُمْ الحشر آیت: ۷) یعنی هغه مال چې بې جنګه دفتی او خراج په صورت د رسول الله (ص) لاس ته ورځي هغه د الله تعالی، د رسول الله (ص) د ذی القربى، د یتیمانو، مسکینانو او د لارویو پر ديسانو حق دی چې په دوی به ویشل کېږي او دا د دې دپاره چې دولت د څو تنو غنیانو په لاس کېښې محبوس او محصور نشي. په دې آیت کېښې د مال د توزیع غایه د اښودل شويده چې سرمایه تراکم ونکړي او د اغنیاء طبقه ډېره پیاوړې نشي. یعنی اسلام ډېر د مخه د طبقاتي تضاد د محنیوي فکر کړی او نه ئې غوښتل چې په اسلامی امت کېښې ډېر ټیټ و پاس منیخ ته راشي.

غنا او بدائې که څه هم په ظاهري نظر په اسلام کېښې صریحاً منع نه ده او هر چاته دا حق ورکړ شوی چې په جایزه طریقه د شتو خاوند شي او هغه تکالیف په ذمه واخلي چې اسلام د شتمنو په ذمه ایښي دي لکه د زکات، خیرات او صدقاتو ورکړه او د قرض حسن له لارې له محتاجو سره مرسته او نور.

مګر که څوک له ژور فکر نه کار واخلي او اصلي منظوره ښه څیر شي هغه پوهېږي چې شیشګی که حلال دی شکل ئې دمردار دی. د مال پیدا کولو او ډېرولو هغه طریقي چې اسلام منع کړيدي لکه سود خوري، احتکار، بډې اخیستل، غبن فاحش په معامله کېښې، دروغ ویل، غدر کول، تقلب یاداسې نور د اتول د قارونې بدائې په مخکښې بندېږونه دي چې په مستقیم او جدي ډول د قارونیت مخه نیسي. له بلی خوا هغه تشویق او ترغیب چې د خیر و احسان په باب په نبوي

احاديثو او قرآني آيتونو كښې وينو مسلمانانو ته دا اجازه نه ورکوي چه د فقيرانو او د حاجت د خاوندانو په مقابل كښې له بخل و امساک نه كار واخلي او په خيريه چارو كښې سترگې پټې كړي. سربيره په دې اسلام د مسلمانانو اولوالامرتو د حق وركړې چه د خوارانو او فقيرانو دمړولو او ژوندښه كولو دپاره د ضرورت په اندازه د بډايانو مالونه بيوزلو او غريبانو ته وركړي او موازنه قايمه كړي. حضرت عمر (رض) چه د خپل خلافت په وروستيو وختو كښې اجتماعي وضع ته ملتفت شو چه ځينې كسانو ډېر مالونه جمع كړيدي او نور په فقر او غربت كښې ژوند كوي نو اراده ئې وکړه چه د تعادل او مالي تسوئي دپاره له اغنياو سره فقيران دهغوي په مالونو كښې شريك او سهيم كړي ځكه يې وويل: (طُعْمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ بَيْتِ الْمَالِ حَتَّىٰ إِذَا لَمْ تَجِدْ فِيهِ شَيْئًا ادْخَلْنَا عَلَىٰ كُلِّ أَهْلِ بَيْتٍ مِنَ الْاَغْنِيَاءِ مِثْلَهُمْ مِنَ الْمُحْتَاجِينَ وَمَا تَزَالُ تَفْعَلُ ذَلِكَ حَتَّىٰ يُطْعَمَ الْمُسْلِمُونَ جَمِيعًا) يعنې مسلمانان به له بيت المال څخه مړوو او چه په بيت المال كښې څه پاتې نشي د بډايانو په هر كور كښې به هغومره محتاجان تنباسو او د اكار به ترهغه وخته كوو چه ټول مسلمانان په گيډه ماړه شي.

په اسلام كښې د مال كيت په باب د آيت هم د جدي توجه وړدى: (وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ التوبة آيت: ۳۴) هغه كسان چه سره او سپين زر ذخيره كوي او دخداى په لار كښې ئې نه نفقه كوي د دردناك عذاب زيړى وركړئ د همدغه آيت په استناد او دنبوي احاديثو په بنا د رسول الله (ص) په اصحابو كښې ابو ذر غفاري د قارونيت په ضد په تبليغى مبارزه لاس پورې كړ او په دغه جهاد كښې ئې ډېر تكليفونه وليدل ترڅو چه بالاخر د ربزې د بښتې ته نفى بلد شو او هلته د ډېر غربت په حال كښې مړ شو اولارويو خاوروته وسپاره. د ابو ذر او يوشمير نورو اصحابو تبليغ دغه معارضه د حضرت عثمان په خلافت كښې ډېره توده شوه، د ابو ذر تبليغ چه څومره په شتمنو او بډايانو بد لگيده هغومره ئې خواران او فقيران ځانته جلبول او طرفداران ئې ډېر بدل. حضرت على او ابو ذر په دې عقیده و چه ديوه كال دنفقې دپاره څلور زره درهمه ساتل جايز كار دى او له دينه زيات مال ذخيره كول ممنوعه كنز شميرل كېږي.

په ډېرو نبوي احاديثو كښې دا مطلب ښه واضح دى چه اسلام فاحشه غنا بده گڼي او دانه خوښوي چه ځينې په عيشونو او خوندونو كښې ډوب وي او نوريه لوړه او تنگسه كښې ژوند وكړي. (حُذِّمْنَ اَغْنِيَاَهُمْ وَرُدَّ اِلَيْهِمْ فُقَرَاءَهُمْ) له بډايانو نه ئې اخله او فقيرانو ته ئې وركوه د اسلام اقتصادي كړنلاره ده. ابى امامه روايت كوي چه رسول الله (ص) ويلي دي: (يَا اِبْنَ اَدَمَ اِنَّ تَبَدَّلَ الْفَضْلَ خَيْرٌ لَكَ وَاَنْ تُمَسِكَهُ شَرٌّ لَكَ - مسلم و ترمذي) يعنى اي بنيادمه! كه مال و بښدې خيږدې پكښې دى او كه ئې وساتى درته شردى. همدارنگه بلال وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: (مَا رَزَقْتَ فَلَا تَخْبَأْ وَمَا سُئِلْتَ فَلَا تَمْنَعْ قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَكَيْفَ لِي بِذَلِكَ؟ قَالَ: هُوَ ذَاكَ اَوَاتَارُ) مطلب دا چه رسول الله (ص) وفرمايل: څه چه ستا روزي شويدي مه ئې ساته او ذخيره كوه ئې مه او څه چه درنه وغوښتل شو منع كوه ئې مه.

بلال وويل دابه زما دپاره څنگه شي؟ هغوى وفرمايل يا همدغه شان او ياد دوزخ اور.

امام احمد حنبل په مسند كښې د احديث نقلوي: (اَيُّمَا اَهْلٍ عَرِصَةٌ اَصْبَحَ فِيهِمْ اَمْرٌ وَّجَاءَ فَعَدَّ بَرَّتْ مِنْهُمْ ذِمَّةُ اللَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى) خلاصه ئې دا چه پاك خداى له هغو څخه بيزاره دى چه په څنگ كښې ئې څوك په لوړه شپه سبا كوي. په قرآن كريم كښې متعدد آيتونه راغلي دي چه د (مترفينو) ژوند ئې بد گڼلى او مسلمانان ئې په جدي ډول دې ته متوجه كړيدي چه آسوده ژوند او دعيش و نوش ژوند ونكړي بلكه متوسط ژوند اختيار كړي چه نور ورته ونه پخسېږي او مزې چرچې پكښې نه وي د آسوده حالې په غندنه كښې يو علت چه قرآن په گوته كړى هغه دادى چه مترفينو يعنى آسوده حالو كسانو هروخت دنوي دين په قبلولو كښې شديد مقاومت كړى او له پيغمبرانو سره ئې خپل خصومت ته دوام وركړى دى يعنى دارتجاع ټينگ حاميان همدغه خلك دي چه دهر تغير او تحول مخه نيسي او دزاره حال بقا او دوام غواړي.

د بشري تاريخ له مطالعې نه هم دا پته لگېږي چه عياش قومونه له مينځه تللي او هغه قومونه چه په مشقت او زيار و زحمت كښې لوى شوي په نورو غالب شويدي او س خلك پدې هم پوه شويدي چه عياشي دصحت په لحاظ هم

دېر خطرونه لري او دېر فسادونه ورسره تړلي دي. د اسلام پيشوا حضرت محمد (ص) دمترفينو يعنې دعياشانو او اسوده حالو كورونه (بيوت الشياطين) د شيطانانو كورونه بللي دي چه فتنې او فسادونه ترې ولاړېږي.

الله تعالى فرمايي: (إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنَافٍ) (العلق آيات: ۲ و ۷) په تحقيق سره انسان سر كشي كوي چه ځان بې پروا او مستغني وويني. يعنې مال او ثروت د غرور او سر كشي باعث گرزي. په بل آيت كښې راغلي دي:

(وَلَوْ بَسَطَ اللَّهُ الرِّزْقَ لِعِبَادِهِ لَبَغَّوْا فِي الْأَرْضِ الشُّرَى آيت: ۲۷) كه چيرې خداى دخپلو بندگانو روزي پراخه كړې وای هرگوره به ئې په ځمكه كښې بغاوت كړي و. د همدغسې ملاحظاتو په وجه مسلمانانو ته دا اجازه نشته چه خپل حلال مال هم په ځان باندي له ضرورته زيات ولگوي او له اسراف و تبذير څخه كار واخلي.

پاك خداى وايي: (وَأْتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَلَا تَبْذُرْ تَبْذِيرًا إِنَّ الْمُبْذِرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ الاسراء آيت: ۲۶) يعنې ور كړه خپل قريب ته دهغه حق او مسكين ته او پرديس ته تبذير او اسراف مه كوه مېذرين بيشكه د شيطانانو وروڼه دي.

په بل آيت كښې وايي: (وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ الاعراف آيت ۳۱) خورئ، څكئ او اسراف مه كوي اسراف كوونكى دخداى نه دي خوښ.

د اسراف معنى له حد او اندازې نه تجاوزدى په حريصانه ډول خوراك او څكاك او بيځايه خرڅونه په اسراف كښې شامل دي. د مسلمانانو اغنياء نشي كولى چه له نورو نه په عالي سطحه ژوند وكړي او شان و شوكت پې نظرونه ځانته جلب كړي. په اسلامي جامعه كښې كه خواران او غريبان ورينمنې جامې نشي اغوستلى بديان هم نشي كولى چه دغه فاخر لباس واغوندي. كله چه د عبدالرحمن بن عوف ځوى له خپل پلار سره د دوهم خليفه حضرت عمر مخې ته ورغى او ورينمين كميستې اغوستى و خليفه دغه كميست له گريوانه ترلمني پورې څيرې كړ او ددغسې معتبر او ډېر شتمن صحابى ځوى ئې هم پرينبڼود چه د اسلام له مقرراتونه سر وغړوي. د همدغه خليفه خپل ژوند سره له دغه لوړو عالي مقامه په متوسط حال كښې و او له نورو نه ځانته په څه امتياز قايل نه و. يوه ورځ چا ترېنه پوښتنه وكړه چه تاته له بيت المال څخه د څومره مال مصرفول جواز لري. ده وويل په كال كښې دوه جوړه جامې، يوه جوړه د ژمى او بله داوړي دپاره او دومره څه چه د حج توبنه شى زما او دزما عيال قوت بايد د قريشو د متوسط شخص په اندازه وي. زه د مسلمانانو له جملي څخه يو تن يم څه چه نورو ته رسېږي ماته به هم رسېږي.

پخپله درسول الله (ص) د زهد او رياضت ژوند چه له مشقته ډك و، همدارنگه دده د غوره اصحابو ساده او بې عيشه ژوند چه د مجبوريت په وجه نه بلکه د عزم او ارادې له مخې و په همدغه اساس بنا ؤ، چه دوى نه غوښتل چه نور په محروميت كښې وي او دوى په ناز و نعمت كښې.

همدغه وجه وه چه د اسلام دوهم خليفه حضرت عمر (رض) د رماده د كال په قحط كښې غوړي ترهغه وخته ونه خواره ترڅو چه په بازار كښې دنورو دپاره پيدا شوه او قحطى له منيځه لاړه. په دغه موده كښې خليفه هم دنورو په شان تيل خواره او د تيلو خوړلو په وجه ورته ناروغي پيدا شوه او پوستكى ئې تك تور شو.

اسلام خپل پيروان په اخلاقي لحاظ داسې روزل چه د دنيا مال، زيب وزينت او عيش و عشرت ته په حقارت وگوري او مينه ورسره پيدانكړي، له خپل نفس او نفسى خواهشاتو سره مبارزه وكړي او ساده ژوند اختيار كړي. حرص او هوس پرېږدي له بخل او امساك نه ځان وژغوري، كبر او غرور په ځان كښې پيدانكړي، صدق او صفا ولري او دخلكو په خدمت كښې د اسلام په خدمت كښې جهاد ته ملاوتري او قربانى ته چمتوشي.

اسلام دخپلو پيروانو د تنظيم او ادارې، د تهذيب او تربيت دپاره دوه وسيلې په كا و اچولى، تشريع او توجيه ځينې شيان شته چه په اسلام كښې شرعاً منع نه دي مگر ديانتاً منع دي د شريعت او د ديانت تقاضا هر كله يوه نه ده، په ځينو مواردو كښې تشريعي جنبه او توجيهي جنبه يوله بله بيلېږي.

تشریعی احکام هغه دي چه په عام ډول هر مسلمان پرې مکلف دي او که څوک ترې مخالفت وکړي شرعاً محکوم کېږي لکه زکات چه که څوک ئې له ادا کولو انکار وکړي اولو الامر ته دا حق حاصل دی چه ورسره محاربه وکړي او قتال ته ېې ملا وتړي، په توجیهي لحاظ هر مسلمان علاوه په زکات دياتنأ موظف دی چه د صدقاتو او خیراتونو له لارې له خپل حاجته زیات مال دخدای په لار کېږي مصرف کړي او دخیر و احسان نمونه او مثال شي.

توجیهي احکام د تشریعی احکامو په شان په قانونی شکل نه تطبیقېږي بلکه داخلاقې اصولو په حیث رواج مومي او دخاصانو اورهبيرانو کاردی. په اسلام کېږي بڼه او بد، حلال و حرام ځانته مدارج او مراتب لري. مثلاً پیاز یا اوږه خوړل په اصل کېږي جایز کاردی مگر د جمعې په ورځ او په هغو وختونو کېږي چه سپری له نورو سره گډون کوي او دخولې بوی ېې نور په عذابوي په ممنوعاتو کېږي شمېرل کېږي. د تقوی او ریاضت خاوندان د جایز او ناجایز په تشخیص کېږي له عامو مسلمانانو نه فرق لري.

د عامو مسلمانانو تقوی همدغه ده چه پردی حرام مال ونخوري اوله کبیره گناهونو څخه ځان وساتي. د زاهدانو تقوی داده چه پخپل حلال مال هم ځان مورنکړي او دنفس د تزکیې او د روح د تصفې دپاره جایز لذتونه هم په ځان ودروي یا ېې ډېر کم کړي.

هغه بدائي چه د حرامو مالونو په غوندو ولو لاس ته نه وي راغلی او فرایض و واجبات پکېږي نه وي ترک شوی شرعاً منع نه ده.

د رسول الله (ص) په اصحابو کېږي هم اغنیاء موجود ولکه حضرت عثمان غنی، عبدالرحمن بن عوف او وروسته بیاطلحه اوزبیر یاداسې نور، مگر پخپله حضرت محمد (ص)، حضرت ابوبکر، حضرت عمر او حضرت علی او ځینې نورو به دومره مال له ځانه سره نه ساته چه بدایانو کېږي حساب شي. دوی به د اربشو په ډوډی هم ځانونه نه مړول او دمتر فینوله اسوده ژوند څخه ېې کرکه کوله.

داکار په اسلام کېږي اجباري نه دی اختیاري دی. اسلام هغه دین نه دی چه دبشري فطرت او انسانی غرایزو په مخکېږي سد شي او بیخي ئې بنده کړي. اسلام د بشري او عالمي دین په حیث په خلکو باندي عسراو حرج نه راولي. (لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا - وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ - يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ البقره آیات ۲۸۲ او ۱۸۵) دا هغه آیتونه او قرآني نصوص دي چه د اسلامی قوانینو اساس ېې گڼلی شو. پدې آیتونو کېږي له وسع نه زیات تکلیف له اوږو څخه اخیستل شوی او په دین کېږي حرج نفی شوی دی خدای نه غواړي چه پخپلو بندگانو عسراو سختي راولي. د قرآن دا آیتونه:

(وَلَا تَنْسَ نَفْسَكَ مِنَ الدُّنْيَا الْقَصَص آیت ۷۷)، (لَمْ تَحْرِمْ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ التَّحْرِيم آیت ۶۶) هغه حیاتي درسونه دي چه د صحت او قوت وقایه ورپورې تړلې ده او سپری له دې څخه منع کوي چه خپله دنیايي برخه هیره کړي یا په ځان باندي دخدای حلال حرام کړي.

رسول الله (ص) هغه زاهد او عابد چه هره ورځ به روژه و او هره شپه به ېې په نفلونو سبا کوله مخاطب کړ او ورته ېې وویل: (..... وَلَنْفَسِكَ عَلَيْكَ حَقٌّ وَلَبَدَنِكَ عَلَيْكَ حَقٌّ وَلِرَوْحِكَ عَلَيْكَ حَقٌّ.....) په تاباندي سنا نفس حق لري، بدن دې درباندي حق لري، او بڼه دې درباندي حق لري. لکه چه په عبادت او ریاضت کېږي افراط منع دی او رهبانیت نفی شوی دی دغه شان په صدقاتو کېږي هم خپل ټول مال صدقه کول او دیولی. ټک ته کښیناستل بڼه کار نه دی. که څوک خپل ټول مال صدقه کړي او ځانته هېڅ پرې نږدي. له دې آیت څخه سرغړوي.

(وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَّحْسُورًا الاسراء آیت: ۲۹) مه خپل لاس خپلې غاړې پورې تړه او مه ېې خلاصه په تمام خلاصوالی چه کېږي ملامت شوی او درمانده.

پاک خدای هغه کسان ستایلی دی چه دمال په انفاق کښې اعتدال ساتي او له افراط او تفریط نه ځان ژغوري (وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا الفرقان آیت ۲۷) یعنی هغه کسان چه مالونه نفقه کوي نه اسراف کوي او نه بخل او وي د بخل او اسراف ترمنځ اعتدال ساتونکی.

د ژوند په چارو او انساني اعمالو کښې اعتدال ساتنه په اسلام کښې یو مهم اصل دی چه ښه او بد په همدغه معیار سنجول کېږي او د اسلامی اخلاقو اساس ګڼل شوی دی. د اسلام جمالی خوا همدغه اسلامي اخلاق دي چه انسان مهذب کوي او سپړتوب صیقلوي.

د اسلامی تعلیماتو غایه اسلامی تربیه ده چه په اسلامی اخلاقو پورې ټینګ تعلق لري او د افرادو د شخصیت په جوړولو کښې یې نقش ډېر څرګند دی.

د اسلام رښتیني ممثلین او برجسته افراد هماغه کسان دي چه اسلامي شعایر، آداب او اخلاق پخپل کردار و عمل کښې تمثیلوي او صعودي سیر و حرکت یې د انسانیت د لوړو مدارجو په لوري وي. که د تشبیه له مخې اسلامي روش په بدني ورزشونو کښې د غره ختل و ګڼو ویلی شو چه دغه ورزش په مطلق کوه ګردی. تامينېږي او په ټیټو غرونو کښې په ګرزیدو او د غونډیو په ختلو هم سر ته رسېږي مگر هغه کسان چه په دغه ورزش کښې خپله فوق العاده لوړتیا او پیشقدمي ښيي هغوی د لوړو غرونو لوړو څوکوته څیږي او تاریخي یادگار پېرېږدي.

په اسلام کښې هم اخلاقي رهبران همدغه شان و ګڼی چه د انسانیت ډېرو هسکو مقامونو ته ځانونه رسوي او نورو ته عملاً لوړختل ممکن ګرزوي. دوی د مثل اعلی په حیث اخلاقي معیارونه او مقامونه او چتوي او نور د لوړتیا لور ته رابولي چه د دوی اقتضا و کړي او په دوی پسې لاړشي.

د اسلامی اخلاقو غایه او اغیزه:

انسان چه اشرف المخلوقات بلل کېږي معنا یې دانه ده چه دده ټول خوبیونه او عادتونه دستاینې وړدي او په هرڅه کښې هرڅه نه ښه دی. دی د خلقت د مثل اعلی په حیث د تکامل په لوړه مرحله کښې واقع دی او په نورو موجوداتو یې د خپلو خاصو استعدادونو او معنوي قواو په مرسته تسلط موندلی مگر له ډېرو فضایلو او محاسنو سره ډېر معایب او نقایص هم لري. د خیر و شر، د صلاح او فساد، د پاکۍ او ناپاکۍ، متضاده جنبې په ده کښې موجود دي او د اضدادو مجموعه ده. حضرت مسیح (ع) او بوداهم انسانان و او چنګیز و هلاکوهم د انسان په بڼه و. د جوړولو او وړانولو دواړه استعدادونه په ده کښې شته او علم و جهل یې په وجود کښې داسې خواپه خوا سي لکه چه ابو جهل د حضرت محمد (ص) په ګاونډ کښې او سیده د انسان وجود خوله خاورو پیدای مگر د اور لمبې د اوبو څپې او د هوا طوفانونه پکښې خوندي دي. له خاکساری سره کبر او غرور هم لري او له نرمۍ سره ئې دوسپنې صلابت ملګری دی. په رحم کښې یې قهر، په قوت کښې یې ضعف او په پوهه کښې یې ناپوهی ځان ښيي.

دغه عالم او عاقل موجود که د عقل او پوهې په مرسته د ژوند ښه کولو وسایل او اسباب برابر وي ورسره د اتم او هایدر و جن بمونه هم جوړوي او په دواړو خواو کښې اسباب سازدی.

که له یوې خوا د بشري امراضو د پاره نوي علاجونه او نوي دواګانې کشفوي له بلې خوا د عالمي تباهۍ مواد او آلات تهیه کوي.

که د انسان ضعیفې او ناوړه جنبې اصلاح نشي او ښه استعدادونه پکښې ونه روزل شي له قوت څخه یې لیوان له عقل نه یې شیطانان او له شتمنۍ نه ئې طوفان پیدا کېږي. عقل د انسان ډېره لویه شتمني او د ټولو شتمنیو مورده چه انسان ته ډېر څه ورکوي مگر له دغه دنیایي عقل سره یو بل عقل هم په کار دی چه هغه انسان ته سپړتوب ښيي او سپړی کوي یې. دا عقل د دین په رڼا کښې پیدا کېږي او له دین څخه الهامونه اخلي. دا د معاد عقل او هغه د معاش عقل دی. د معاش

عقل له هر چا سره شته او نور حیوانات هم پکښې څه نه څه برخه لري مگر دمعاد عقل لکه عالي تعلیم ټولو ته نه دی رسیدلی.

ډېر غولېدلي دي هغه کسان چه دين له عادي او معمولي عقل سره برابروي او دغې سطحې ته پې راتپيوي. ډېر ښه پوهيدلي دي هغه خلک چه د عقل لوړولو کوښښ کوي او د دين عالي مقام ته پې اوچتوي يعنې عقل متدين کوي او د دين په لاره پې برابروي. الهی کتاب (قرآن) دهغو متقيانو لارښود دی چه په غيب ايمان ولري. (يَوْمُنُونَ بِالْغَيْبِ) په غيب باندي ايمان پيدا کول ددغه ظاهريين عقل کارندی او دا عقل هېڅکله مومن کيدلی نشي. دا عقل د جسم او خپټې خدمت ته پيدا دی او د ژوند پاللو مهمه وظيفه ورپه غاړه ده چه په انساني نړۍ کښې ډېر لوی ارزښت لري او دنيا پې مرهونه ده مگر دمعقولاتوله سرحد نه هغه خواڅه ليدل او په څه پوهيدل ديوه بل عقل کار دی چه ملاخور شوی ندی او دعارفانوپه برخه دی.

دپښتو ژبې عارف او صوفي شاعر عبدالرحمن بابا دغو دوو عقونو ته په دې ډول اشاره کوي:

ددنيا په کار کښې هر سپری عاقل دی

چه سپری پرې سپری کښې عقل بل دی

سپری څنگه سپری کښې؟ داسوال ښايي چه ظاهر ا تحصيل د حاصل وگڼل شي او په ظاهري عقل برابر نه وي. مگر د بصيرت خاوندان پوهېږي چه ځينې سپری په معنوي لحاظ سپری ندي صورت به پې د سپری وي مگر سيرت به پې د سپری نه وي او د شر وفساد جنبه به پې ډېره غالبه وي.

داسلام مقدس کتاب چه مطلق انسان ته په کرامت قايل دی دانساني فطرت په تشخيص کښې دغه دشر او فساد جنبه او دانسان شهواني غوښتنې هر څای بيانوي او دا څرگندوي چه انسان بايد داخلاقې تهذيب او نفسي تزکې په وسيله خپل انسانيت تکميل کړي او واقعي انسان شي.

انسان دخدای خليفه دی او داسمان ملکې ورته په سجده پريوتې دي مگر انساني فطرت دملايکوله خولې داسې ښودل شويدي: (قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ الْبَقْرَةَ آيَت ٣٠) يعنې په ځمکه کښې هغه څوک پيدا کوي چه په ځمکه کښې فساد کوي او وينې تويوي. سربيره په دې په ډېرونورو آيتونو کښې بشري طبيعت داسې معرفي شويدي:

١- (إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعًا وَإِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوعًا - سورة المعارج آيات ١٩، ٢٠ او ٢١) يعنې انسان بې صبره، بې ثباته حريص او بخيل پيدا شوی که شرور ورسیده جزع و فزع کوي که خير او دنيا مال پې وموند نو بياله ډېر بخل نه کاراخلي.

٢- (وَإِنَّهُ لِحُبِّ الْخَيْرِ لَشَدِيدٌ - والعاديات آيت ٨) په دې آيت شريف کښې خير د مال په معنی دی چه انسان ورسره ډېره شديد مينه لري.

٣- (قُلْ لَوْ أَنْتُمْ تَمْلِكُونَ خَزَائِنَ رَحْمَةِ رَبِّي إِذًا لَأَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ الْإِنْفَاقِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ قَنُورًا - الاسراء آيت ١٠٠) د آيت انسان داسې ممسک ښيي چه که دخدای درحمت خزاني پې په برخه شي بيا هم ويرېږي چه دلگښت او مصرف په صورت کښې به ټولې تمامې شي داځکه چه انسان ډېر حريص او ډېر بخيل دی.

٤- (كَأَلَا إِنَّ الْإِنْسَانَ لِيَطْغَى ، أَن رَّآهُ اسْتَغْنَى - العلق آيات ٧، ٨) انسان چه ځان غني وويني اروم ورسر کښي اونا فرماني کوي.

٥- (إِنَّ الْإِنْسَانَ لَطَلُومٌ كَفَّارٌ - ابراهيم آيت ٣٤) انسان هرگوره ډېر ظالم او ډېر ناشکره بنده دی.

٦- (وَكَانَ الْإِنْسَانُ أَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا - الكهف آيت ٥٤) انسان له هر څه نه زيات خصومت کوونکی او کج بحثه دی يعنې جدل پې په خټه کښې گډ دی.

۷- (خَلِقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَجَلٍ - الانبياء آیت ۳۷) انسان له بیړې او شتاب نه جوړ دی.

۸- (وَكَانَ الْإِنْسَانُ عَجُولًا - اسرى آیت ۱۱) انسان ډېر بې صبره او الپته دی.

۹- (زَيْنٌ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ وَالْحَرَثِ آل عمران آیت ۱۴) په دې آیتونو کې هغه شهوانی مینې بیان شوي دي چې انسان د هغو د پاره هر څه کوي او ځان اور او بوته غورځوي.

د اسلام اخلاقي لارښودنې، د حرام مال غندنه، د نفسي خواهشاتو د پاره حدود ټاکل، د قناعت او صبر توصیه، د عفت او تقوی درسونه د همدغو غرایزو او انساني طبیعت د اصلاح او تعدیل د پاره دي او په ډېر صحیح تشخیص بنا دي. دا چې په قرآن کریم کې د صبر توصیه بیابیا په مکرر ډول هر څای شویده د دې د پاره نده چې سرې د ظلم او ناروا په قبولو کې صابر اوسي او مظالمو ته تسلیم شي یا ذلت ته غاړه کېږدي، بلکه د دې د پاره ده چې په سختو حالاتو او بدو ورځو کې حوصله له لاسه ورنکړي او له مشکلاتو نه ونه تېښتي یا دخپل عجولانه فطرت په تقاضا په هر څه کې دوامه بېره و نکړي چې تفکر او تعقل ته هېڅ موقع پاتې نشي او عاقبت اندیشی هېره کړي.

د قناعت درس هم له حرامو څخه د ځان ژغورلو معنی لري او د تجاوزمخه نیسی نه دا چې د کسب او کار په مقابل کې د انسان لاس او پینې تړي او سعی او عمل ته بې نه پرېږدي. دا راز آیتونه چې انساني فطرت او فطري غرایز مشخص کوي او د دیني لارښوونو محور بې بللی شو نور هم ډېر دي چې د ټولو لټون ډېر وخت او ډېر کار غواړي.

لوی خدای چې د انسان خالق دی او په نفسي و سوسو بې ډېرښه خبر دی: (وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعَلِمُ مَا تُسْوَسُ بِهِ نَفْسُهُ - سورت ق آیت ۱۷) انسان په مطلق ډول زیانکار گڼي او هغه کسان مستثنی کوي چې مومنان او د نیک عمل خاوندان دي او نورو ته هم د حق او صبر توصیه کوي.

(وَالْعَصْرِ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ) په عصر قسم دی چې انسان هر گوره په زیان کې دی مگر هغه کسان ندي په زیان کې چې ایمان بې راوړی او کړي بې دي نیک کارونه، یوه اوبل ته ئې د حق توصیه کړې او د صبر توصیه بې کړې ده. دادی د انسان تشخیص او د علاج نسخه.

د اسلام دین د انسان دا اخلاقي او نفسي امراضو علاج د ریاضت او عبادت، د زهد و تقوی، د نفسي او روجي تزکیې او تطهیر په وسیله کوي او له حرامو څخه بې پرهېږوي. لکه چې د طب علم د بدني امراضو علاج کوي، دین دا اخلاقي مرضونو معالجه خپل اساسي هدف گڼي او د بشر باطني رنځونه له مینځه وړي ځکه وایي: (الْعِلْمُ عِلْمَانِ عِلْمُ الْأَبْدَانِ وَعِلْمُ الْأَدْيَانِ) بدني طب په غذا او دوا او جود تقویه کوي او د تقوی په وسیله مرض مغلوبوي او محوه کوي ئې مگر دین د نس او نفس په خوارولو او ضعیفولو د تقوی او پرهیزگاری له لارې د شهوانی او نفسانی امراضو مخه نیسي یا ورسره مجادله کوي یعنی د نفس او شیطان په مغلوبولو او د جسماني قوت په کمولو معالجه بنا کوي او لوړه یې هم غذا ده او هم دوا ده:

نفس شیطان لره هغو مره مغلوبېږي
په مړښت نشي دا کار په لوړه کېږي

د هر چا چه حیواني قوت زیاتېږي
که څوک غواړي چه غالب شی په شهواتو

مضمحل کړي هو سونه نفساني
روژه نه نیسي صغیر شیخ فاني

کموي روژه غوښتنې شهواني
د روژې غایه همدغه ده نو ځکه

دادی د علم الابدان او علم الاديان د اساسي فرق يو مثال چه مونږ د بدني طب او ديني طب په مغايرت پوهوي او دا يقين راکوي چه هغه شفا چه په قرآن کریم کښې شته:

(وَنزَّلَ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ - الاسراء آيت ۸۲) (قَدْ جَاءَتْكُمْ مَوْعِظَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَشِفَاءٌ لِّمَا فِي

الصُّدُورِ - يونس آيت ۵۷) هېڅکله بې د بوعلي سينا په شفا کښې نشو موندلی.

دنن ورځې عصري طب که د صدري او قلبي امراضو په علاج موفق هم شي او د شفاء الصدور دارو ومومي بيا هم نشي کولی چه (مافی الصدور) لره د شفا موجب شي او د حرص او حسد يا قلبي قساوت علاج وکړي او په بې رحمه زړه کښې رحم پيدا کړي.

په دغسې اخلاقي امراضو کښې د دنيا طبيبان له مريضانونه ډېر بتر دي، او دا مرضونه په مترقي ممالکو کښې ډېر زيات دي.

(حُبُّ الدُّنْيَا أَوْ حُبُّ الْمَالِ) چه د ټولو خطاگانو او غلطيو راس بلل شوی. (حُبُّ الدُّنْيَا رَأْسُ كُلِّ حَاطِيَّةٍ) هغه بې علاجه مرض دی چه يوازې دين بې مخه نيولی شی.

په صدر اسلام کښې چه له دغه اخلاقي مرض سره مجادله شروع شوه، په مسلمانانو کښې دا يثار داسې جذبه پيدا شوه چه خپل مالونه، کورونه او ډېر څه ئې د دين په لاره کښې يا د دين د پاره قربان کړه او په حرص او بخل داسې غالب شوه چه مقتصد عقل ورته گوته په غاښ ونيوله، مهاجرينو په همدغه جذبه خپل اصلي وطن او ټوله شتمني په مکه کښې پرېښوده او مدينې ته بې د دين ساتلو د پاره هجرت وکړ او انصارو په همدغه جذبه په مهاجرو باندې له ځانه زياته پېرزوينه څرگنده کړه يعنې په نفسياتي او اخلاقي لحاظ يو عظيم انقلاب په اسلامي امت کښې پيدا شو چه نظير ئې چانه وليدلی.

د دغه انقلاب اثر تراوسه په مسلمانانو کښې لږ او ډېر يوځای بل ځای وينو او په يوزراو څوسوه کاله کښې بې نښې نښانې لاندې محوه شوي چه رحمن بابا بې هم په وصف الحال کښې وائي:

دا هنرندی چه خاورې څوک سره زرکا چه زر خاورې کړي رحمانه هنر دادی

علوم او فنون خلکو ته دا هنر نښی چه خاورې زر کړې او د دنيا شتمني زياته کړي مگر دين ورته د دغه هنر بل اړخ څرگندوي او په دغه ډول انسان له دواړو هنرونو سره اشنا کوي.

د انفرادي او اجتماعي ژوند موافقه او مصالحه په همدې راځي چه دغه دواړه هنره دانسان په برخه شي چه هم خاورې زر کړي او هم زر خاورې کړي. که څوک لومړی هنر ونلري دوهم هنر بې نه نصيب کېږي چه زرنه وي نو زربه څنگه خاورې کړي؟ که اول هنر ولري او دوهم هنر پکښې پيدانشي لومړی هنر به هرگوره منفور او مردود وي دا څرگنده ده چه علم و فن، صنعت او حرفت د ژوند او معيشت حاجتونه او ضرورتونه پوره کوي او مدنيت ته رنگ او رونق ورکوي. د دنيا ودانۍ او زيبائې په هغه وسايلو او اسبابو پورې تړلې ده چه د علم و فن په مرسته لاس ته راځي او لاس ته راغلي دي مگر دين د تساند او تعاون په پيدا کولو او د معنوي ارتباط په قايمولو د بشري جامعې سعادت تامينوي او دا اجتماع مزي ټينگوي.

د بشري سعادت لوبښی او ظرفونه د علم او صنعت په کارخانو کښې جوړېږي مگر په دغو لوبښو کښې د حيات او به د دين ساقې اچوي او دين دی چه دا خلاقو په تهذيب انساني باغ و بن له وحشي بوتو دربو او کبلونه ساتي او د ښو بوتونيلې اورينې تقويه کوي.

که اخلاقي تهذيب او دنفس تزکيه نه وي کيدی شي چه ډېر ژر د جهان سمسور باغونه په هغو ځنگلونو بدل شي چه ځناور او وحشي حيوانات پکښې استوگنه کوي او ماران پکښې او سپرې.

کيمياوي پوهه مونږ ته هغه صابونونه په لاس راکوي چه د بدن او جامو خيري او ناپاکۍ وړي او د لباسو نو تورې لکې محوه کوي.

مونږ دغې پوهې او دغو صابونونو ته حیاتي ضرورت لرو او په ډېر ښه ارزښت ورته قایل یو مگر هغه خیرې، کثافتونه او خباثونه چه په زړه او دماغ په نظر او احساس کښې پیدا کېږي دیني پوهه او اخلاقو کیمیايي سعادت ته شدید ضرورت لري او بل صابون ورته په کار دی چه هغه د انسان کبر او غرور د زړونو کینه او قساوت حسادتونه او شرارتونه له مینځه وړي او دهوی ټولنیاسی پاكوي.

که د انسان باطن پاک نه وي او په اخلاقي مفسدو لړلې وي نو د سرو صورت ظاهري سپین والی او پاکوالی خولولې هم لري او د تمدنو خلکو سپي هم هره ورځ په صابون مینځل کېږي.

دین یوازې دغه راز نظافت او طهارت کافي نه بولي او ظاهر بین ندی، د اسلام سپیڅلی دین د طهارت او تزکیې په باب ډېر عمیق او دقیق نظر لري او له ظاهر نه بې باطن ته توجه ډېره زیاته ده مگر له ظاهر نه هم صرف نظر نکوي او په ارزښت ورته گوري.

د اسلام په دین کښې چه ژوره څیړنه وکړو په نهائی تحلیل کښې دې نتیجوته رسېږو چه د اسلامي هدایاتو او ارشاد اتواصلي او اساسي هدف د نفس تزکیه او د جسم او روح تطهیر یعنی پاکوالی دی.

تزکیه او تطهیر هغه ټکي دي چه په قرآن کریم کښې په مکرر ډول راغلي دي او معنی ټکي ډېره عامه او هم ډېره عمیقه ده.

په دې ټکو کښې له هر راز نجاست خباثت او کثافت نه د جسم او روح ظاهري او باطني طهارتونه شامل دي چه د اخلاقو تهذیب او د انسانیت لوړول بې لازمي نتیجه ده.

ادیان عموماً پداسې وخت کښې دنیا ته راغلي دي چه انساني اخلاق ډېر فاسد شوي او انسانیت ډېر ټیټ شوی دی یعنی د دین ډیوه هروخت په تور تم کښې بله شویده او خلکو هغه وخت ځانونه مینځلي دي چه ډېر خیرن شوي دي.

د اسلام د ظهور په وخت کښې هم د عربو مختلف او مخالف قبایل په اخلاقي او روحي لحاظ په ډېرو مرداریو ککړو او په ډېر تور تم کښې بې ژوند کاوه، فحشا او منکر نهائی حد ته رسیدلی و د حلال او حرام فرق نه و، د خیر و شرمعیار ازلام یعنی د فال غشي و، د خدای کوربتانو نیولی و، د ښځو او نرو بریند طوافونه طاعت او عبادت گڼل کیده.

شرک، بت پرستی، سود خوري او چور و چپاو، قتل و قتال، شراب او قمار، لوني ژوندی، خنبول، ضعیفان غلامول او د حیواناتو په څېر بې استعمالول د ژوند دود او دستور و، په دغسې وخت او دغسې ځای کښې حضرت محمد (ص) ته د خدای له لوري جبرئیل امین دا وحی راوړه:

(يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ قُمْ فَأَنْذِرْ وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ المدثر آیات ۵-۱). یعنی له برستني پاڅېره خلک له خدايه وويروه، خپل رب لوی وگڼه جامې دې پاکې کړه او پليدي لري کړه.

په دې وحی کښې د تطهیر مکرر امر دا ښيي چه پاکيدل او پاکول په عام و تام ډول د اسلام اصلي او اساسي منظور دی. (رجز) په لغت کښې د گناه په معنی ټکي، د بت پرستی په معنی ټکي او د پليدي په معنی استعمالېږي او مفهوم بې ډېر عام دی.

پیغمبر (ص) ته اول د جامو پاکولو امر و شو چه د ځان پاکولو امر پکښې دلالتاً موجود دی ځکه چه پاک کالی په پاک بدن اغوستل کېږي. په دغه ظاهري پاکوالي پسې په بل آیت شریف کښې له (رجز) څخه لريوالی باطني پاکوالی دی چه له شرک او اخلاقي مفسدو نه د زړه او روح صفائي ايجابوي.

دغه آیتونه چه د نزول په اعتبار بې د قرآن کریم مطلع گڼلی شو د تطهیر او تزکیې اهمیت ډېر ښه ثابتوي او مونږ پدې پوهوي چه په اسلام کښې د مراد ټکی دی.

په سورت (الاعلی) کښې دا دوه آیتونه (قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى آیات ۱۵-۱۴) اول تزکیه او بیاد خدای ذکر او لمونځ د فلاح موجب گڼي.

دلته تزکیه یوازې دتن او جامو هغه پاکوالی نه دی چه دلمانځه شرط گڼل شوی ځکه چه ددغه لغت په معنی کښې اول معنوي پاكي او اخلاقي تهذيب او بیا ورسره ظاهري او جسماني پاکوالی مقصد دی. دفلاح کلمه په قرآن کریم کښې کله دمفلحون په صورت او کله په (قد افلح) کښې ډېره راغلي ده چه معنی بې بری او مقصد ته رسیدل دي. په صورت (المؤمنون) کښې په لومړیو نهو آیتونو کښې دمومنانو دفلاح موندلو دپاره خوشیه ذکر شوي دي چه یوپکښې لمونځ او په لمانځه کښې خشوع، او خضوع ده. آیتونه دا دي:

(قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ فَمَنْ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ) یعنی هغه مومنان بری مومي او مقصد ته رسېږي چه په لمانځه کښې وېره او تواضع ولري، له بيهوده خبرو او کارونو څخه ډډه وکړي، دمالونو زکات و باسي له زنا او فحشا څخه ځان وساتي، امانت خیانت نکړي په عهد ولاړوي او په لمانځه ټينگ وي. په صورت اعلى کښې چه یوازې تزکیه او لمونځ دفلاح موجب ښودل شوي او په صورت مومنون کښې شپږ یا او ه شیه وښودل شوه تطبیق بې پدې شان کیدی شي چه تزکیه ډېره عامه و سعيه معنی لري او په دغو ټولو صفاتو او افعالو دلمانځه په شمول حاوي ده.

زکات خودلفظ او معنی په اعتبار له تزکیې سره اشتقاقی تړون لري او زکات هم ورته ځکه وائي چه دزکات په ورکولو هم مال او هم زکات ورکونکی له بخل څخه پاکېږي، لکه چه په سورت توبه کښې پاک خداى رسول الله (ص) ته امرکوي چه دمسلمانانو له مالونو څخه صدقه قبوله کړه چه دوی پرې پاک شي (خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا التوبه آیت ۱۰۳) زنا او فحشاهم یومردار عمل دی او ځان ساتل ترېنه تزکیه ده ځکه پښتانه هم دغسې سړي ته پاک لمنی وائي.

په امانت کښې خیانت کول، عهد ماتول، بيهوده مشغولتیا هغه ناوړه او ناوولي صفتونه دي چه له خبث باطن څخه نشات کوي.

لمونځ هم سړی له گناه څخه پاکوي او دتزکیې معنی لري ځکه د اهتمام په وجه په مستقل ډول ذکر شوي دي، دخداى پاک په کتاب کښې عمومي مطالعه دابښي چه دتزکیې کلمه په ټولو ظاهري او باطني طهارتونو مشتمله ده ځکه دسورت (الشمس) په دې آیت کښې (قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا) یوازې دنفس تزکیه دفلاح وسیله ښودل شويده.

په سورت (التغابن) کښې دآیت شریف: (وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ) دعبارت په تغیرهماغه کسان مفلحون گڼي چه نفسونه بې له بخل څخه پاک وي او دنفس تزکیه بې په برخه وي. همدغه تزکیه ده چه هم دخداى دپاره دمال په ورکړه حاصلېږي لکه چه په سورت (اللیل) کښې وايي: (وَسَيُجَنَّبُهَا الْأَتْقَى الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ يَتَزَكَّىٰ آيات ۱۷-۱۸)

یعنی د دوزخ نه به په څنگ وي هغه پرهیزگاران چه خپل مال دځان دپاکولو دپاره ورکوي او هم له حرامو څخه په سترگو پټولو او له فحشاء نه په ځان ساتلو دمومنانو نصیب کېږي لکه په سورت (النور) کښې چه راغلی دی: (قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَعْضُوا مِنْ أَنْصَابِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ ذَلِكَ أَزْكَىٰ لَهُمْ آیت ۳۰) دفلاح ارتباط تزکیې او طهارت سره په قرآن کریم کښې ډېر ټينگ ښودل شوی یعنی له پليدو څخه ځان ژغورل فوز او فلاح ته رسیدل دي.

پليدي یوازې ظاهري نجاست نه دی گناه او معصیت هم د قرآن کریم په حکم (رجس) گڼل شوي دي لکه په سورت (المایده) کښې چه وائي: (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ آیت ۹۱) یعنی شراب، قمار، بتان او په غشوفال نیول پليد شیطانی عملونه دي او ځان ساتل ترېنه دفلاح موجب دی.

د خلکو ظاهري او باطني پاکول (تزکیه) د پیغمبر وظيفه ده لکه چه په سورت البقرة کښې راغلي دي:

(كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِّنْكُمْ يَتْلُو عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ آيَاتِ ۱۵۱) په دې آيت شريف کښې (ويژکيک) په ډېر وضاحت او صراحت دامفهوم ادا کوي چه رسول الله (ص) تاسو پاکوي او د همدغه مقصد د پاره استول شويدي.

په يوه بل آيت کښې هم دغه مطلب ډېر ښه څرگندوي چه وايي: (رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ البقرة آيت ۱۲۹) دلته حضرت ابراهيم او حضرت اسمعيل دعا کوي اوله خدايه غواړي چه ددوي په اولادونو کښې رسول مبعوث شي چه په دوي دخداي پاک آيتونه ولولي، په کتاب او حکمت بې پوه کړي او پاکيزه بې کړي.

په سورت (النازعات) کښې هم راغلي دي چه الله تعالی موسی (ع) ته وييلي و: (اذْهَبْ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ فَقُلْ هَلْ لَّكَ إِلَىٰ أَنْ تَزَكِّيَ آيَاتِ ۱۸-۱۷) فرعون ته ورشه او ورته ووايه آيا ميل لري چه تزکيه دې نصيب شي. دموسی (ع) په بعثت کښې هم د رسالت غايه (تزکيه) ده له دغوشواهدونه ښائي چه دامطلب ډېر ښه ثابت شوی وي چه دخلکو تزکيه او تطهير ددين کار دی او پیغمبران د همدغه کار د پاره وخت په وخت استول شويدي چه دخلکو فاسد اخلاق او ناوړه عادتونه سم کړي، په زړونو کښې بې صفائي او دخير و احسان مينه پيدا کړي په نفسياتي حالاتو او کيفياتو کښې دانسانيت په گټه ښه بدلون راولي او په اجتماع کښې نوي روحيه خلق کړي مگر دا کار يعنې دنفس تزکيه او داخلاقو مهذب کول څه اسانه او ارزانه کار نه دی.

دا اجتماع په اخلاقو او عرف و عادت کښې بدلون راوستل او د زړو عقايدو په ځای نوي عقايد په ذهن کښې کښيښول د هغو بتانوماتول دي چه حضرت ابراهيم (ع) بې دنمرود سرولمبوته وغورځاوه او حضرت مسيح بې په سولې وڅيژاوه.

دخلکو اجتماعي اخلاق که هر څومره فاسد او کاسدوي او زاړه عقايد که هر څومره خرافاتي وي بيا هم دجامعې په ذهن او دماغ بې قيد و شرط حکومت کوي او مخالفين بې په فنا محکومېږي.

يوشخص که هر څومره مقتدر سلطان وي عمر بې لنډوي او زمانه ډېر مهلت نه ورکوي مگر اخلاق او عقايد خپل حاکميت له يوه نسل نه بل نسل ته په ميراث پرېږدي او څومره چه زړېږي هغومره قوي کېږي. زمانه چه کار بې تغيير راوستل دي ددغه ذهني سلطان مقابله په ايوبې صبر کوي او دنوح عمر غواړي ترڅو چه غير مرئي تدريجي تغيير پکښې راولي او له نظره نشی. په انقلابي ډول د زاړه اجتماعي نظام نړول او نوی دين په خلکو منل د اولوالعزمه پیغمبر کار دی چه په خپل سراره قبلوي او دغه کار سرته رسوي.

حضرت محمد (ص) ددغه جهاني اجتماعي انقلاب په سرته رسولو کښې د ډېرو کړاوونو په قبلولو خپل مشکل رسالت په ځای کړ او په ډېر وسختو خطرناکو حالاتو کښې بې صبر و استقامت له لاسه ورنکړ داځکه چه په خپل نبوت او رسالت بې ډېر ټينگ ايمان درلود او دغه قوي ايمان په ده کښې خارق العاده روحي قدرت پيدا کړی و دا ايمان د په نورو کښې هم پيدا کړ چه مومنان بې په جهان مسلط کړه او عمومي حالات بې بدل کړه. دخداي کور (کعبه) بې له بتانو پاکه کړه دخلکو زړونه او دماغونه بې صفا کړه، اجتماعي مفاسد او ناوالي عقايد بې محوه کړه او سيئات بې په حسناتو له مينځه يووړل.

کوم امر چه پاک خداي حضرت ابراهيم (ع) او حضرت اسمعيل (ع) ته دخپل کورد پاکولو په باب کړي و: (وَعَهَدْنَا إِلَىٰ اِبْرَاهِيمَ وَاِسْمَاعِيلَ اَنْ طَهِّرَا بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْعَاكِفِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ البقرة آيت ۱۲۵) دا امر په خپل وخت کښې حضرت محمد (ص) هم په ځای کړ او چه خلک بې له شرک او بت پرستۍ نه پاک کړه نو بيا بې قرآن کریم پاکانو او

مطهرونو ته په لاس ورکړي: (إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ الواقعة آيات ۷۹-۷۷) ددغه کتاب دنیولو دپاره پاکې منگولې په کاروي او طهارت ته ضرورت و.

دا طهارت دخدای پاک په اراده اول له اهل بیتو څخه شروع شو: (إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا الاحزاب آیت ۳۳) لکه چه په (وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ الشعرا آیت ۲۱۴) کښې هم اهل بیت خاص ډول یاد شوي دي.

دا اهل بیتو له تطهیر سره د امت تطهیر هم شروع شو او خلک د وحدانیت په منلو د صالحو اعمالو په اجرا کولو دا خلاقو په تهذیب او د نفس په تزکیه له کفر او عصیان څخه پاک شوه.

د دیني پوهانو له جملې څخه یو تن (شاه ولی الله) وایي: پیغمبران دا خلاقو، تهذیب او نفس تزکیې ته توجه لري او په علمي مسایلو کښې مستقیم دخالت نکوي، مطلب دا چه پیغمبر د علم او فلسفې معلم ندی دانسانیت مربی او اخلاقي رهبردی ځکه د نفس تزکیه او دروح تربیه خپل هدف گڼي او وایي:

(بُعِثْتُ لِأَتَمِّمَ مَكَارِمَ الْأَخْلَاقِ) الله تعالی هم د د ستاینه په خلق عظیم کوي: (وَإِنَّكَ لَعَلَى خُلُقٍ عَظِيمٍ القلم آیت ۴)

ددې دپاره چه خلک سړي شي او سړیتوب زده کړي باید پیغمبر په خپله د کامل انسانیت مثل اعلی شي او خپل عالی کردار د هغوی دپاره سرمشق وگرځوي یعنی په عملي ډول خلکو ته د صبر و استقامت، درحم او شفقت، د عدل و انصاف دایمان او احسان، د صدق و صفا، د ایثار او قربانۍ او دشجاعت او شهامت گران گران درسونه ورکړي او د اثباته کړي چه انسانان د عزم او ارادې دروحي قوت او قدرت په مرسته په جهان کښې څومره لوی بدلون راوستلی شی. امت جوړول او تربیه کول او دامامت وظيفه عملي جهاد او مقاومت غواړي.

په خلکو باندې د ژبې په سر یو څه زده کول دومره گران کار ندی مگر په خلکو کښې څه پیدا کول، په زړونو کښې بې څه کښېنول او په دماغونو باندې دنو و عقاید و منل د هر چا کار ندی.

یوسړی کولی شی د الفاظو او کلماتو په وسیله خلکو ته د عفت، تقوی او ریاضت مفهوم او معنی توضیح کړي یا مقالې او رسالې پرې ولیکي او کتابونه ترې جوړ کړي مگر خپل ژوند د دغو صفاتو او حالاتو مظهر او مثال گرځول او د کردار په هنداره کښې بې تمثیلول ځان خوارول اوله نفس و شیطان سره مجادله او مبارزه غواړي.

که څوک چاته دا خلاقو درس ورکوي دا نده لازمه چه په خپله دې ښه اخلاق ولري بلکه یوازې همدغه کافي ده چه د اخلاقو پوهه ولري مگر هغه څه چه په خلکو کښې اخلاقي فضایل پیدا کوي نوبیا په کاردی چه پخپله بې هم ولري یعنی اول بې په ځان کښې پیدا کړي بیا بې په نورو کښې د پیدا کولو کوښښ وکړي.

د اخلاقي امراضو طبیب د بدني امراضو طبیب په شان نه دی. کیدی شي چه د قلبی امراضو طبیب په خپله قلبی مرض ولري او په دغه مرض اخته وي، یو سودخور که د منبری په سر سود هر څومره وغندي او قرض حسن هر څومره وستایي په چا باندې ښه اثر نه کوي. که بې حیا سړی نورو ته د حیا درس ورکوي دا په خپله لویه بې حیایي ده.

پاک خدای اسلامی امت په امر معروف مامور کړیدی مگر هغه و اعظان او ناصحان بې تهدید کړیدی چه نورو ته

د نیکی امر کوي او ځانونه بې هیروي: (أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ الْبقره آیت ۴۴) که دغه ایت یو بې لارې سړی له دینه نه وي منع کړی چه نور سمې لارې ته راوبولي بللی بې شي مگر په سمه لارې بیولی نشي. خلکو ته د حق توصیه او د صبر توصیه باید له قرآنی ترتیب سره سم هغه مومن وکړي چه د صالحو اعمالو خاوند وی: ((وَالْعَصْرَ إِنَّ

الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَّاصَوْا بِالصَّبْرِ الْعصر) تش په ژبه امر معروف ډېر گران کار ندی مگر د امر معروف اهلیت او صلاحیت په ځان کښې پیدا کول له گران نه گران کار دی.

حضرت محمد (ص) چه ډېر عالم بې په سمه لار و خو څاوه او ډېر عالی اخلاق بې په خپلو پیروانو کښې پیدا کړه یو مهم علت بې داو چه په خپله د کامل انسانیت او خلق عظیم خاوند و او په همدغه حقیقی معجزه بې عالمونه مسخر کړه.

کوم کسان چه معجزه دنبوت شرط گڼي او معجزه دعلت او معلول له سلسلې نه بهر خارق العاده امر بولي نو دشق القمر ياد معراج مسئله مطرح کوي حال دا چه در رسول الله (ص) عظيم خلق داسې عظيمه معجزه ده چه په دنيا کښې نظير نلري او انکار ترې نه نشي کيدی.

ځينې خارق العاده کارونه شته چه دسحر و افسون په وسيله ديوه اوبل له خوا وخت په وخت څرگند شوي او د حيرت وړ گڼل شوي لکه چه مشهوره ده چه عبد الله بن مقنع (حکيم بن عطا) دنخشب په شاوخوا کښې له يوې څاه نه د سپوږمۍ په شان رڼا راويستله او څلور فرسنگو پورې يې ځمکه رڼا کوله او مزدک هم يوه داسې وسيله را پيد کړې وه چه له اور څخه به خبرې اوريدل کيدی.

داوسنی علم مطابق د مسمریزم او هيپنو تيزم په بنا ځينې د تعجب او حيرت وړ کارونه کيدی شي ددې عصر الوتکې او فضائې بيړې هم د سليمان عليه السلام له هوا پيما تخت سره بې شباهته ندي مگر هغه لوړ اخلاقي معيار چه حضرت محمد صلی الله عليه وسلم په خپل کردار قايم کړ او انسانيت يې معراج ته ورساوه هغه حقيقي او واقعي معجزه ده چه تقريباً په يوزر او څلور سوه کالو کښې يې خپل اعجاز ساتلی دی.

د معجزې په اوو شرطونو کښې يو شرط دا دی چه له دعوي سره دې موافقت ولري يعنې که څوک دا دعوه کوي چه زه خلک سمې لارې (صراط المستقيم) ته رابولم او مفسد له منځه وړم او درسالت يانې د دليل (معجزه) مې داده چه خاورې زرکومه نو دا کار معجزه نشو گڼلی ځکه چه له دعوي سره څه ارتباط نلري مگر دا چه حضرت محمد صلی الله عليه وسلم عملاً خپل ځان د ډېر لوړ کردار په لرلو د مثال اعلى په حيث دامامت وړ ونبود او دخلکو په اخلاقي او نفسي حالت کښې يې معجزه آسا بدلون راووست، دده در بنيتيانې ادعا ډېر ښه ثبوت دی. انس بن مالک وايي: زه لس کاله در رسول الله (ص) په خدمت کښې وم او په دغه دومره موده کښې يې ماته کله (اف) هم ونه ويل چه مې چه کړي نه بې دي ويلي چه ولې دې وکړه، کوم کار مې چه ندی کړی بيا يې هم داندي ويلي چه ولې دې ونکړ، له يوه خدمتگار سره په لسو کالو کښې دغه شان سلوک کومه عادي او وړه خبره نده بنائې چه د ډېر علم او تربيت خاوندان هم له خپلو ډېرو گرانو زامنو سره دغه شان رویه ونکړې شي چه په لسو کالو کښې ورته (اف) قدرې هم ونه وايي. دا کيدی شی چه يوه زړه سواندي مهربانه سپری کله دعفوي او حلم ډېر عالی مثال قايم کړی حتی څه دخپل ځوی قاتل يا خپل قاتل دمرگ دسلگيو په وخت کښې معاف کړي مگر ټول عمر په مختلفو احوالو کښې دغومره ضبط نفس او په نفسي حالاتو تسلط لرل خارق العاده امر دی.

دا حد په جنگ کښې چه د حضرت محمد (ص) غاښ مات او مبارک مخ بې زخمي او کړم شونو اصحابو د ډېر قهر په وجه له دوی څخه وغوښتل چه ددښمنانو دتباهي دعا وکړي او لعنت پرې ووايي مگر رسول کریم صلی الله عليه وسلم وفرمايل زه دلعت ويلو او بنسرو کولو دپاره نه يم راغلی بلکه درحمت په حيث سمې لارې ته دبلنې دپاره استول شوي يم. (اللَّهُمَّ اهْدِ قَوْمِي فَاَتَهُمْ لِيََعْلَمُوْنَ). دهغه چا معافول چه په رسول الله صلی الله عليه وسلم باندي بې دقتل په اراده توره راوايستله، هغې يهودی بنځي ته سزانه ورکول چه دپسه په غوښه کښې ئې ورته زهر گډ کړي و او په خپل جرم ئې اعتراف هم وکړ دعفو او بخښنې برجسته مثالونه دي.

جون او سخا:

در رسول الله (ص) کرم او سخاوت د کيفيت او کميت په لحاظ ساري نلري، او دخپلو خصوصياتو په وجه ئې منحصر بفرد صفت گڼلی شو بلکه ويلي شو چه سخاوت نه و ايتارو چه مقام او منزلت يې له سخاوت نه ډېر لوړ دی. له خپل ډېر مال نه لږ څه نورو ته ورکول يا له خپل حاجته زيات مال صدقه کول جود او سخا بللی شو مگر ځان محرومول، خپل نفس خوارول او نور مړول بلکه غني کول هماغه صفت دی چه په قرآن مجيد کښې بې ستاينه شويده: (وَيُؤْتِرُونَ

عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ الْحَشْر آیت ۹) هغه دریاضت او دمشققت ژوند چه رسول الله (ص) درلوده له حده زیات فقیرانه او غریبانه و مگر دا د بیوسۍ په وجه او دمجبوریت له مخې څخه نه و بلکه اخلاقی غایه او پایه یې در لوده او همدغه قرآنی منظور پکښې مضمرو.

قرآنی فلسفه دې پر شخوند او دې پر خوند ژوند مردودگني ځکه مترفین او د ناز او نعمت خاوندان په مکرر او موکد ډول غندي او بد ورته وایي قرآن کریم په دې پر وضاحت او صراحت بډایان او متمولین دهر دیني نهضت او ارتقائي حرکت په مخکښې سدگني او د زاړه ارتجاعي حال محافظین یې بولي.

هغه اسلامي ژوند چه الهی کتاب او نبوي سنت یې د مسلمانانو دپاره خوبنوی که مسلمان یې په ځان باندې تطبیق کړي طبقات له مینځه ځي او دغني او فقیر مسئله په بڼه شان حل کېږي.

د رسول الله (ص) د ژوند عملي اړخ همدغه وچه د دنیا مال یې لکه غلیم خپل کورته نه پرېښوده اونه ئې په کورکښې ځای ورکاوه هرڅومره مالونه به چه ورته راغله په فقیرانو او مستحقینو به یې ویشل او تش د قوت لایموت په اندازه یې دېرلږ څه ځانته ساتل مگر څومره چه په ځان سختگیر و هغومره په نورو زهیر و او بخششونه یې یې حساب و. وایي چه د حنین په ورځ رسول الله صلی الله علیه و سلم صفوان بن امیه ته د پسونو دوامره رمې وېښلې چه یوه لویه دښته پرې ډکه شوه.

په همدغه ورځ یې ابوسفیان ته څلویښت اوقیې سپین زراو سل او بنان ورکړه د هغه زامنو معاویه او یزید ته او حکیم بن حزام ته یې هم سل سل او بنان وېښل، مگر حکیم بن حزام سل او بنان نورهم وغوښتل او هغه یې هم ورکړه.

دغه شان نور دې پرو کسانو ته لکه: نصر بن حارث، اسید بن جاریه، حارث بن هشام، قیس بن عدي، سهیل بن عمر حویطب بن عبدالعزی اقرع بن حابس عینیه بن حصن، مالک بن عوف، عباس بن مرداس، مخرمه بن نوفل، علا بن حارثه سعید بن یربوع، عثمان بن وهب او هشام بن عمرته په دغو بخششونو کښې چاته سل چاته پنځوس او چاته څلویښت او بنان ورسیدل او عباس ته خوئې دوامره سره زور ورکړه چه جگولی یې نشوه، پدې دوامره دې پرو مالونو کښې رسول الله (ص) پخپله خپل کورته هېڅ یونه وړل او اهل بیتو دغه شپه په نهره تېره کړه.

ایا خپل ځان په مطلق حرمان کښې ساتل او په نورو باندې د کرم او احسان بارانونه وروول معجزه نده؟ څوک چه په یوه ورځ د غومره فیاضی لري کله چه له دنیا نه رحلت کوي هرچاته دا څرگند پرې چه په کورکښې یې دا ورېښوله د وډۍ پرته نورڅه نشته او د جنگ زغره یې په یوه یهودي د کور د نفقې دپاره گروکړیده، دغه راز غیرعادي ژوند چه انساني غرایز یې مهار کړي و او عادي عقل ورته حیران حیران کتل خارق العاده امر دی.

د شرک او بت پرستی په وطن کښې د عربو مختلف او یوله بله مخالف قبایل چه لونی به ئې ژوندي خښولې او ابو جهل یې د جهالت سمبول و دا ټول د توحید په یوه کلمه راغونډول او یو داسې ملت او امت ترېڼه جوړول چه اسلام په اسیا، افریقا او اروپا کښې خپور کړي او د جهان دین او آئین بدل کړي که معجزه نه وي نوڅه به وي؟

دا منوچه فاتحین او جهانگیران په دنیا کښې د پرپیدا شوي چه خپل پریتوې او بې نام و نشانه قوم یې تاریخ ته بریالی او توریالی ښودلی او خپله امپراطوري یې په نورو قهرآمنلې ده مگر دیوه ملت معنوي او روحي سویه لوړول په اخلاقو کښې لوی بدلون راوستل او انسانیت معراج ته رسول د چنگیز او هلاکو، د اسکندر او ناپلیون کار نه دی.

حضرت محمد صلی الله علیه و سلم چه نه سړي ئې سړي کړه او سړي یې ملکوتي مقام ته ورسول د داسې معجزې خاوند دی چه بشري تاریخ یې کامل مثال نشی ښودلی.

په زور او قوت دې پر خلک غلامول کوم خارق العاده کارنه دی غلامان ازادول او دضعفیانو مرسته که څه هم دخیر و احسان عالی مثال دی مگر اعجازندی، خو غلامان اوضعیفان له سردارانو او سرکردگانو سره برابرول بلکه په هغوی باندې یې لوړول او یو حبشي دنیک عمل په وجه له قریشي نه بڼه گڼل محمدی معجزه ده.

زید بن حارثه:

در رسول الله (ص) په موالیو کښې زید بن حارثه زیات شهرت لري، دی د بی بی خدیجې غلام و چه رسول الله (ص) ته یې بڅښلی و. رسول الله (ص) هغه ازاد کړ او خپل ځوی یې وگاڼه ځکه به خلکو زید بن محمد باله ترڅو چه دا آیت: (أَدْعُوا هُم لِبَائِهِمْ) نازل شو او پس له هغه زید بن حارثه وبلل شو.

کله چه د زید پلار حارثه او تره یې کعب د زید په لټون مګې ته راغلل او دی یې له حضرت محمد (ص) سره وموند نو له رسول الله صلی الله علیه و سلم نه یې خواهش وکړ چه زید دوی ته و سپاري حضرت محمد (ص) وویل که زید له تاسو سره څې هېڅوک یې مخه نه نیسي مګر زید تګ ته غاړه کښېښوده او رسول الله (ص) یې ترهرچا بهتر وگاڼه. موالی که څه هم له غلامۍ څخه ازاد و مګر بیا هم عربو مخصوصا قریشو خپل سیلان نه گڼل او د کفالت له نعمته محروم و.

د موالیو له جملې څخه هیچا ته دا حق حاصل نه و چه د قریشو خور یا لور په نکاح کړي او دهغوی اشرافیت ته صد مه ورسوي.

رسم و رواج پدې کار ډېر سخت بندیز لګولی و مګر حضرت محمد (ص) په اسلامی تعلیماتو ټول خلک اسلامی اخوت ته رابلل او هر راز امتیازات او تبعیضونه یې له مینځه وړل یوازې تقوی او نیک عمل یې د فضیلت معیار گاڼه او بس. ځکه یې دخپلې ترور لور (زینب د حش لور) زید ته په نکاح کړه او د عرف او عادت بت یې مات کړ. دا کار په هغه وخت کښې له هغه اشرافی ذهنیت سره له معجزې نه کم نه و. هغه وخت لا څه چه اوس به هم په امریکا غونډې ازاد او مترقي هیواد کښې څوک حاضر نشي چه له یوه تور پوستکې سره دغه راز معامله وکړي.

حضرت محمد (ص) په خپله کورنۍ کښې دغه تبعیض او امتیاز له مینځه و یوړ مګر هغه توافق چه د ښځې او میړه ترمینځ په کاردی او په نفسیاتي کیفیاتو پورې تعلق لري د زید او زینبې ترمینځ موجود نه وه ځکه دغه ازدواج تراخر عمره دوام ونکړ او څه موده وروسته زید د زینبې ډېر پښود و په باب خپله اراده حضرت محمد (ص) ته څرگنده کړه دوی ورته د عقد دوام توصیه وکړه مګر زید دخپل معذرت په وړاندې کولو اصرار وکړ او دا عقد فسخ شو.

رسول الله (ص) دخدای په امر بی بی زینب ځانته په نکاح کړه چه په دغه وسیله دهغې په زخمې زړه ډېر بڼه پټې ولگیده.

دیوه ازاد شوي غلام مطلقه په نکاح کول یو بل اخلاقي درس و چه خپلو پیروانو ته یې ورکړ او ددغه کار عار یې له مینځه یووړ.

د زید بن حارثه خبره په همدغه ځای نه تمامېږي کله چه رسول الله (ص) درې زره مسلمانان د موته ښارته چه په شام پورې مربوط ؤ دغزا دپاره لېږل او دا د مسلمانانو لومړی جنگ و چه دهجرت په اتم کال د روم د قیصر له امیر او مسیحیانو سره کیده نو ددغه اسلامي لښکر امیر د رسول الله (ص) لخوا زید بن حارثه وټاکل شو.

په دې لښکر کښې جعفر بن ابیطالب د حضرت علی کرم الله وجهه ورور او د پیغمبر د تره زوی، عبد الله بن رواحه، خالد بن ولید د عربو مشهور قهرمانان او نور قریش شامل و یعنی د قریشو سرداران چه جنگی مهارت او قابلیت یې درلود د زید سپایان و.

اسامة بن زید:

د زید بن حارثه زوی اسامة هم رسول الله (ص) د مسلمانانو دهغه لښکر مشر و ټاکه چه د روم غزا ته یې لېږه پدې لښکر کښې مهاجرین او انصاریه ډېر زیات شمیر شامل و او په دغه حمله کښې حضرت ابو بکر صدیق (رض) حضرت عمر (رض)، سعد بن ابی وقاص غونډې لوی لوی شخصیتونه د اسامة له فرمان لاندې و.

د اسامة عمر په دغه وخت کښې له (۱۷) کالونه زیات نه و ددغسې نوي ځلمي لاس لاندې دغه راز مهم اشخاص په اطاعت او انقیاد مامورول او دهغوی له خوا په خوښۍ ددغه امر منل د نفس د تزکیې ډېر بڼه ثبوت دی.

دغه راز اخلاقي تربيه او د فداكارۍ، روحيه په خپلو پيروانو كښې پيدا كول چه د پرلوي اجتماعي مقام او منزلت خاوندان او داوالت او الويت حق لرونكي د پته حاضر شي چه د اسلام د خدمت د پاره د مواليو له جملې څخه له ځانه پر كشر سړي په مشرتوب ومني او د هېڅ راز كسرشان احساس ونكړي كه خارق العاده كارنه وي نو څه به وي؟
 در رسول الله (ص) دغه امر په داسې وخت كښې صادر شو چه دى د مريضۍ په بستر كښې و او دلښكر له خوځيدونه دمخه بې ظاهري ژوند خاتمه و مونده او حضرت ابوبكر (رض) د اسلام لومړى خليفه شو.

په دغه حال كښې چه ابوبكر صديق (رض) په انتظامي چارو د پرزيات مصروف و او د پر مشكلات بې په مخكښې و بيا بې هم در رسول الله (ص) په امر كښې تاخير جائز و نه گانه او سمد لاسه بې د اسامة د حرکت د پاره لازم ترتيبات و نيول. خليفه په خپله له دغه لښكر سره د مشايعت او وداع د پاره له مدينې نه دباندې پياده روان ؤ. او اسامة په آس سپور و، هغه كه هر څومره اصرار وكړ چه بيا به خليفه هم په آس سپرېږي يابه دى له آس څخه كوزېږي خو حضرت ابوبكر صديق (رض) قسم ياد كړ چه نه به ته كوزېږي او نه به زه سپرېږم.

په دغه وخت كښې حضرت ابوبكر (رض) د حضرت عمر (رض) مرستې او مشورې ته د پر احتياج درلود او هغه بې د اسامة له اجازې څخه نشو پاتې كيدى ځكه بې اسامة ته وويل: كه ماسره دا مرسته وكړي چه عمر راته پرېږدي څومره به ښه وي. هماغه و چه حضرت عمر (رض) د اسامة په اجازه له خليفه سره پاتې شو او نور لښكر غزا ته روان شو. دا و در رسول الله (ص) هغه كامل روحي نفوذ چه دخپلو اصحابو د روح په اعماقو كښې بې درلود او په دې پر قوي ايمان بې دهغوى نفسي او شعوري حالت بېخي بدل كړى و.

در رسول الله (ص) نه وروسته هم دغه عالي اخلاق تريوه وخته په اصحابو كښې باقي ؤ او اسلام په همدغه قوي روحيه مخ په ترقي روان و مگر د حضرت عمر (رض) د خلافت له ختميدو وروسته اسلامي تربيه او اسلامى اخلاق مخ په تپتيدو شوه او ښكاره تغير پكښې راغى.

حضرت ابوبكر صديق (رض):

د اسلام لومړى خليفه چه در رسول الله (ص) له وفاته وروسته د خلافت لور مقام ته ورسیده، دغه لور او عالي مقام دده په وضع او حال كښې هېڅ تغير پېښ نه شو كړى او څنگه چه و هغسې و، خلافت او رياست په هر سړي كښې ارو مرو يو څه تغير راوړي، هر څوك چه اولو الامر شي او خلك بې په اطاعت مكلف شي دجاه و جلال او شان وشوكت له اغيزې لاندې راځي او بايد چه راشي مگر در رسول الله (ص) ځينې اصحاب له دغه تاثير لاندې رانغله او له دې پر اقتدار سره بيا هم متواضع متقيان او د خداى د مخلوق رښتوني خدمتگاران و نه باداران.

خلافت دا ونكړى شو چه حتى د ابوبكر صديق (رض) د استوگنې په كور كښې څه جزئي تغير راوړي په خپله دى خو لا پرېږده هماغه وړوكى كور چه له مدينې نه دباندې ده درلود له خلافت نه وروسته هم دده د استوگنې ځاى و او څه فرق پكښې رانغى لكه چه پخوا به كله پياده او كله په خپل شخصي اس مدينې ته راته، پس له خلافته بې هم تگ او راتگ كله پخپل هماغه اس و او كله به پلى روان و يعنې د بيت المال په اس نه سپريده.

ده غوښتل چه په خلافت كښې هم له بيت المال نه څه وانخلي او دخپل لاس په گټه ژوند وكړي يعنې د خلافت د چارو د اجرا كولو سره خپل كار وكسب هم وكړي او بې معاشه دغه درنه وظيفه په غاړه واخلي مگر مسلمانانو اجازه ورنكړه او و بې ويل له دغه لوى اجتماعي خدمت سره بل شغل امكان نه لري ته بايد د ځان او خپل عيال د قوت په اندازه له بيت المال څخه معاش واخلي او هغه معاش هم خلكو د كفايت په قدر و ټاكه خو كله چه خليفه وفات كيده نو امر بې وكړ چه ده له بيت المال څخه اخيستي دي دده له مال څخه دې بيت المال ته مسترد شي.

حضرت ابوبکر (رض) لکه چه له خلافت نه پخوا دضعيفانو دمرستې په لړ کښې ديوې ضعيفې کونډې مېرې ورته لوشلې له خلافته وروسته يې هم دغه کار دخداى دپاره کاوه.

حضرت عمر (رض):

داسلام دوهم خليفه چه دکسرى اوقيصردوه لوبې امپراطورى يې له اغيزې لاندې شوې او د مسلمانانو بيت المال دده په وخت کښې له حده زيات غني و بياهم ده خپل نفس ددنيا له خوندونو او نعمتونو محروم کړى و او ژوند يې ډېر فقيرانه و يوازې دانه چه مادي عيش اولذت يې په ځان حرام کړى و بلکه معنوي واحساسى لذتونه يې هم په نفس درولي و.

وايې چه يوه ورځ دغه ستر خليفه چه دعدالت له هيبته يې د زورورو زړونه ريپدل د اوبومشک په شاکړى و چه خلکو ورته په حيرت او تعجب کتل، دده ځوى چه په مخه ورغى نو د انکار په ډول يې ورته وويل: داڅه کوي؟ خليفه ځواب ورکړ، نفس ته مې عجب او غرور پيدا شوى غواړم چه ذليل او حقير يې کړم.

همدغه خليفه چه دحج دفریضې په اداکولو کښې يې له خپلو ملگرو سره شپاړس ديناره مصرف کړي و دتاسف په ډول يې وويل: بيت المال ته مو ډېر زيان ورساوه يو خليفه چه دخپل مصرف دپاره د ورځې دوه درهمه له بيت المال څخه اخلي او په قوت لایموت قناعت کوي بايد شپاړس ديناره مصرفول له حده تيرى وگڼي.

دحضرت عمر(رض) دغه سختگيري يوازې په ځان باندې وه او خپلو عمالوته يې کافي معاشونه ورکول مثلاً عماربن ياسر دکوفې والي ته يې په مياشت کښې شپږ سوه درهمه ورکول او د ورځې نيم پسه له څه اوړو سره همدارنگه عبدالله ابن مسعود ته يې يوسل درهمه او د ورځې ديوه پسه څلورمه برخه ورکوله، عثمان ابن حنيف ته يوسل او پنځوس درهمه او په ورځ کښې دپسه ربع.

حضرت عمر (رض) داسلامى روحیې په بنا داسیاست ډېرښه عملي کاوه چه صالح اشخاص او دتقوى خاوندان يې که موالى هم و له هغو قريشونه ډېرښه گڼل چه اسلامى پايه به يې ټيټه وه اوضعیفان ورته له زورورو نه ډېر محترم و. په همدغه اساس يې عماربن ياسر چه دمواليو له جملې څخه و دکوفې والي کړى و.

وايې چه يوه ورځ دده په دروازه کښې ابوسفیان بن حرب، سهيل ابن عمر، حارث ابن هشام او دقريشو نور سرداران ولاړ و اوله دوى سره صهيب اوبلال هم چه دمواليو له جملې څخه و دخليفه دليدو په انتظار کښې شريک و، خليفه اول خپل حضورته صهيب او بلال وغوښتل اونورهماغسې منتظرپاتى شو، دابوسفیان پزه له ډېر قهره وپرسیده او په ډېر تاثر يې وويل: داسې ورځ هم راورسیده چه مريان غوښتل کېږي او مونږ په دروازه کښې ولاړ پاتې کېږو.

دحضرت عمر (رض) دغه کار تصادفي ياغير ارادي نه وهغه پدې ډېرښه پوهیده چه داکار دقريشو په سردارانو او خصوصاً په ابوسفیان څومره درنه روحى اونفسياتي اغيزه لري مگر اسلامى روحیه اودیني مقدسه غايه په ده حاکمه وه او ځان ئې اخلاقاً او دینتاً مجبور گانه چه همدغسې وکړي.

دقرآن کریم په سورت قصص کښې دفرعون او هامان په مقابل کښې دضعيفانو اوناتوانوخلکو دقوي کولو او دهغوى دخوارولو اوذليلولو بيان: (وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتَضَعُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أُمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ وَنَمَكِّنَ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُرِي فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ القصص آیت ۶) همدغه اسلامى روحیه څرگندوي چه ترجمه ئې داده: غوښتل موچه دځمکې له ضعيفانو سره احسان وکړو او پيشوايان يې وگرزوو، دځمکې وارثان او صاحبان يې کړو، فرعون وهامان او ددوى لښکروته دضعيفانو له لاسه هغه عذابونه وښيو چه دوى ترېنه حذر کاوه.

دادى دخداى هغه قانون چه قرآن يې بيانوي او د الهی سنت په حيث تاريخى سابقه لري.

حضرت عمر(رض) داسلام دغه اساسى هدف ډېرښه تشخيص کړى و او دخپلې خط مشې اصلي مرام يې باله.

یو وخت عمر ابن الخطاب په مکه کښې ولیدل چه دقریشو سرداران په ډوډۍ ناست او خدمتگاران ورته ولاړې ځکه بې په قهر وویل: (مَالِقَوْمٍ يَسْتَأْذِنُونَ عَلَىٰ حُدَامِهِمْ) یعنی نه بسایې چه یو قوم ځان له خادمانو نه غوره وگڼي، بیا بې خدمتگاران په یوه دسترخوان له خپلو صاحبانوسره په ډوډۍ کښېنول او دغه امتیاز بې مردود وگاڼه. دغه خلیفه چه په عسفان نومی ځای کښې بې دمکې عامل او په اوسنۍ اصطلاح والي (نافع ابن حارث) ولید پوښتنه بې ترې وکړه چه دخپل قایمقام دې څوک پرېښود هغه وویل: ابن ابزي مې پرېښود. خلیفه بیا پوښتنه وکړه: ابن ابزي څوک دی؟ نافع وویل: زموږ له موالیو څخه یوتن. عمر (رض) وویل: مولی دې خپل خلیفه پرې ایښی دی؟ نافع ځواب ورکړ هغه دقرآن قاری او په فرایضو ښه پوه سپری دی.

حضرت عمر (رض) وویل: ایا زموږ پیغمبر دا ندي ویلي: (إِنَّ اللَّهَ يَرْفَعُ بِهَذَا الْكِتَابِ أَقْوَامًا وَيَضَعُ بِهِ الْآخَرِينَ) یعنی پاک خدای ددې کتاب (قرآن) په وسیله قومونه لوړوي او نور راټیټوي. پس له هغه نافع پوه شو چه د حضرت عمر دغه پوښتنه د انکار دپاره نه وه داستفهام دپاره وه. او غوښتل بې چه د ابن ابزي په مزیت پوه شي. که داسې نه وای نو ده به ولې عمار بن یاسر د کوفې والي کاوه او ولې به بې صهیب او بلال له ابوسفیان نه دمخه خپل حضور ته غوښتل. بله دا چه د حضرت عمر نه چا پوښتنه وکړه چه وروسته له تانه به څوک دخلافت دپاره مناسب وي او دشوری په غړو کښې درته کوم یو ډېر وړ معلومېږي.

ده وویل: (لَوْ كَانَ سَالِمٌ مَوْلَىٰ أَبِي حُدَيْفَةَ حَيًّا لَوَلَّيْتُهُ) که سالم دابی حذیفه مولی ژوندی وای مابه وړگڼلی و. دشوری غړي دغه کسان و: عثمان، علی، طلحه، زبیر، عبدالرحمن بن عوف، سعد بن ابی وقاص او عبدالله بن عمر یعنی دده خپل زوی چه د رایې حق بې ورکړي نه ومگر په شوری کښې بې شامل کړی و.

حضرت عمر په خپل خلافت کښې معاشونه او عطایا په دې اساس ورکول چه په اسلام کښې دچا سابقه زیاته ده او په څومره غزاگانو کښې له رسول الله (ص) سره ملگری و مگر دا قاعده بې داسامه بن زید په حق کښې ماته کړه ځکه چه هغه ته بې څلور زره درهمه وټاکل او خپل ځوی عبدالله ابن عمر ته بې درې زره درهمه ټاکلي و. عبدالله دا اعتراض په ډول وویل: زه په ډېرو غزاگانو کښې شامل شوی یم چه اسامه پکښې گډون نه درلود او سابقه مې له هغه نه زیاته ده مگر دهغه معاش ډېر او زما لږ دی. حضرت عمر وویل: هغه له تانه په رسول الله (ص) ډېرگران و او پلار بې هم ستاله پلار نه رسول الله (ص) ته محبوب و.

حضرت علی کرم الله وجهه:

داسلام څلورم خلیفه په داسې وخت کښې دخلافت قبلولو ته مجبور شو چه اسلامي تربیه او اسلامي اخلاق مخ په ځور و او مسلمانان د ډېرو عظیمو فتوحاتو له برکته د ډېرو شتو خاوندان شوي و. ثروت او بدایي له ځان سره عیاشي او تن آسایي راوړي، په زړونو کښې دجاه و جلال مینه پیدا کوي او غفلت زیاتوي. څوک چه په دنیا پورې زړه وتړي او دنفسي خواهشاتو پندې شي په اخلاقو کښې بې بدلون راځي او روحاني تعلقات بې کمېږي.

د حضرت عمر (رض) له خلافته وروسته د حضرت عثمان (رض) په خلافت کښې مسلمانان که څه هم د هیوادونو په فتح کولو او داسلام په خپرولو کښې کامیاب ومگر له دغو کامیابیوسره معنوي او اخلاقي انحطاط هم ملگری و. په مسلمانانو کښې داقتدار او شخصي گټو مینه را ژوندۍ شوې وه حرص وهوس غځونی شروع کړې وې، امویانو دموروثي سلطنت خوبونه لیدل او ځانونه بې دسبا ورځې دپاره قوي کول.

دخلافت په باغ وښ کښې دحکم او مروان په شان بدبوتی پیدا شوي و، سیاسي رشوتونه رایج شوه او د ضمیر خرڅولو تجارت په مزه کښې و. حضرت علی ددغه بازارسپری نه و او د وخت ناوړه غوښتنې بې ردولې. ده په موقت ډول هم دیوې

وسيلې په حيث مسلک له سياست څخه نه قرباناوه او د اخلاقي انحراف په بيه بې سياسي کاميابي لويه ناکامي گڼله. دې په دې پوهيده چه ديني جذبه په خلکو کښې ضعيفه شويده او اکثر اشخاص دهغه چا ملگري کېږي چه ددوی ضميرونه په پيسو رانيسي يابې اقلأ په وعدو خوشحالوي مگر ده داکارنه کاوه او سمه لاره بې نه پرېښوده هيچاته بې بې شرعي استحقاقه څه نه ورکول او نه بې څوک په طمع کښې ساتل.

کله چه ده ته دده ورور عقيل په ډېر لوی اميد راغی چه له بيت المال نه دومره څه ورکړي چه نيستي بې غوڅه شي نو ده امام حسن ته وويل: زما برخه چه له بيت المال څخه راووته له خپل تره سره بازار ته لاړشه يو جوړ نوې جامې او نوې پښې ورته واخله، همدغه عقيل چه له ده نه خوابدی حضرت معاويه ته ورغی هغه له بيت المال څخه سل زره درهمه ورکړه. د سياست تقاضا همدغه وه چه ورور له ورور نه په دغه ډول بيل کړي مگر ديانت او مسلکي تقوی حضرت علي ته اجازه ورنکړه چه دبیت المال پيسې د سياسي مصلحت دپاره ولگوي.

حضرت علی به وويل: زه پوهېږم چه څه شی تاسو اصلاح کوي مگر نه غواړم چه دځان په فاسدولو تاسو اصلاح کړم. دده په عقیده هغه څوک بريالی نه و چه گناه پرې بريالی شي.

ده هغه غالب مغلوب گانې چه په ناجايزه طريقه او وسيله بې غلبه حاصلوله.

يو مصلح اخلاقي لارښود دا نه خوښوي چه دوخت په تقاضا خپله لاره بدله کړي او د سياسي مصلحت دپاره مسلکي اصول قربان کړي.

علی کرم الله وجهه غوښتل چه در رسول الله (ص) او دوو لومړيو خليفه گانو په لاره مستقيم لاړشي او هېڅ راز انحراف ونکړي مگر مسلمانانو په عمومي صورت هغه اخلاق او ديني احساسات بايللي وچه دهغوی په زمانه کښې بې لړل. همدغه اخلاقي انحطاط او معنوي سقوط ددې باعث شو چه په اسلام کښې رځني او تفرقي پيدا شي او فتنه الکبری ته لاره خلاصه شي دهمدغه فاحش تغير په وجه اسلامي زعامت خپل عظمت بايلود او نتيجه بې داشوه چه بالاخره يزيد او يزيديان د قدرت خاوندان شوه او اداري دستگاه بيخي فاسده شوه.

در رسول الله (ص) له رحلت څخه پنځوس کاله وروسته د مسلمانانو داحال وچه دکوفي والي زياد ابن ابیه به مسلمانان مجبورول چه په مجامعو کښې د منبر په سر علی او اهل بيتوته کنځلې وکړي او فحش ووايي که چا به لدې خبرې انکار کاوه نو په ډېرې بې رحمۍ به وژل کيده حال دا چه قرآن په ډېر صراحت خپل پيروان له کنځلونه ډېر سخت منع کړيدی که څه هم مقابل لوری کافران او مشرکان وي: (وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ الانعام آيت ۱۰۸).

زياد ابن ابیه دکوفي والي هغه سړی وچه مور بې (سمية) له ابوسفيان سره بې نکاح شپې تيرولې اورسمي ميره بې بل څوک و، همدغه وجه وه چه ده ته ابن ابیه ويل کيده او معلوم پلار بې نه درلوده.

ده د دې دپاره چه نسب بې له معاويه سره گډ شي او دهغه ورور وبلل شي په رسمي محفل کښې بې دا خبره اعلان کړه چه دی د ابوسفيان ځوی دی او دخپلې مور له رسمي او قانوني ميره څخه ندی پيدا شوی او داد اخلاقي انحطاط ډېر برجسته مثال دی.

در رسول الله (ص) ډېر گران لمسی امام حسين (رض) د زياد ابن ابیه په امر له اويا تنو ډېرو نژدو خپلوانو، ښځو او ماشومانو سره په کربلا کښې د عمر بن سعد بن ابی وقاص په لاس و وژل شوه دا حقيقت ډېر ښه څرگندوي چه په مسلمانانو کښې څومره لوی بدلون راغلی و.

دهمدغه عمر پلار سعد بن ابی وقاص هغه سړی وچه دا حد په غزا کښې بې دخپل سر په سودا په ډېرې ايماندارۍ او فداکارۍ له رسول الله (ص) څخه په ډېر سخت خطرناک حالت کښې تراخره په ډېرو زياتو غشو ويشتلو بې مثال مدافعه وکړه او په همدغه وجه په ډېرو خاصو اصحابو (عشره مبشره) کښې حساب شو.

دا سلام په تاريخ کښې که څه هم ديزيديانو توره منحوسه دوره د اخلاقي مفاسدو اوناوړه اعمالو يو طغياني حالت و چه قهقرايي رجعت ورته ويلي شو مگر دغو ټولو شومو حوادثو ونکړی شوه چه دا سلام عميق معنوي تاثيرات بيخي له مينځه يوسي او د اسلامي اخلاقو جرړې وباسي.

دغه معنوي او ظاهري خزان د اسلام باغ وېن سپيره ډاگ كړ او خاړوي بې پكښې و خړول مگر له خاورولاندې نيلې رينې بې محوه نشوې كړې او په دغه گلشن كښې كله ناكله ډېرېښه بوټي وټوكيدل چه په دغه جمله كښې عمر بن عبد العزيز د حضرت عمر بن خطاب ډېرېښه پيروگهلي شو.

عمر ابن عبدالعزيز:

د خلافت د عهد وروستی ځلانده ستوری همدغه مبارک شخص دی چه اسلامی روحیه ئې په ډېر ښه شان تمثیل کړه. کله چه ده د خلافت په نامه د سلطنت واکې په لاس کښې ونيولې منبرته و خوت او داسې ئې وویل: ((..... زه په یوه داسې کار کښې له از مینست سره مخامخ شوم چه مانه غوښته او تاسو هم د انتخاب له لارې دا کار ماته نه دی راسپارلی دغه دی ما خپل ځان خلع کړ او تاسو اختیار لرئ چه هر څوک انتخابوئ....)) وروسته له دغې خطابې له هرې خوا دا او زونه او چت شوه چه مونږ ته انتخاب کړې تاغواړو او په تاویارو اې امیر المومنینه! وروسته تردې خلیفه بیا خلک مخاطب کړه او وئې ویل: په دې پوه شی چه مخلوق ته داسې اطاعت نه ښایي چه هغه دخالق په معصیت کښې وي. که څوک دخدای اطاعت کوي اطاعت ئې واجب دی او که له خدایه غاړه غړوي په چاباندې د اطاعت حق نه لري. تاسو تر هغه حده زما اطاعت وکړئ تر څو چه زه دخدای فرمان وړم که هروخت مې دخدای له امر سر وغړاوه نوبیا زما امر ته غاړه مه ږدئ.

پس لدې نه عمر ابن عبد العزيز سمدلاسه د تېرو مظالمو په ردولو کښې اول له ځانه شروع وکړه کوم مالونه چه ده ته داسلافو اقتدار په میراث پرېښی وهغه ئې د مسلمانانو بیت المال ته مسترد کړه حتی چه هغه قیمتي گوته ئې چه په گوته وه او ولید ورکړې وه هغه ئې هم له لاسه وروایستله، کومې ځمکې چه یو ځای اوبل ځای ده ته ورکړه شوې وې ټولې ئې پرېښودې یوازې یو کاریز ئې چه په سویدا کښې په خپلو پیسو ویستلی و ځانته وساته چه په کال کښې ئې یوسل او پنځوس دیناره کله لږ کم کله لږ زیات حاصل ورکاوه، او ده خپله گذاره پرې کوله یعنې له بیت المال څخه ئې هیڅ نه اخیستل او ټول عایدات ئې همدغه و.

یوه ورځ چاورته وویل چه عمر ابن الخطاب خوله بیت المال څخه دوو څپې دوه درهمه اخیستل ته ئې هم باید واخلې عمر ابن عبد العزيز وویل هغه په خپله څه نلرل ځکه ئې اخیستل زه خودومره څه لرم چه گذاره مې پرې وشي. دده ښځه د عبد الملک بن مروان لور وه او یلار ئې څه قیمتي جواهر د تحفې په ډول ورکړې و عمر فاطمې ته وویل: ته اختیار لرې چه په دې دوو خبرو کښې هره یوه منې او هغه دا چه یا دغه جواهرات بیت المال ته وسپاره یا ماته اجازه راکړه چه له تانه بیل و او سپرم ځکه چه زه او دغه جواهر په یوه کوټه کښې نشوایتې کیدی. فاطمې وویل: یا امیر المومنینه! ماته له دغو جواهرو او ددې څو چنده جواهرونه ته ښه ئې هماغه و چه جواهر هم بیت المال ته وسپارل شوه، په دغه ډول هغه ټول مالونه چه په غیر عادلانه توگه له یوه اوبل سره جمع شوي و او د بیت المال حق و بیرته بیت المال ته مسترد شوه او اسلامی عدالت بیا قایم شو.

کله چه عمر ابن عبد العزيز وفات شو او یزید ابن عبد الملک امیر المومنین شونو خپلې خور فاطمې ته ئې وویل: ته کولی شي چه خپل جواهر له بیت المال نه بیرته واخلې، هغې وویل: ماد عمر په ژوند په خپله خوښه بیت المال ته سپارلي دي دهغه له مرگه ئې وروسته هم بیرته نه اخلم. هماغه و چه یزید هغه جواهر په خپل اهل و عیال و ویشل اوله بیت المال نه بیا شخصي ملکیت او عین المال ته لارل. داؤ دهغه لور و او اسلامی اخلاقو ځینې ممثلین چه حضرت محمد صلی الله علیه و سلم دخپل سیرت او عمل په وسیله په خپلو پیروانو کښې پیدا کړي و.

هغه محمد (ص) چه مسلمانانو ته له ځانه اوله مور و پلاره ډېر گران و او ایمان بې پرې راوړی و په ورځني ژوند کښې ځانته په کوم شخصي امتیاز نه و قایل اوله نورو نه ئې څه فرق نه درلوده. همدغه عملي تعلیم او تربیت و چه اغیزه ئې دده

په اصحابو او دهغوی په وسیله په تابعینو او تبع تابعینو کښې ثم فثم دسکې دضرب په شان باقی پاتې شوه او انفسو کښې ئې داسې لوی معنوي بدلون راوست چه ددایمي معجزې حیثیت او ماهیت لري. دا اغیزه کله لږ او کله ډېره داسلام په نخبه اشخاصو کښې دکامل انسانیت مظهر بللی شو چه ځینې نور مثالونه ئې دادی:

ابوعبیده بن جراح:

درسول الله (ص) په اصحابو کښې ابو عبیده ډېر لوړ مقام او منزلت درلود، دی هغه وخت داسلام منونکی او دپیغمبر (ص) ملگری شو چه دمسلمانانو شمیر لاخلویښتوتوتوته نه ورسیدلی او داسلامی سابقې په لحاظ له حضرت عمر نه دمخه دی.

رسول الله (ص) دی په ډېرو خاصو اصحابو (عشره مبشره) کښې شمیرلی و او د امین الامه لقب ئې ورکړي و. دغه جلیل القدره صحابی د حضرت ابوبکر صدیق په خلافت کښې په شام کښې داسلامی لښکر و عمومي قوماندان و چه حضرت ابوبکر (رض) دده په ځای خالد بن ولید مقرر کړ او ده ته ئې ولیکل زه په دې ښه پوه یم چه ته په دیني لحاظ له خالد څخه بهتر او افضل یې مگریه جنگ کښې هغه خاص مهارت اوزیرکي لري ځکه مې هغه په تاباندې امیرکړه دهغه اطاعت کوه او له امرنه ئې سرمه غږوه.

ابو عبیده چه دنبوي اخلاقوپه پیروی خپل نفسی خواهشات محوه کړي و او بې داسلام له اعتلانې بل مقصد نه درلوده په ډېرې خوښۍ ئې دغه امر ومانه او دخالد لاس لاندې دخدای دپاره جنگیده، حسد اورقابت په ده باندې څه بری ونه موند یعنی دی غالب اونفس وشیطان مغلوب و، همدغه حقیقي مجاهد چه د حضرت عمر په خلافت کښې د لشکر د قاید په حیث په عمواس کښې و او هلته ډېره سخته وبا ولگیده او دمرگ خطر په هران کښې موجود و نو حضرت عمر په امین الامه (ابو عبیده) وویریده ځکه یې یو خط ورو لیرېه چه مضمون ئې داؤ:

((زه تاته ضرورت لرم او غواړم څه خبرې درسره وکړم ته د خط له رسیدوسره سم راروان شه او ماته ځان راورسوه)). ابو عبیده چه خط و لوست پوه شو چه خلیفه دی دڅه دپاره ورغوښتی دی ځکه ئې په جواب کښې خلیفه ته ولیکل: ((زه ستاسو په ضرورت پوه شوم زه داسلامی لښکر یو تن یم او ځان راباندې له هغوی نه گران نه دی زه ډېر خوښ یم چه دوی سره دخدای امر او قضاته منتظر او سم، امیددی چه امیرالمومین مامعاف کړي او لښکر سره د پاتې کیدو اجازه راکړي.)) ښائي چه ډېر عسکري قوماندانان د محاربه په میدان کښې ثابت قدم پاتې شوي وي مگر دابو عبیده دغه ثبات او په دغسې حال کښې دخلیفه د امر له تعمیل نه معذرت غوښتل ډېر قوي ایمان او قضا و قدر ته کامل تسلیم غواړي. کیدی شي چه ډېر توریالی اشخاص هم چه له ویستلو تورو څخه نه ویرېږي. له وبا څخه وویرېږي او دولت د مشر دغه راز له لورینې ډک امر په ډېره بېره ومني او شکرونه ئې اداکړي.

خالد بن ولید:

داسلام دغه مشهور فاتح چه هیڅکله ئې شکست نه وخوړلی اودجنگ په چارو کښې دعزم و تدبیر او ډېر مهارت خاوند و په شام کښې داسلامی لښکر و قوماندان و چه دوهم خلیفه حضرت عمر (رض) دی عزل کړ او په عوض ئې ابو عبیده بن جراح دلښکرو مشر و ټاکه نوبیا خالد دیوه سپاهي په حیث دابو عبیده له قیادت لاندې ددین دااعتلادپاره هماغسې جنگیده او دمقام و منزلت دغه ظاهري تنزیل په ده باندې کوم څرگند اثر ونکړی شو.

د خالد هغه حیرانوونکي فتوحات چه دجنگ په میدانونو کښې ئې په برخه شوي و او ده ته ئې دیوه لوی قهرمان حیثیت ورکړی ښائي چه دتاریخ په اوږدو کښې دنوروهم نصیب شوی وي مگر دنفسی اغیزو او دانسانی غرایزوپه مقابل کښې دغه اخلاقي بریالیتوب ډېر نادر او نایابه دی.

امام ابو حنیفه:

داسلامی اخلاقو په لږ کښې د صداقت اوراستکاری، د تقوی او پرهیزگاری، یوښه مثال ددغه مجتهد امام د تجارت قصه ده. ده دخپل معیشت دتامین دپاره د تجارت پیشه غوره کړې وه او حفص بن عبدالرحمن ورسره په تجارت کښې شریک و، یو ځل امام ابو حنیفه یوڅه کالی دپلورلودپاره خپل دغه شریک ته ولیږل او تاکید ئې وکړ چه په دغو کالیو کښې دغه عیب موجود دی په هرچائې چه خرخوې باید اول ورته دعیب یادونه وکړې اوبیائې پرې وپلورې. حفص هغه کالی خرخ کړه مگر دعیب بیانول ئې هیر کړه، د کالیو قیمت په یوه روایت دیرش زره او په بل روایت پنځه دیرش زره درهمه په لاس ورغله چه هغه ئې امام ابو حنیفه ته ورورل نو امام پوښتنه وکړه چه خریداردې له عیبه خبرکړې حفص وویل نه هېرمی شوه، امام صاحب روپۍ وانخستې اوحفص ته ئې وویل چه خریدار پیدا کړه هغه هرڅه کونښن وکړ خریدار پیدانشو په همدغه وجه امام له خپل شریک سره معامله قطع کړه او هغه پیسې ئې له خپل نور مال سره گډې نکړې دخدای په لار کښې ئې صدقه کړې.

یونس ابن عبید:

داسرې هم تاجر و او دکان ئې درلودله ده سره دوه ډوله چپنې وې چه یو ډول ئې څلورسوه درهمه اربښت درلود او بل ډول دوه سوه درهمه. کله چه یونس دلمانځه دپاره مسجد ته ولاړ او وراره ئې په دکان کښې ناست و، یو اعرابي راغی ددوه سوو روپوچپنه ئې په څلورسوه واخیسته اولاره مگر په لاره کښې یونس په مخه ورغی او پوښتنه ئې ترې وکړه چه چپنه دې په څو واخیسته اعرابي وویل په څلورسوه، یونس ورته وویل ددې چپنې قیمت دوه سوه دی راشه چه په دکان کښې دوه سوه روپۍ بیرته درکړم. اعرابي وویل داچینه زمونږ په ښار کښې په پنځه سوه خرڅېږي زه پرې راضي یم یونس وویل که ته راضي یې زه راضي نه یم له ټاکلي قیمت نه زیات څه واخلم هماغه و چه اعرابي ئې بیرته راووست دوه سوه روپۍ ئې بیرته ورکړې اوخپل وراره ئې ډېر وراټه چه دغه راز معامله بیاتکرار ئشي.

ابو بلال:

داسلامی اخلاقو په ممثلینو کښې ابو بلال هم دیادونې وړدی. دی په بصره کښې دخوارجو د طرفداری په تورله څو تنو خوارجوسره بندي شو، بندیان ددغه زاهد او عابد بندي معتقد شو او دقرآن تلاوت ئې ډېر خوند ورکاوه ځکه ئې اجازه ورکړه چه دشپې خپل کورته ځي او د ورځې راځي او کله کله به ئې د ورځې هم رخصت ورکاوه، یوه ورځ چه ابو بلال له بندیخانې نه بهر وچاورته وویل چه عبیدالله بن زیاد ستاسو څو تنو بندیانو د وژلو امر صادر کړی چه سبا ته به عملي کېږي. ابو بلال چه دا واوریدل نو په ډېره بېره ئې ځان بندیخانې ته ورساوه چه دده د نشوالی په وجه بندیان دحاکم له قهر وغضب لاندې رانشي، ابو بلال چه د بندیان د احسان په خاطر ځان د مرگ په خوله کښې ورکړ سبا ته دده ځینې ملگري ووژل شوه او دی تقدیراً معاف کړی شو اوله بندیخانې نه ژوندی راووت مگر کوم مظالم چه ده لیدل تحمل ئې ده ته ډېرگران و او په همدغه وجه له څلویښتو ملگروسره له بصرې نه بیدياته لاړ او دا تعهد ئې په خپلومینځو کښې وکړ چه دظلم اوتیري مخه به نیسی، عدل او صلاح ته به خلک رابولي، نه به په چاتعرض کوي نه به دچامال لوتی له فساد نه به ځانونه ژغوري. دقتل اقدام به نه کوي مگر که چادوی وژل نومدافعه به کوي. ابن زیاد چه خبر شونو اسلم بن

زرعة ئې له دوه زره تنوسره واستاوه چه ابوبلال له خپلو ملگرو سره راوړي. اسلم په اسك كښې له ابوبلال سره مخامخ شو او ورته ئې وويل راځئ له مونږ سره لاړ شئ او د ابن زياد اطاعت ته غاړه كېږدئ. ابوبلال وويل مونږ ديوه فاسق او ظالم اطاعت نه منو اوله تاسو سره نه ځو. هماغه وچه جنگ د اسلم د لښكر له خوا شروع شو او ابوبلال دفاع كوله دخداى قدرت وچه څلويښتوتنو دوه زره تنوته ماتې وركړه او ابن زياد په داسې حال كښې چه اسلم ابن زرعة ئې ډېر زيات و راته عباد بن احضرئې له څلور زره لښكر سره په ابوبلال پسې واستاوه له دې لښكر سره هم د ابوبلال جنگ په همدغه ډول شروع شويغڼې لومړى تعرض د عباد لښكر له خوا و او ابوبلال دفاعي جنگ شروع كړ. دغه سخت جنگ ډېر دوام وكړ او ابوبلال متوجه شو چه دماز ديگر لمونځ قضا كېږي ځكه ئې پيشنهاده و كړ چه د لمانځه ادا كولو دپاره جنگ متوقف كړو او پس له لمانځه بيا پيل كوو. عباد هم دا خبره ومنله او دواړه جانب په لمانځه مشغول شوه مگر عباد په لمانځه كښې يا ډېره چالاكي وكړه ياد اچه لمونځ ئې قطع كړ او جنگ ئې په داسې حال كښې شروع كړ چه ابوبلال او ملگري ئې په لمانځه ولاړو خو د جنگ دپاره ئې لمونځ پرېښود او ادامه ئې وركړه ځكه څوك په قيام، څوك په ركوع او څوك په سجده شهيدان شوه او په دغه ډول څلور زره لښكر په څلويښتو تنو بريالى شو.

دا و د اسلامي اخلاقو مظاهر چه دنمونې او مثال په ډول په مختلفو ساحو كښې وښودل شوه او دا څرگنده شوه چه اسلام د سياست او ادارې په ډگر كښې لكه ابوبكر او عمر او د جنگ په ډگر كښې لكه ابو عبیده او خالد ممتاز شخصیتونه جوړ كړه، په تجارت او مالي مسایلو كښې ئې خپلو پيروانو ته د صداقت او ايماندارۍ درس وركړ او د حق په مجادله او مبارزه كښې ئې علي او حسين ابراهيمي قربانۍ ته تيار كړه او د ابوبلال د كار نامو په شان ډېرې حيرانوونكې كارنامې ئې تاريخ ته وسپارلې.

د صدر اسلام نيكان او صالحان به پرېږدو گڼه گاران به ئې وگورو چه څنگه خلك و او اسلامي تربیې پرې څه اثر كړې و؟ په اصحابو او لومړنيو مسلمانانو كښې هم ځينې كسان د نفسي خواهشاتو په تقاضا د گناه مرتكب شويدي مگر خپله پتیه گناه ئې دخپل ضمير او وجدان په حكم ښكاره كړيده او هغه جزائې د ځان دپاره غوښتې ده چه اسلام ورته ټاكلې وه. په دغه جمله كښې د معاذ ابن مالك قصه ډېره مشهوره ده. بريده روايت كوي چه معاذ ابن مالك رسول الله (ص) ته راغى او وئې ويل: دخداى رسول له ماله گناه څخه پاك كړه هغه ورته وفرمايل: لاږشه! له خدايه بخښنه وغواړه او تايب شه! معاذ ولاړ اولږه شيبه وروسته بيا راغى او هماغه څه ئې بيا وويل: رسول الله (ص) هم خپله خبره تکرار كړه او دغه سوال و جواب ادامه پيدا كړه ترڅو چه څلورم ځل معاذ بيا راغى او د (تطهير) مطالبه ئې وكړه. رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته دا ځل وفرمايل: له كومې گناه نه دې پاك كړم معاذ وويل له زنا څخه پيغمبر پوښتنه وكړه چه مجنون خوبه نه وي، ورته وويل شوه نه مجنون نه دى بيائې تپوس وكړ ايا شراب ئې څكلې دي؟ يوتن ورنزدې شو او ويې ويل د شرابو بوى ورڅخه نه ځي. پس له هغه چه معاذ بيا په زنا اقرار وكړ نو رسول الله صلى الله عليه وسلم د رجم حد پرې جاري كړ او د معاذ ژوند ختم شو.

دوه يادړې وړځې وروسته رسول الله (ص) وفرمايل: معاذ ته د مغفرت دعا وكړئ هغه داسې تايب شو چه كه توبه ئې په ټول امت تقسيم شي گنجایش لري، تردې وروسته يوه ښځه راغله هغې هم له رسول الله (ص) څخه د ځان د طهارت غوښتنه وكړه پيغمبر ورته دا استغفار او توبې توصيه وكړه، هغې وويل ما هم د معاذ په شان ردوي زه له زنا څخه حامله شوي يم.

رسول الله (ص) ورته وويل: ترهغه وخته انتظار و كاربه چه د حمل وضع وشي او دغه ښځه ئې د انصارو يوه تن ته وسپارله چه د ولادت تر وخته ئې وساتي، كله چه د ښځې اولاد وشو هغه سړى راغى او د حمل د وضع اطلاع ئې وركړه، رسول الله (ص) وفرمايل اوس ئې نه رجم كوو چه اولاد ئې صغير پاتې كېږي او څوك نشته چه شودې وركړي. د انصارو له جملې څخه يوتن پاڅيده او د طفل درضاغت مصرف ئې په غاړه واخيست پس له هغه رسول الله (ص) د رجم حكم صادر كړ او د غې ښځې هم خپله گناه پخپلو وينو ووينځله.

ما عز ابن مالک او دغې بنځې ته دخپلې گناه دغه سزا معلومه وه چه رجم دی مگر سره له دې دواړو اصرار کاوه او پخپله ئې دغه جزا دځان دپاره غوښتله.

هغه باطني شعور چه اسلام او ایمان په دوی کښې پیدا کړی و په دوی حاکم او شرعي حدتې پرې جاري کاوه. داسلامي اخلاقو له بحثه وروسته داسلامي تصوف بحث ضروري معلومېږي. اسلام، اخلاق او تصوف یوله بله معنوي تړون لري او یو بحث بل ته منتهی کېږي.

هغه کسان چه دین ته په مادي نظرگوري او د اقتصادي ایجاباتو او ضرورتونو مولودئې گڼي وایي: دین په دوهمه مرحله کښې یعنی کله چه له خپل مادي اصل اوزماني ضرورت څخه لرې کېږي او تخذیري حالت پیدا کوي نو تصوف ترې جوړېږي او عرفاني شکل اختیاروي. ددوی په خیال تصوف داسلام ددین منحرف او مخدر شوی شکل دی. ځینې وائي تصوف دسامي دین یعنی اسلام په مقابل کښې دآریایانو دفاعي عکس العمل دی ځکه چه سامي نژاد په زور اوفشارپه دوی باندي اسلام تحمیل کړی او تصوف دهمدغه فشار نتیجه ده.

یوه فرضیه داده چه دتصوف منشا نوې افلاطوني فلسفه ده چه دافلاطون دخیرمحض، بنکلا او مثل له نظریې سره تعلق لري. ځینې کسان دتصوف ارتباط بودائیت او هندي روحانیت سره ښيي او ځینې ئې له زردشتیت سره تعلق ته گوته نیسي او څوک ئې له مسیحیت څخه ماخوذ گڼي مگر اصلي اوصحیح خبره داده چه په اسلام کښې زهد او تقوی دتصوف لومړۍ مرحله ده چه درسول الله صلی الله علیه وسلم په سیرت کښې ئې د اعتدال په حالت کښې وینو دحضرت محمد (ص) زهد اوریاضت، روژې نیول، تهجد او عبادت کول او له خوندورو خوراکونو څخه ځان ژغورل اونس خوارول یو داسې حقیقت دی چه څوک ترپنه انکارنشي کولی مگر دغه زهد او ریاضت په ده کښې داسې ضعف نه دی پیدا کړی چه دی ئې له جهادونو څخه عاجز کړی وي یا ئې دده مبارک وجود مقاومت کم کړی وي.

درسول الله (ص) ځینو اصحابو هم زاهدانه ژوند درلود او ریاضت ئې کاوه چه اهل صفة پکښې ښکاره مقام لري. همدغه زهد او ریاضت داسلامي تصوف آغاز و چه وروسته ئې ځینې مراحل طی کړه او بالاخره پکښې نورڅه هم راگه شوه او دنوروفلسفو اومذاهبورنگ ئې واخیست اومسیحی رهبانیت ته نژدې شو مگر بیا هم داسلامي اصیل تصوف تشخیص اوتیمیزکیدى شي او دغه تصوف دعرفاني شخصیتونو او د ډېرو صالحو اومصلحو افرادوپه جوړولو کښې موثر نقش لري او داسې رجال ئې وروزل چه دعلم ومعنی او دروحانیت سطحه ئې ډېره اوچته کړه او داسلامي نړۍ له مفاخروڅخه وگڼل شوه.

اسلامي تصوف

صوفیان په دین کښې درې درجې اومرتبې مني: اسلام، ایمان، احسان. دلاله الا الله محمد رسول الله شهادت اداکول، لمونځ کول، روژه نیول، زکات ورکول اوحج کول اسلام دی. دمسلمانۍ دغه پنځه بنا ددین ظاهري شکل اوصورت دی چه داسلام ارکان بلل کېږي.

ایمان چه ددین روح ئې بولي په خدای، په ملا یکو، په ټولو پیغمبرانو دقیامت په ورځ اودخدای له لوري دخیراوشر په قدرباور لرل دي.

احسان چه ددین حقیقت ئې گڼي دا دی چه سړی په اقوالو او اعمالو او په خاطر اتوکښې له خدای سره تعلق ولري او په هرڅه اوهرحال کښې ئې حاضر اوناظروگڼي چه مراقبه الله هم ورته وایي.

په دغه باب کښې ددوی سند هغه حدیث شریف دی چه مسلم ئې له سیدنا عمر ابن الخطاب څخه روایت کوي او هغه دادی:

بَيْنَمَا نَحْنُ جُلُوسٌ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ (ص) ذَاتَ يَوْمٍ إِذْ طَلَعَ عَلَيْنَا رَجُلٌ شَدِيدٌ بَيَاضِ الثِّيَابِ شَدِيدٌ سُودِ الشَّعْرِ لَأْيُرَى عَلَيْهِ
اَثْرَ السَّقَرِ وَلَا يَعْرِفُهُ مِنَّا أَحَدٌ حَتَّى جَلَسَ إِلَى النَّبِيِّ (ص) فَاسْتَدْرَكَ بَتِّيَّةَ الْيَمَانِ وَوَضَعَ كَفِيَّةَ عَالِيٍّ فَاخَذَ يَدَيْهِ وَقَالَ:
يَا مُحَمَّدُ! أَخْبِرْنِي عَنِ الْإِسْلَامِ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص) الْإِسْلَامُ أَنْ تَشْهَدَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ وَتَقِيمَ الصَّلَاةَ وَ
تُؤْتِيَ الزَّكَاةَ وَتَصُومَ رَمَضَانَ وَتُحِجَّ الْبَيْتَ إِنْ اسْتَطَعْتَ إِلَيْهِ سَبِيلًا.

قال: صدقت! فعجبنا له يسأله ويصدقه.

قال: فأخبرني عن الإيمان؟

قال: أن تؤمن بالله وملائكته وكتبه ورسله واليوم الآخر، ومن بالقدر خيره وشره.

قال: صدقت!

قال: فأخبرني عن الأحسان؟

قال: أن تعبد الله كأنك تراه فإن لم تكن تراه فإنه يراك.

قال: فأخبرني عن الساعة؟

قال: ما المَسْئُولُ عنها باعْلَمُ مِنَ السَّائِلِ.

قال: أخبرني عن آماراتها؟

قال: أن تلد الأمة رببتها وأن ترى الحفاة العراة العالة رعاة الشاء يتطاولون في البنيان. ثم انطلق... فلبثت ملياً ثم

قال: يا عمر! أتدري من السائل؟

قلت: الله ورسوله أعلم.

قال: إنه جبريل أتاكم يعلمكم دينكم!

يعني مونږ يوه ورځ د رسول الله (ص) په حضور كېني ناست وچه يوسړى راغى جامې ئې ډېرې سپينې وې وينستان ئې
ډېر تور و د سفر گړد او اثر پرې نه ليدل كېده. زمونږ هيڅ يوه هغه نه پيژانده، پيغمبرته مخامخ كېناست زنگونه ئې
دهغه په زنگونو لگول خپل دواړه ورغوي ئې دهغه په ورنو كېنيښودل او ويې ويل:

اى محمده! له اسلامه مې خبره كړه، رسول الله (ص) ورته وويل اسلام دا دى چه داسې شاهدي ادا كړې: اشهد ان لا اله
الا الله وان محمداً رسول الله او مونږ ادا كړې، زكات وركړې درمضان روژې ونيسي او د بيت الله حج وكړې كه دلارې
توان ئې ولرې.

هغه وويل: صدقت رښتيادي وويل.

مونږ تعجب وكړ چه هم سوال كوي او هم تصديق بيا ئې وويل له ايمانه مې خبر كړه، رسول الله (ص) ورته وويل: ايمان
دادى چه الله او دهغه په ملايكو، پيغمبرانو او د آخرت په ورځ ايمان راوړې او د قدر په خير و شرمون او سې.
هغه صدقت وويل.

بيا ئې وويل: له احسانه مې خبر كړه.

رسول الله (ص) وفرمايل احسان دادى چه دخداى بنديگي داسې وكړې لكه چه ته ئې وينې او كه ئې نه وينې نو هغه خودې
وينې. هغه وويل: له قيامته مې خبر كړه.

پيغمبر وويل: پوښتل شوى له پوښتونكي څخه زيات عالم نه دى.

هغه وويل: د قيامت له نښو نښانو مې خبر كړه، رسول الله (ص) وويل: چه وينځه خپله با داره وزيروي او چه ووينى پښې
ابل، برېنډ، اړ، مېرې او اوزې څروونكي كسان چه په كورونو جوړولو او لوړولو كې زياتى كوي. وروسته تردې هغه
لاړاوله يو څه درنگ نه وروسته رسول الله (ص) وويل: اې عمره! وپوهيدې چه سايل څوك و؟

ما وويل: الله او رسول ئې ښه عالم دى. رسول الله (ص) وويل هغه جبريل و، تاسوته راغى چه دين مو درزده كړي.

له دې حدیث څخه صوفیانو دامفهوم واخیست چه جبریل علیه السلام د دین تعلیم د اسلام ایمان او احسان په بیانولو مونږ ته راکړ او دغه درې درجې یا مرحلې ئې راپه گوته کړې څوک چه د احسان مقام ته رسیدلی وي هغه به ارومرو مومن او مسلمان هم وي. هغه چه مومن وي مسلم به هم وي مگر هر مسلم به مومن نه وي او نه هر مومن ته د احسان په درجه قایلیدلی شو.

د اسلام او ایمان فرق په قرآن کریم کښې هم په واضح ډول وینو په سورت حجرات کښې دا آیت: (قَالَتِ الْأَعْرَابُ آمَنَّا قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمُ الْحَجَرَاتِ آیت ۱۴). وویل د عربو بادیه نشینانو مونږ ایمان راوړی ووايه! (ورته) تاسو ایمان نه دی راوړی مگر اسلام ته مو غاړه ایښې ده مسلمان شوی ئې خوا ایمان موزړونو ته نه دی ننوتی.

ددین له دغو درو درجو نه صوفیانو درې شیهه استخراج کړه: شریعت، طریقت، حقیقت.

شریعت د ظواهر و د اصلاح دپاره، طریقت د ضمایرو د اصلاح دپاره او حقیقت د سرایرو د اصلاح دپاره.

لومړنۍ اصلاح په توبه، په تقوی او په استقامت لاس ته راځي، دوهمه اصلاح اخلاص، صدق او طمانیت غواړي، د سرایرو او ارواحو د اصلاح دپاره مراقبه، مشاهده او معرفت په کار دی.

علم هم د صوفیانو په نظر کښې په دوو ډولودې یو د وراثت علم بل د درست علم.

تدریسي علم هغه دی چه په زده کړه او تعلیم له استاذ څخه یعنی د ځان غوندې انسان نه زده کېږي.

علم وراثت هغه دی چه بې ظاهري وسیلې او واسطې د خدای له لورې د عبادت او ذکر و فکر له لارې د چاپه نصیب شي. د وراثت علم صوفیانو له دې نبوي حدیث څخه رایستلی دی:

(مَنْ عَمِلَ بِمَا عِلْمٌ أَوْرَثَهُ اللَّهُ عِلْمَ مَا لَمْ يَعْلَمْ) په دې حدیث کښې ویل شوی دی څوک چه په علم باندې عمل وکړي نو خدای ورته په میراث دهغه څه علم ورکوي چه دی پرې علم نه لري. همدغه علم ته لدني علم هم وایي چه ذکر یی په دې آیت کښې شوی دی: (وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْمًا الْكَهْفِ آیت ۲۵) دا علم د خضر علیه السلام په برخه و چه موسی علیه السلام ته نه و ورکړ شوی یعنی موسی علیه السلام ته د شریعت ظاهري علم حاصل و او خضر د باطني علم لرونکی و چه قصه ئې په قرآن مجید کښې راغلې ده.

صوفیان وایي: جبریل اول ځل شریعت راو وچه د ټولو دپاره دی کله چه شریعت تقرر و موند نویيائي حقیقت د خواصو دپاره نازل کړ چه د دین اعلی مرتبه ده. وایي چه د حقیقت تعلیم اول ځل حضرت علی کرم الله وجهه ته و شو چه پیغمبر ته ډېر نژدې و اوله کوچنیتوب څخه ئې د رسول الله (ص) تربیت حاصل کړی و.

د رسول الله (ص) په اصحابو کښې یو شمیر داسې کسان و چه اهل سرگنل کیده لکه حذیفه یماني، سلمان فارسي او نور چه له حضرت علی (رض) سره ئې خاص ارتباط درلود. د تصوف مختلفې طریقې چه نن رایجې دي سلسله ئې بالاخره حضرت علی کرم الله وجهه ته رسېږي او سر حقله دی گنل کېږي. اصحاب صفه یعنی هغه اصحاب چه له دنیا سره ئې علایق قطع او ځانونه ئې زهد و عبادت ته وقف کړي و، د تصوف دلومړي مدرسې بنیاد دوی کینسود چه رسول الله (ص) ئې پالنه کوله او د دوی د حال مراقب و، په دغه جمله کښې ځینې اهل سرهم شامل و.

د اهل سرله جملې څخه حذیفه یماني زیات معروف و او پخپله له ده څخه روایت شوی دی چه حضرت عمر ابن الخطاب ده ته وویل:

ای حذیفه! ماته ووايه چه په ما کښې څه نفاق شته او که نه؟ دی وایي ما ورته وویل: ای امیر المومنینه! په تا کښې څه نفاق نشته.

بله دا چه کوم وخت دا آیت د عبیدالله بن ابی له مرگه وروسته نازل شو: (وَلَا تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِّنْهُمْ مَّتَّ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ فَاسِقُونَ التوبة آیت ۸۴) او په منافقانو باندې د جنازې د لمانځه ادا کول منع شوه، نو حضرت عمر به د ډېر احتیاط له مخې د مجهول الحاله کسانو د جنازې له لمانځه څخه ځان ژغوره او

ترخو به حذیفه په دغسې جنازه کښې حضور نه درلود، د جنازې لمونځ به ئې نه کاوه، دا ځکه چې رسول الله (ص) اکثر منافقین هغه ته بنودلی و او په همدغه وجه په صاحب السرمقلب و.

وايي چې حضرت علي به حذیفه له ځينو داسې خبرو څخه منع کاوه چې څوک به پرې نشو پوهیدلی او خلک به ئې په اشتباه کښې اچول.

حسن بصري چې په تصوف کښې دلومړی شخص په حيث پېژندل شوی دی دغه زده کړه ئې په یوه روایت له حضرت علي څخه او په بل روایت له حذیفه یماني څخه حاصله کړیده وایي چې له حذیفه یماني څخه چا پوښتنه وکړه ته ځینې داسې خبرې کوي چې مونږ له نورو اصحابو څخه نه دي اوریدلي هغه وویل: زه رسول الله (ص) په دغسې خبرو خاص کړی يم نورو به له رسول الله (ص) څخه د خبر پوښتنه کوله او ما به د شرتپوس کاوه چې شرخه شی دی، زه پوهیدم چې ترخو شرونه پېژندل شي خیرنه پېژندل کېږي. تصوف او حقیقت پوهه همدغه دسر له خاوندانوسره په خاص ډول موجوده وه.

شریعت او حقیقت یا تشریح او تحقیق:

د صوفیانو فهم او نظریه قرآنی آیتونو او نبوي احادیثو کښې دوه جنبي ویني یوه شرعی جنبه بله د حقیقت جنبه چې یو ته تشریح او بلې ته تحقیق وایي. دوی وایي کله قرآن او سنت یو ځای شریعت بیانوی او بل ځای حقیقت یا بالعکس.

کله قرآن تشریعی جنبه ښيي او سنت ئې تحقیقی جنبه توضیح کوي یا سنت تشریعی جنبه او قرآن تحقیقی جنبه بیانوي هغه څه چې د خدای له لوري نازل شوی دي رسول الله (ص) ئې په توضیح او بیان مامور دی:

(وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ) (سورت نحل آیت ۴۴) د قرآن دا آیت: (أَدْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ) (نحل آیت ۳۲) یعنی پخپل ښه عمل جنت ته ننوزئ تشریعی جنبه لري او په مقابل کښې ئې د رسول الله (ص) دا قول: (لن یدخل أحدکم الجنة بعمله).

یعنې ستاسو هیڅ یوه پخپل عمل جنت ته داخل نشي تحقیقی جنبه څرگندوي چې د شریعت لارښودنه هغه او د حقیقت داده.

همدارنگه دا آیت: (وَمَا تَشَاؤُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ) (الذهر آیت ۳۰) تحقیقی خوالري او دا حدیث: (إِذَا هُمْ أَحَدُكُمْ بِحَسَنَةٍ كَتَبَتْ لَهُ حَسَنَةً) تشریح ده چې دغه ډول کله سنت قرآن مقید کاندې او کله قرآن سنت مقید کوي. انسان باید دوه سترگې ولري یوه د شریعت دپاره بله د حقیقت دپاره. دا آیت او حدیث ترمینځ معارضه هم په دغه صورت له مینځه ځي او څه اشکال نه پاتې کېږي ځکه چې جتهونه مختلف دي.

د قرآن تحقیقی برخه چې مطالعه کړو نو د تصوف او طریقت اساسي ټکي لکه: مراقبه، محاسبه، توبه، انابت، ذکر، فکر، محبت، توکل، رضا، تسلیم، زهد، صبر، ایثار، صدق، مجاهده، دنفس او هوامخالفت، نفس لوامه، نفس اماره،

نفس مطمئننه همدارنگه اولیاء صالحین، صدیقین او داسې نور ټول په قرآن کښې موندلی شو، دا آیت: (وَأَذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ إِلَيْهِ تَبْتِيلًا) (مزل آیت ۸). د خدای ذکر او له ماسوی ډله سره مقاطعه په ډېرو ضاحت اعلاموي او ویلی شو چې تصوف له قرآن څخه اخیستل شوی او د دین له یوه رکن (احسان) سره اصلي او اساسي رابطه لري مگر فهم ئې لکه چې محی الدین ابن عربی وائی د رجال الله کاردی. په رښتیا چې د دوی فهم او دنوروفهم ډېر تفاوت لري او شعور و ادراک ئې نورو غوندې نه وي.

عبدالقادر جیلانی د قادریه طریقی خاوند وایي ترخوسرې دا عقیده پیدا کړي چې په ژوند کښې ټول شیان بتان (اصنام) دي تر هغه په روحانیونو کښې نه حسابېږي.

سړی باید له خپلو اعضاؤ او له خپلو حواسونه گونښی شي او غیر له خدایه بل وجود ته قایل نشي. څنگه چې د اصنامو او موجوداتو مفهوم د دوی په نزد له نورو نه فرق لري نور مفاهیم هم د صوفیانو په ذهن کښې بل شان دي. د توحید د کلمې مفهوم د اسلامي تصوف د درې مرحلو په اعتبار په دې ډول تغیر موندلی دی.

۱- بې خدايه بل معبود نشته. (په لومړي مرحله كښې)

۲- بې خدايه بل فاعل نشته. (په دوهمه مرحله كښې)

۳- بې خدايه بل موجود نشته. (په دريمه مرحله كښې)

كوم تفسير چه صوفيانو په كتاب الله او نبوي احاديثو كښې كړيدي دظاهري علم خاوندانو نه دي كړي او نه ئې ورته پام شويدي.

ابن عربي وائي كتاب الله او نبوي احاديث دخلكو د فهم مطابق يو ظاهري مفهوم لري چه لساني عرف پرې دلالت كوي اوله دينه علاوه نور مفاهيم دهغو فهمونو د پاره وي چه باطني پوهه ئې په برخه ده.

په يوه حديث كښې راغلي دي چه آيتونه ظاهر او باطن، حد او مطلع لري تراو و بطنونو يا اوييا بطنونو پورې. دايت ظاهر عبارت دى له هغه نافع علم څخه چه صالح اعمال پرې بنادي او معقوله جنبه لري.

باطن ئې الهي عرفان او مطلع ئې هغه معنی ده چه ظاهر او باطن پكښې يو كېږي.

امام غزالي هم پخپل تفسير جواهر القرآن كښې د مشابهو آيتونو تفسير كښې باطني مفاهيم بيانوي اوييا وايي: كه ته په دغو معناگانو نه ئې پوهيدلى نو په قرآن كښې بې ظواهر او پوستكونو نه برخه نلري لكه څاروى چه په درمنده

كښې له بوسو پرته څه برخه نلري:

(قَالَ لَمْ تَفْهَمْ الْمَعَانِي كَذَا لِكَ فَلَيسَ لَكَ نَصِيبٌ مِنَ الْقُرْآنِ الْآلِ فِي قُشُورِهِ كَمَا لَيْسَ لِلْبَهِيمَةِ نَصِيبٌ مِنَ الْبُرِّ الْآلِ فِي قَشْرِهِ) څنگه چه غزالي په قرآن كريم كښې ظاهر او باطن بوس او دانه بيلوي مولانا جلال الدين رومي د اسلام لوى صوفي هم پخپل كتاب مشوي كښې دغه مطلب داسې افاده كوي:

ما ز قـرآن مغـزرا برداشـتيم پوسـت را بـا ديگـران بگذاشـتيم

په شريعت باندي ډېر ټينگ صوفيان په اسلامي فقه كښې په احسن او افضل عمل كوي او له رخصت نه عزيمت دځان دپاره دپيروى وړگني يوازې د فرائضو اداكول اوله محارمو څخه اجتناب كافي نه گڼي لايعني هم ترك كوي، په ډېر لږ څه قناعت لري د نفس و هوى متابعت پرېږدي له غفلته ځان ژغوري او زړه له ماسوى الله نه پاك ساتي.

وايي چه امام احمد بن حنبل له امام شافعي سره ناست وچه يو صوفى (شيبان الراعى) راغى. احمد وويل غواړم له ده څخه څه پوښتنې و كړم. امام شافعي ورته وويل دا كار مه كوه، هغه وويل كوم ئې. امام احمد شيبان ته وويل كه څوك څلور سجدې په څلورو ركعتونو كښې هيرې كړي څه پكښې وايي؟

شيبان وويل هغه زړه غافل دى او تاديب ئې واجب دى په دې خبره امام احمد بيخوده شواو لږ غوندي وروسته بيرته په حال شو، دا ځل ئې وويل: كه څوك څلويښت پسونه لري زكات ئې څومره دى؟ شيبان وويل: زموږ په مذهب كه ستاسو په مذهب؟ ستا په مذهب خوپه څلويښتو پسونو يو پسه دى او زموږ په مذهب بنده دخپل مالك په مقابل كښې دهېڅ

شي مالک نه دى: (إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةَ التوبة آيت ۱۱۱).

د صوفيانو اجتهاد د فقهاوله اجتهاد نه فرق لري دوى وايي د اسلام مجتهدين (ابو حنيفه، شافعي، مالک، او حنبل) دي. د ايمان مجتهدين اشعريه يعنى د علم كلام علما دي. د احسان مجتهدين صوفيان او مشايخ دي. كه يو روژه دار (صايم) د ورځې څه شى و خوري د شريعت په حكم ئې روژه ماتېږي. كه غيبت و كړي نو د طريقت په لحاظ ئې روژه باطله شوه، كه ئې په زړه كښې ماسوى الله وگريزه نو د حقيقت له مخې ئې روژه فاسده شوه.

يو فقيه په اسلامي احكامو كښې ظاهرته گوري او په ظاهر عمل كوي ځكه وايي چه شرع ظاهرته گوري، صوفي له ظاهر نه هغه خوا حقيقت په نظر كښې نيسي او حال ته گوري ځكه ئې صاحب حال بولي. وايي چه مشهور فقيه (ابو يوسف) به د كال په آخر كښې خپل مال، خپلې بسڅې ته و بانه چه يو كال ئې پوره نشي او په دغه شرعي حيله له زكات نه خلاص شي دا حكايت چا امام ابو حنيفه ته و كړ هغه وويل: دى د فقهې له علم څخه دغه استفاده كوي او له شرعي حكم نه پخپله پوهه ځان خلاصوى مگر د آخرت ضرر ئې د دنيا له گټې څخه زيات دى.

په فقه کښې ځينې شيان شرعاً جايز دي مگر د ياننا جايز نه دي، د فقيه او صوفي فرق په دغسې مسايلو کښې ډير زيات دي. کله يوقيه له شرعي فرض شوي زکات نه هم ځان خلاصوي او خپل ټول مال په شرعي حيلوله ځان سره ساتي مگر يوصوفي يوازې د زکات ورکړه کافي نه گڼي خپل ټول مال دخداي گڼي او دخداي په لاره کښې ئې صرفوي يوازې قوت لايموت د ضرورت په حکم ځانته ساتي او بس. د رسول الله (ص) په اصحابو کښې هم ځينې وچه دلکونو روپو نقد، جنس جايدادونه ئې لرل او يوازې د زکات ورکړه ئې په ځان لازمه گڼله مگر داسې کسان هم وچه په کور کښې به ئې ډېر لږ څه يا هيڅ نه ساتل او ټول مال به ئې رسول الله (ص) ته راوړ چه په جهاد کښې ئې ولگوي يائې دخداي دپاره صدقه کړي چه حضرت ابوبکر صدیق به هم همدغسې کول. ابوذر غفاري پدې خبره ډېره مجادله وکړه چه يوازې د زکات په ورکړه سپړي نه خلاصېږي بايد ټول مال صدقه کړي او ځانته ديوه کال له عادي او معمولي خرڅ نه زيات څه ونه ساتي. د کنزيعني د سرو او سپينو ذخيره کول او زياته بډايي ناروا گڼله او په دې آيت باندې ئې استناد کاوه.

(وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ التوبة آيت ۳۴) حضرت علي به هم ويل چه له څلوروزو درهمونه لږ مال نفقه ده او تردې زيات په کنز کښې حسابې. سلمان فارسي هم چه څه له بيت المال څخه اخيستل هغه ئې ټول دخداي په لار کښې صدقه کول او خپله نفقه ئې په کار او کسب ځانته پيدا کوله. ده هم په کور کښې دکال له خرڅ نه زيات څه نه ساتل. صوفيان د زمان او مکان دا اختلاف په وجه په مختلفو فرقو ويشل شويدي او هر راز خلک، هر راز خبرې او راز راز عقيدې پکښې پيدا شويدي.

ځينې په فرعي مسايلو کښې غلط شوي او ځينې په اصولو او اساساتو کښې بې لارې شويدي چه علما او فقها ئې په اسلام شکمن شوي او يونيم ئې لاد کفر او الحاد په تور په مرگ هم محکوم کړيدي. اشعري، ابن حزم، امام قلعي او ابن الجوزي بغدادي د صوفيانو ډېر شديد مخالفين دي.

امام فخر رازي د صوفيانو ځينو فرقو ته بد وائي. مگر اصحاب حقيقت دلورې درجې او مرتبې خاوندان گڼي او فرق پکښې کوي.

ځينې نور لکه لوی مورخ ابن خلدون او ابو المظفر اسفرايني صوفيان عموماً ښه گڼي او په ډېر ښه نظور ته گوري ځينو خبرو ته ئې ښه تاويلونه پيدا کوي او معذور ئې بولي. امام غزالي د اسلام لوی صوفي هم وائي ډېر صوفيان غوليدلي اولاره ئې ورکه کړيده ابو الحسن شاذلي هم وييلي دي زمونږ په طريقه کښې نجات موندونکي لږ دي او هلاک شوي ډېر دي.

ابونصر سراج پخپل کتاب (اللمع) کښې اول هغه غلطۍ په گوته کوي چه په فروعاتو کښې مينځ ته راغلي دي او ضلالت ورته نه ويل کېږي بيا هغه غلطۍ ښيي چه په اصولو کښې پيښې شويدي او د ضلالت موجب گرزيدلي دي لکه: ۱- د عبوديت او حریت په معنی کښې غلطيدل. ځينې لار ورکې صوفيان داسې پوه شويدي چه ترڅو دخداي او د بنده ترمينځ د عبوديت او بندگۍ رابطه قايمه وي عبد او بنده ورته ويل کېږي کله چه خداي ته وصل شي نو بيا حر او آزاد بلل کېږي او عبوديت له مينځه ځي.

۲- بله لار ورکې فرقه هغه ده چه ولايت له نبوت نه افضل گڼي او هغه وليان چه دوی ئې مريدان او پيروان دي له انبياو نه خداي ته نژدې او وړاندې بولي.

۳- حلوليه فرقه پدې عقیده ده چه الله تعالی ځينې اجسام غوره کوي او حلول پکښې کوي په چاکښی چه خداي حلول وکړي دهغه بشری جنبه له مينځه ځي او د ربوبيت شان او مقام و منزلت پيدا کوي. دوی په دغه عقیده کښې دومره غلو کړيده چه چا پخپله ځان خداي گڼل او انالحد ئې ويلى دي.

۴- ځينې د جبر په مسئله کښې هغه حد ته رسيدلي دي چه پخپل حرکت او عمل کښې ځانته په هيڅ اختيارنه قايلېږي اوله شرعي حدود نه خپل تجاوز غير اختياري گڼي هيڅ راز ملامتي په ځان نه مني او هر څه کوي ځان ورته گنهگار نه ښکاري.

۵- اباحیه فرقه هم په دغه جمله کښې ده چه دشرع تغرئې ټول کړې او حرام ئې هم حلال گرزولی دی. دوی وائې خدای زمونږ عمل ته هیڅ احتیاج نلري نو ولې پخپل نفس مشقت راو لو. دغه راز خطاگانې او غلطۍ په فروعاتو کښې دي که په اصولو کښې داسلامي تصوف خپل شی نه دي او اسلامي تصوف ورته نشو ویلی.

مذهبونه په اصل کښې یو راز وي او په تطبیق کښې بل راز شي که ښه غور وکړو د فارسي مزدکی مذهب څخه اباحیت دنصرانیت څخه حلولیت، دهندې مذهب څخه د بشریت فنا، داسلامي تصوف په وروستیو مرحلو کښې اسلامي تصوف ته راننوتل او شيعي او سني تصوف هم خپلې نیلې اوریښې یوله بله سره وتړلې.

وائې بایزید بسطامي (ابویزید طیفوربن عیسی بسطامي چه پلار ئې زردشتي او نیکه ئې مجوسي و) د اتحاد او حلول طرفدار دهندوانو د تصوف د عقیدې له تاثیر لاندې راغلي و. او حسین بن منصور حلاج دمسیحیت د حلول څخه متاثر شوی و چه ده (انا الحق) ویل او دهغه ویناوه (لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِي سُبْحَانِي مَا عَظُمَ شَانِي) ځینې صوفیان د شریعت ظواهر و ته په اصلي ارزښت قایل ندي او داسې فکر کوي چه شرع حق ته درسیدو وسیله ده کله چه عارف حق او حقیقت ته ورسېږي نو بیا وسیلې ته څه حاجت نه پاتې کېږي.

مولانا جلال الدین بلخي هم د مثنوي په دریم دفتر کښې دغه مطلب ته په شاعرانه ډول اشاره کوي او دیوه عاشق داستان رانقلوی چه خپلې معشوقې ته رسېږي او په وصل کښې ورته د خپل عشق هغه سندرې وائې چه په هجران او فراق کښې ئې دهغې په مدح کښې ویلې او د خپل عجز او نیاز او اشتیاق اظهار ئې پکښې کړیدی. معشوقه مقابلتاورته داسې وایي:

گفت معشوق این اگر بهرمن است	گاه وصل این عمر ضایع کردن است
من به پیشت حاضر و تو نامه خوان	نیست باری این نشان عاشقان

بل ځای همدغه مفهوم داسې افاده کوي:

چونکه بامعشوق گشتی همنشین	دفع کن دلگان را بعد ازین
هر که از طفلی گذشت و مرد شد	نامه و دلاله بروی سرد شد

شیخ محمود شبستري هم دشرع ظواهر لکه لمونځ، روژه، حج، دمبتدیانو د کمال وسیله گڼي او داسې وایي:
ولی تا ناقصی زنهار زنهار قوانین شریعت را نگهدار

د صوفیانو لغزشونه او انحرافات په اصولو کښې دي که په فروعو کښې ډېر سببونه لري چه یومهم سبب ئې سیاست او سیاسی اغراض دي. د فقهاو، متکلمینو او صوفیانو اختلاف چه اوږد تاریخ لري د سیاسی، اجتماعی او اقتصادی اوضاعو او حالاتو په تقاضا کله شدید شوی دی او کله ضعیف شوی دی.

تصوف په ابتدا یعنی د حسن بصري په زمانه کښې ساده او بسیط و چه په لږ و خلکو پورې محدود گڼل کیده. وروسته ئې د آدابو او تعلیماتو د ایره پراخه شوه او عمومیت ئې وموند.

دا حرکت په دوهم او دریم هجري قرن کښې د زهد په نامه پېژندل کیده. په څلورم او پنځم قرن کښې ئې د کشف و معرفت نوم وموند، په شپږم او اووم قرن کښې ئې د وحدة الوجود او د ادیانو د اتحاد بڼه پیدا کړه.

د صوفیانو مقامونه او احوال:

په تصوف کښې اوه مقامه دي او په دې ډول دي:

توبه، ورع، زهد، فقر، صبر، توکل، رضا، په هر مقام کښې صوفي ته یو نفسی حالت او باطني تاثیر پیدا کړې چې (حال) ورته وایي او مجموعاً (احوال) بلل کېږي.

احوال لس دي او هغه دادي: دمراقبې حال، دقرب حال، دمحبت حال، دخوف حال، درجا حال، دشوق حال، دانس حال، داطمینان حال، دمشاهدې حال، دیقین حال.

دتصوف مقامونه اکتسابي دي او دسالک له اختیار او ارادې لاندې دي. مگر احوال د احساساتو او روحاني انفعالاتو او د نفسی مخصوصو کیفیتاتو له مقولې څخه دي چې دانسان په اختیار کښې ندي بلکه الهي مواهب دي چې دخدای له لوري دسالک زړه ته نازلېږي.

دتصوف طریقې مختلفې او متعددې دي چې ضیا الدین ئې په (جامع الاصول) کښې ۷۳ بنیې. جهاد یا مجاهده، شیخ نیول، او د نفس معرفت ددغو ټولو طریقو مابۀ الاشتراک یعنی مشترک څیزونه دي.

مجاهده په لغت کښې دمحاربې په معنی ده او په شرع کښې دخدای له دښمنانو سره محاربه ده، مگر دصوفیانو په اصطلاح له نفس اماره سره محاربه، جهاد او مجاهده بلل کېږي. دخدای په لار کښې مجاهده خدای ته درسیدو ډېره مهمه لاره او وسیله ده.

الله تعالی وایي: (وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا الْعنكبوت آیت ۶۹) سبل دسبیل جمع ده دلارې او طریقې په معنی چې دطریقت قرآني اساس ئې بللی شو. له نفس سره مجاهده ډېرې لارې لري چې باید شیخ او پیر ئې دمیرد دپاره انتخاب کړي لکه چې یو ډاکټر دهر مریض دپاره دهغه له حال سره مناسب بیله بیله دواتعینوي. دتصوف له (۷۳) طریقو څخه ځینې طریقې چې زیات عمومیت لري دادي:

۱- قادریاء:

داطریقه چې دجنید دمکتب له اغېزې لاندې ده موسس ئې شیخ عبدالقادر جیلاني دی چې په ۴۷۰ هجري کښې زیږېدلی او په ۵۲۱ هجري کښې وفات شوی دی.

په شرعي علومو کښې دتبحر خاوندو او په ۱۳ علومو کښې ئې لاس درلود.

فقهې فتوی به ئې د امام شافعی او امام احمد بن حنبل په مذهب ورکوله. ډېر کرامات ده ته منسوب دي ځینې ئې دادي: دده له مور څخه حکایت شوی چې دروژې په میاشت کښې به ده د ورځې دمورتي نه روده، یوه ورځ چې دخلکو دپاره مشتبه وه چې روژه به وي که بوزه نو د عبدالقادر دمورنه تپوس وشوهغې وویل تی نه روي، وروسته بیا خلکو ته معلومه شوه چې هغه ورځ دروژې ورځ وه.

په خپله له ده څخه حکایت شوی چې په افق کښې ئې ډېر عظیم نور ولید چې یو صورت پکښې ښکاره شو او ویل ئې: ای عبدالقادره! زه ستا رب یم او ټول محرمات مې تاته حلال کړه ده ورته وویل: ورک شه! لعینه! لدې وینا سره هغه نورپه تورتم بدل شو او هغه صورت لوگی وگرځید چې بیائې ورته وویل:

ماپه دغه ډول او یا تنه دطریقو خاوندان گمراه کړیدی مگر تانجات وموند. چاله ده نه پوښتنه وکړه ته څنگه پوه شوې چې داشیطان دی؟

شیخ عبدالقادر وویل دحرامو په حلالولو.

وايي یوه ورځ په نظامیه مدرسه کښې ډېر فقها او علما راغونډ ؤ او شیخ عبدالقادر دقضا و قدر په باب خبرې کولې یو مار له چت څخه راو لوېد او ټول وتښتیدل یوازې دی په کوټه کښې پاتې شو او خپلې خبرې ئې کولې مار راغی دده له کمیس لاندې ننوت او په جسد باندې ئې تېر شو له گریوانه ئې راوت بیائې له غاړې نه تاو شو او دده په حال کښې هیڅ تغیر رانغی مار بیرته ځمکې ته ښکته شو او مخامخ ورته په لکۍ ودریده څه غږ ترېنه پورته شو مگر څوک چې له کوټې نه دباندې و، یوهم پوه نشو چې څه ئې وویل، مار بیرته لاړ او خلک کوټې ته راننوتل. له ده څخه ئې دغږ په باب پوښتنه وکړه چې څه ئې وویل؟

شیخ په جواب کښې وویل مار راته وویل ما ډېر اولیا په دغه شان ازمویلی دي مگر ستا ثبات می په بل چا کښې ندی لیدلی. ما ورته وویل ته یو چینجی بی چه قضا او قدردی په حرکت راوړی اوبس.

د شیخ عبدالقادر تصوف سني او طریقه ئې په اعتدال، د سنتو په متابعت، حب الخیر، شفقت او تواضع بنا ده. نهه څلویښت اولاده ئې درلوده چه یو ولسو تنو ئې دده لارښودنه او طریقه د آسیا په غرب او مصر کښې خپره کړه. ده له فقیرانو، صغیرانو، وینځو او غلامانو سره مینه اوناسته ولاړه درلوده مگر د دولت اعیانو او اکابرو ته هیڅکله نه پاڅیده اونه د وزیر او د سلطان دروازی ته ورته.

۲- رفاعیه:

دا طریقه سید احمد رفاعی ته منسوبه ده چه په ۵۸۰ هجری کښې وفات شویدی. بني رفاعه د عربو یوه قبیله ده چه رفاعی ورته منسوب دی. په ده کښې رحم او شفقت ډېر زیات و او په حیواناتو هم ډېر زهېرو حتی چه کله به ئې د جامو په پیڅکه پیشو ویده وه او دلمانځه وخت به شو هغه پیڅکه به ئې له خپلو جامو نه غوڅه کړه او چه له لمانځه نه به بیرته راغی او پیشو به پاڅیدلی وه نو بیرته به ئې په جامو پورې وگڼدله.

۳- احمدیه:

احمد بدوي دمصر له لویو اولیاءو څخه دی چه په ۵۹۲ هجری کښې زیږیدلی دا احمدیه طریقه مرشد دی. دی هم لکه احمد رفاعي شافعي مذهب و. دده طریقه هم په قرآن او سنت اتکا لري او د تعلیماتو اساسي ټکي ئې دادي: د نورو په مصیبتونو به نه خوشحالیرئ، گوندیو ته به ضررنه رسوئ، د بدیو مقابله په احسان سره کوئ. وړي به مړوئ، برنډبه پتوئ. په یتیمانو اوضعیفانو به مهرباني کوئ.

۴- دسوقیه:

د ابراهیم دسوقی طریقه ده چه په ۲۷۲ هجری کښې د ۴۳ کالو په عمر وفات شویدی طریقه ئې په خالص سني تصوف بنا وه او په کتاب او سنت ئې تمسک درلود، شریعت ئې اصل او طریقت ئې فرع گانه، د ټولو خلکو مینه ئې د کمال ضروري شرط او دمريد راس المال شمیره.

۵- اکبریاه:

دا طریقه ځکه اکبریاه بولي چه شیخ الاکبر (محي الدين ابن عربي) ته منسوبه ده، دا شیخ د وحدة الوجود د مدرسې زعيم (۲۳۸ هجری) دی چه له وحدة الوجود څخه وحدة الاديان ته رسیدلی دی. ده ټول دینونه یودین گانه چه هغه دمحب دین دی. د ده طریقه په څلورو صفتونو او خصلتونو بنا وه. چپوالی، گونبه توب، لوربه، بیخوبی. په دې طریقه کښې پیرخپل مرید ته امرکوي چه له ټول صغیره او کبیره گناهونو څخه توبه وباسي پس له هغه ئې بیا لاس په لاس ږدي او ورته وایي چه خپلې سترگې پټې کړه. اول درې ځله پیرلا اله الاالله وایي او مرید ئې اوري بیائې مرید وایي او پیرورته غوږ نیسي.

وروسته بیا تبرکاً دا آیت شریف وایي: (ان الذين يبايعونك) تر (أجرًا عظيمًا) پورې. پس له هغه مرید هره ورځ سل ځله استغفار، سل ځله لا اله الا الله دزړه په حضور او د معنی په پوهه وایي، بیا سل ځله (الله) ورپسې سل ځله دا درود وایي: (اللهم صلّی وسلّم وبارک علی سیدنا محمد النبی الأمی امام الهدی وعلی اله وصحبه وسلّم عدد کل ذرة الف الف کرة)

۶- شانلیاه:

ددې طريقې مؤسس او باني ابو مديان و او ابو الحسن علي شاذلي تونسې په خلکو کښې رايجه کړه ځکه ئې شاذليه بولي. علي شاذلي په ۵۹۳ هجري کښې زيږيدلی او په ۲۵۲ هجري کښې وفات شويدي. دا طريقه د علم په طلب او ډېر ذکر بنا ده او مشقت او مجاهده پکښې ډېر نښت نلري.

۷- مولويه:

دمولانا جلال الدين رومي طريقه ده چه په ۲۷۲ هجري کښې په قونيه کښې مدفون شو. ده رقص او موسيقي د ذکر په طريقه کښې شامل کړه او عالمی شهرت ئې وموند.

۸- نقشبنديه:

شيخ بهاء الدين محمد بن محمد بخاري چه په شاه نقشبند مشهور و ددې طريقې پيشوادی. دی بخاراته نژدې په يوه قريه کښې په ۲۱۸ هجري کښې زيږيدلی او په ۷۹۱ هجري کښې وفات شويدي. نقشبنديه طريقه هم لکه شاذليه سهله او اسانه طريقه ده چه په مريدباندي ډېرې سختی نه راوولي.

۹- چشتيه:

موسس ئې معين الدين چشتي دی.

د تصوف درې مدرسې

۱- د زهد مدرسه ۲- دکشف او معرفت مدرسه ۳- دوحدة الوجود مدرسه

لومړۍ مدرسه:

يعنی د زهد مدرسه چه اساس ئې په زهد ايښودل شويدي.

ددې مدرسې مميزات دا دي:

دخدای عبادت، د دنيا له خوندونو او آسوده ژوند سره متارکه، دصالحو اسلافو متابعت او محبت.

په دې مدرسې کښې سړی له خلکو څخه گونبه په خلوت کښې دخدای عبادت کوي. حسن بصری (۱۱۰ هجري) دځينو په قول ددې مدرسې لومړی فرد دی چه زهد ئې دخدای له خوف سره دخپل حیات په هنداره کښې منعکس کړيدي.

رابعة العدوية:

چه په (۱۳۵ يا ۱۸۰ يا ۱۸۵ هجري) کښې وفات شويده زهد ئې دخدای په محبت بنا دی ځکه ئې ويل: (وَعَزَّتْكَ مَا عَبَدْتُكَ خَوْفًا مِنْ تَارِكٍ وَلْتَارِغَبَةً فِي جَنَّتِكَ بَلْ كَرَامَةً لَوْ جِهَكَ الْكَرِيمَ وَمُحَبَّةً فَيَاكَ).

ترجمه: ستا په عزت مې دې قسم وي چه ستا د اور له ډاره مې عبادت درته ندی کړی او نه مې دجنت لپاره. بلکه زه ستا دمکرم مخ (رضا) دپاره او ستا دمحبت په خاطر چه راسره دی عبادت کوم.

ددې له ويناؤ څخه يوه داهم ده چه ويل به ئې: (زمونږ استغفار هم استغفار ته محتاج دی).

ابن خلدون د زهد مدرسې دتصوف د بنا اساس بولي او ددغه مذهب په تشریح او تحليل کښې وايي:

انسان له نورو حيواناتو نه په ادارک بيلېږي او ادارک ئې په دوه ډوله دی:

يو د علومو او معارف ادارک د يقين، گمان، شک، او وهم په صورت. بل د احوالو ادارک لکه خوشحالی، غم، قبض او بسط، رضا، غضب، صبر، شکر او داسې نور، دا دوه ادارکه اوس د عقلي حیات او شعوري حیات په نامه يادېږي.

د ابن خلدون له بحث څخه دانتیجه په لاس راځي چه د صوفیانو طریقه په وجداني حیات او د نفس په محاسبه بنا ده چه په دوی کښې ذوقونه او نفسي مواجد پیدا کوي او له عقلی حیات نه ئې لرې باسي. د دوی مواجید هغه اذواق او احوال وي چه معروف الفاظ ئې سم تعبیرثشي کولی.

صوفیان وایي انسان دوه ولادته لري یو ولادت ئې هغه دی چه دمورله گیدې څخه دنیا ته راځي او (ثاني ولادت) دیوه نوي معنوي خلق په پیدا کولو صورت مومي یعنی د ژوند د طریقې او سلوک بدلون د تصوف په اصطلاح (ولادت) ثاني دی.

د دې مدرسې ځینې غړي:

ابراهیم بن الهم:

په (۱۲۱ هجري کښې متوفی) دی د بلخ شهزاده و او دوهم زیربنده (ولادت ثاني) یې په دې ډول وه: یوه ورځ بنکارته وتلی و او خپل آس یې په بنکارپسې ځغلاوه چه ناڅاپه ئې دا غیبی غږ ترغوره شو: ابراهیمه ایاته دهمدې دپاره پیدا ئې؟ لږه شیبه وروسته ئې دغه غږ بیا واوریده او د هاتف دغو آوازونو دده حال منقلب کړ، خپل آس او شاهانه لباس ئې یوه شپانه ته وسپاره دهغه کوڅو ئې واغوست د بیت الله شریف لورته ئې مخه کړه دنیا ته یې شا کړه مگر د و مره کسب او کار به ئې کاوه چه ځانته حلاله روزي پیدا کړي او نور وخت په طاعت او عبادت تېر کړي.

سفیان ثوري:

په (۱۲۱ هجري کښې متوفی) دی په ټوله معنی د علمي شخصیت خاوند و او په زهد کښې ئې نظریه په دې ډول وه: زهد دانه دی چه سپری زیر او شپډل لباس واغوندی او دښو خوراکو نو له خوړلو ځان وساتي بلکه امیدلنډول او له طول امل نه ځان ژغورل زهد دی. یو سپری به مال لري او زاهد به وي بل به فقیر وي او دنیا ته به ئې رغبت زیات وي یعنی زاهد به نه وي.

دی پدې عقیده وچه د ډېر وښځولل زهد ته څه زیان نه رسوي ځکه چه علی رضی الله تعالی عنه په اصحابو کښې ډېر زاهد و مگر څلور بنځې او نولس مینځې ئې درلودې. ده حکام بدگنل اوله وینا وڅخه ئې یوه داده: ((که یو شرطي یعنی امنیت ساتونکی (دنن په اصطلاح پولیس) مولید چه ویده دی اولمونځ ترې قضاء کېږي لمانځه ته ئې هم مه پاڅوی ځکه چه بیا خلکو ته زیان رسوي او خوب ئې بهتردی.)) له ده څخه چا پوښتنه وکړه که څوک خپل عیال ته د نفقې پیدا کولو دپاره په کار لگي او یا جماعت ته په حاضریدلو سره په هغه کار کښې نقصان پېښېږي نوڅه به کوي؟ سفیان ثوري ورته وویل: مونځ دې بې جماعته وکړي.

ذوالنون المصري:

په (۲۹۷ هجری کښې متوفی) دی که څه هم د زهد د مدرسې غړی دی مگر لومړی سپری دی چه په تصوف کښې ئې د معرفت د مذهب تمهید کښود. دی د سنتو په متابعت کښې ډېر ټینگ و او د شریعت له احکامو ئې هیڅکله غاړه نه غړوله مگر معاصرین ئې پرې بدگمانه و او د کفر و زندیقتوب تور پرې ولگول شو ځکه دی د محاکمه کیدو دپاره له مصر نه بغداد ته راوستل شو او خلیفه متوکل ته ئې وړاندې کړ.

هغه ترېنه پوښتنه وکړه هغه څه چه ستا د کفر و زندیقتوب په باب ویل شويدي ته پکښې څه وایي: ذوالنون غلی و او هیڅ ئې نه ویل دوهم ځل بیا ترېنه دغه پوښتنه شوه، ده وویل: که انکار و کړم نو مسلمانان به مې دروغجن کړي وي او که تصدیق ئې وکړم نو ځان به مې دروغجن کړی وي څه چه ستا زړه وي هغه وکړه زه د ځان دپاره څه مرسته نه غواړم هماغه وچه متوکل پرېښود او دغه تور ئې بې حقیقته وگاڼه.

ابوالقاسم جنید:

(په ۲۹۷ هجري کښې متوفی) دی اصلاً د نهاوند دی او په عراق کښې زیږېدلی دی. دی له ډېرو لویو صوفیانو څخه و او د کتاب الله او سنت ډېر ټینګ پیرو و چه په تصوف ئې هیڅ راز طعن نه دی ویل شوی.

هغه حریت چه ځینې نور صوفیان ئې په معنی کښې غلط شویدي دی پرې ډېر ښه پوهیدلی دی او ډېره ښه معنی ئې ورته پیدا کړیده. دی وایی له ماسوی الله نه د زړه آزادي حریت دی.

اتحاد او حلول:

کله چه عربي امت د غزاگانو او فتوحاتو په وسیله له نورو ملتونو او مدنیتونو سره گډون وموند اوله نورو ثقافتونو سره آشنا شو نو مسیحي، زردشتی، مزدکی او مانوي مذهبونو شيعي حرکت او دهند بودائي تعليم فنا (نیروانا) په اسلامي تصوف کښې خپله اغیزه څرگنده کړه او ځینې نوي خبرې راپیدا شوې. په دریم هجري قرن کښې د اتحاد او حلول فکر مینځ ته راغی چه د کشف و معرفت مدرسې اوبیا د وحدة الوجود د مدرسې باعث او موجب ئې گڼلی شو.

ابن خلدون وایی: د صوفیانو اسلاف د حجاب د کشف طرفدار نه و، دوی حتی الامکان د اتباع او اقتداء رعایت لازم گناه او له شرعي حدود څخه ئې تجاوز نه کاوه مگر څه چه راتلونکي دي هغه راځي او څوک ئې مخه نشي نیولی. دین او مذهب هم د تطور لاره په مخکښې لري او له یوه حاله بل حال ته انتقال کوي.

په ۲۴۳ هجري کښې حارس محاسبې خپله رساله (رعاية حقوق الله) د طریقت د معاملو په توضیح کښې ولیکه چه د خداي په مینه کښې استغراق د خداي د معرفت وسیله گڼي ددې رسالې خطي نسخه په اکسفورد کښې موجوده ده چه مارگریټ سمیت په ۱۹۴۰ م کښې نشر کړه.

امام غزالي د کشف او معرفت د مدرسې زعیم د خپلې طریقي په وضع کولو کښې په همدغه رساله تیکه کوي. هغه فلسفي اساس چه د کشف او وحدت نظریات پرې بنادي خلاصه ئې دا ده:

الله تعالی (ج) انسان په خپل صورت پیدا کړ (حَلَقَ آدَمَ عَلٰی صُوْرَتِه) او انساني نفس دو مره وسعت لري چه عالم پکښې ځای شي، په عالم احاطه وکړي او د کل صورت پکښې متجلی شي. الله تعالی په ټولو شیانو احاطه لري او په ده باندې هیڅ شی محیط ندی.

عالم انسان کیږدی او انسان عالم صغیر دی.

علی ابن ابیطالب چه ځینې نور مورخین ئې لومړی شخص گڼي چه رسول الله (ص) په تصوفي علم خاص کړیدی دغه مفهوم ته په دې ډول اشاره کوي:

وتحسب انک جرم صغیر و فیک انطوی العالم الاکبر

وايي چه عارف په هر ځای او هر څه کښې خدای لټوي او په دغه ریاضت کښې هغه استعداد او هغو حقایقو ته هم متوجه کېږي چه د ده په نفس کښې دي. دلته ده ته یو دهشت او غرور پیدا کېږي اوله خولی ئې (انا الحق) او (مافی الجهته غیر الله) را اوزي چه حلولیون همدغه کسان دي.

غزالي وایی: نصرانیانو مسیح ته وکتل او دخدای نور ئې پکښې په ځلیدو ولید لکه څوک چه ستوری په هنداره یا اوبو کښې و ویني او گمان وکړي چه ستوری په هنداره یا په اوبو کښې دی.

دوی هم په همدغسې غلطی کښې واقع شوه او وغولیدل. حلولیون دهندوانو د تصوف دفنا او اتحاد له تاثیر لاندې هم راغلي دي. او فکر کوي چه په نفس کښې د حیواني قواؤ وژل اوله بشري طبیعت نه ځان خلاصول فناده.

په اسلامي تصوف کښې دکشف او وحدت دتعلیماتو په ضمن کښې داتحاد او فنا مذهب او د اجنبي تصوف اغیزه لیدلې شو مگر بیا هم اسلامي صفت پکښې غالب دی چه اساس ئې دغه قدسي حدیث دی: (مَا تَقَرَّبَ إِلَيَّ عَبْدِي بِشَيْءٍ أَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ آدَاءٍ مَا قَرَضْتُ عَلَيْهِ وَلَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالنَّوَافِلِ حَتَّىٰ أُحِبَّهُ وَمَنْ أَحَبَّهُ كُنْتُ لَهُ سَمْعًا وَبَصَرًا وَيَدًا وَمَوْيِدًا) داتحاد او حلول صحیح تفسیر داسلامی تصوف په نظر هغه دی چه (جمع او فرق) ورته وایي.

هر کله چه پاک خدای انسان په خپل صورت خلق کړ او انساني نفس په عالم باندي د احاطې قابلیت وموندنو فنا له هغو صفاتو نه ځان خلاصول دي چه دکشف و معرفت مخه نیسي او دهغو صفاتو ساتل دي چه انسان دهغه علم اهل گرزوي چه خدای يې ورپه برخه کوي. داتحاد او حلول په خاوندانو کښې بايزيد بسطامي دهندوانو دتصوف په فنا متاثر شوی و او حسين بن منصور حلاج د مسيحت د حلول د عقيدې له اغيزې لاندې راغلی و.

بايزيد بسطامي (ابويزيد طيفور بن عيسى بسطامي) په يوه قول په (۲۲۱ هجري) کښې او په بل قول په (۲۳۴ هجري) کښې مړ شوی دی چه پلار ئې زردشتي او نيکه ئې مجوسي و ده ته د پراځوال منسوب دي چه د صوفيانو په اصطلاح (شطحات) بلل کېږي. (لا اله الا انا فاعبدوني سبحاني ما اعظم شاني).

ابو مغيث حسين بن منصور حلاج په ۲۴۴ هه په فارس کښې زيږېدلی او په عراق کښې لوی شوي دی. مشايخ دده په باب اختلاف لري، د پرتې ردوي اولرئې قبلوي. دی د حلول و اتحاد د پرمشهور سړی دی. دده آرا غامض او تياره دي، د انالحر و بنا ده ته منسوبه ده، ځينې کسان ئې له دغې وينا سره بيا هم د اولياؤ او شهداؤ په ډله کښې شميري. غزالي دده يو شمير اقوال راغونډ کړيدي او دی ئې د سلفو او اهل سنتو له عقيدې نه مخالف گڼلی دی. دخليفه مقتدر په عصر کښې چه دده د محاکمه کولو د پاره د فقهاو يوهيئت تشکيل شو دهيئت ځينو غړو دده د تکفير په فتوی کښې خپل تردد څرگند کړ ځکه چه آرائې غامض و او يقيني فتوی صادرول ئې مشکل کار و گانېه. وایي چه دده محاکمې موجب څلور اتهامه و:

۱- دده تعلق له قرمطيانو سره.

۲- انا الحق ويل.

۳- دده په الوهيت باندي دده د پيروانو عقیده.

۴- د حج په باب دده مخالف نظر.

وایي حلاج دبیت الله الحرام حج فرض نه گانېه او په پته ئې قرمطي مذهب ته خلک رابلل.

دده له وژل کيدو نه نهه کاله وروسته قرمطيانو په مکه حمله وپورې او حجر الاسود ئې ترېنه په اختطاف وپورې. حلاج په کيميا او تصوف کښې دتالیفاتو خاوند دی او معتزله و ته ئې تمایل درلود.

ده ځان په غموض او خفا کښې په کراماتو او خارق العاده اعمالو کښې پت کړی و چه دده نفوذ ئې په بغداد کښې دده په په اتباعو باندي قوي کړي و. حتی چه دخدايي حدته ئې رسولی و او دده په باب دا عقیده موجوده وه چه مړه ژوندی کولی شي، غیب کشفولی شي او په يوه وخت کښې ځان څو ځايه څرگندولی شي.

ده د فارسيت سياسي غايه درلوده او په سر و اخفا کښې ئې د شيعه گانو جمعيت سره قوي ارتباط درلود. ده له محی الدین ابن عربي او دهغه له شاگردان فارض خخه درې قرنه دمخه د ادیانو د وحدت آواز اوچت کړ او په دغه برخه کښې د قدامت حق لري.

دوهمه مدارس (کشف و معرفت):

ددې مدرسې زعيم ابو حامد محمد بن محمد غزالی په (۴۵۰ هه) کښې زيږېدلی په طوس او نيشاپور کښې ئې خپل تعليم سرته رسولی دی. په شرعي علومو په منطق فلسفه او حکمت کښې استاذ شو او دبغداد په نظاميه مدرسې کښې دمدرس په حيث ومنل شو.

دهغه وخت خلک ئې فضليت، فصاحت، دقت او حسن کلام ته حيران پاتې و او ډېر شهرت او محبوبيت ئې په برخه شو. څلور کاله ئې په دغه ډول تېر کړه. او د ۴۸۸ هجري د رجب په مياشت کېنې يوشاذ او نادر نفسي حالت ور ته پېښ شو چه ژبه ئې کلي شوه او له تدریس نه محروم شو. قوائې ضعيفه شوه او طبيبانو ئې څه علاج ونشو کړي. دی له بغداد نه شام ته لاړ. دوه کاله ئې هلته په عزلت، خلوت، رياضت او مجاهده کېنې دنفس په تزکيه تېر کړه او دخداي په ذکر ئې زړه روښانه شو. بيا له دمشق نه بيت المقدس ته لاړ او پس له هغه د حج په نيت حجاز ته لاړ او يوولس کاله ئې خلوت ته دوام ورکړ چه په دغه موده کېنې ورته ډېر څه کشف شوه. دی وايي دتصوف لومړی شرط له ماسوی ۱ الله نه د زړه کامله تصفيه او بيا دخداي په ذکر کېنې کامل استغراق او بالاخره په کلي ډول فناي الله کيدل دي. دی دانساني ادراک په باب وايي: انسان ته خداي د ادراک قوه ورکړه چه د موجوداتو له عالمه اطلاع حاصله کړي. ادراک دغه اطلاع د حواسو په وسيله حاصلوي او انسان له محسوساتو سره اشنا کوي. له ادراک نه پورته ذوق دی چه انسان ته د تمیز قوه بخښي او په دغه وسيله له محسوساتو نه علاوه ذوقی پوهه پيدا کوي چه هغه د حس په وسيله لاس ته نه راځي له ذوق نه پورته عقل دی چه د امورو ادراک پرې کېږي او د واجباتو، مستحيلاتو، جايز او ناجايز پېژندگلوې ورپورې تړلی ده.

په دغه سلسله کېنې هغه څه چه په عقل پېژندل کېږي په ذوق ئې پېژندنه نشي کيدی او هغه څه چه ذوق يې درک کوي حواس ئې درک نشي کولی، په حواسو کېنې هم څه چه په غوږونو محسوسېږي سترگې ئې احساس نه کوي او هغه چه په سترگو ئې احساس کوو په لمس ئې نشو کولی. له عقل نه پورته يو بل حالت دی چه هلته نورې سترگې د غيب ليدو ته پيدا کېږي او دغه ادراک د عقل د پاره میسر ندي. همدغه ادراک دی چه د کشف او معرفت په نامه يادېږي او له عقله ماورا دی.

دغزالي په نظر رښتيني خوبونه (روياي صادق) هم د غيب کشف دی. د جذب هغه خاص حالت چه انسان پکښې لکه مړی. بيهوشه وي او احساس ترېنه زایلېږي د غيب کشف پکښې صورت مومي. هغه قوه چه دغه د معرفت ادراک پرې ولاړ دی غزالی ترېنه په قلب او روح يا نفس تعبير کوي. د علم په باب وايي: علم يا تعليمي وي يا الهامي.

تعليمی علم هغه دی چه په اکتسابي ډول د زده کړې په وسيله حاصلېږي او الهامي علم د قلب په تصفيه او دنفس په تزکيه د الهی کشف په وسيله پيدا کېږي. تعليمي علم له خارج څخه د حواسو له لارې راځي او الهامي علم په قلب هغه وخت تجلی کوي چه قلب له ماسوی الله نه بالکل پاک شي او دخداي په ذکر او فکر کېنې دومره مستغرق شي چه دفنای الله مرتبې ته ورسېږي.

دغزالي په نظر د رسول الله (ص) لومړنی حال همدغه و چه د حرا غارته ئې مخه وکړه او په خلوت کېنې ئې د زړه معامله يوازې له خداي سره وه. غزالي په دې عقیده دی چه په حس باندي کامل اعتماد په کارنه دی او محسوسات له غلطۍ نه په امان کېنې نه دي.

سترگې او نظر چه يوه قوي حاسه ده د يوه ديواله سيوري ځای په ځای ولاړ ويني او غير متحرک ئې گڼي مگر يو ساعت وروسته د تجربې او مشاهدې له مخی معلومېږي چه له پخوانه اوږد شوی او حرکت ئې کړيدی. دا حرکت دفعتاً او بغتاً ندی پېښ شوی بلکه په تدريج سره ذره ذره امتداد مومي او په ځای نه درېږي مگر نظر ئې په هر آن کېنې احساس نشي کولی او ظاهر او رته ځای په ځای ولاړ ښکاري. يوستوری زمونږ په نظر کېنې د يوه دينار په اندازه کوچنی معلومېږي مگر هندسي دلايل د اثباتوي چه له ځمکې نه لوی دی.

دغه ډول حکمونه چه د حس حاکم ئې کوي د عقل حاکم ئې ردوي او غلط ئې گڼي. چه د حس دغه حال دی د عقل به ولې نه وي، کيدی شي چه له عقلي ادراک نه هغه خوايو بل حاکم وي چه د عقل احکام رد کړي او غلطي ئې څرگنده کړي. تاسو په خوب کېنې څه وينئ او هغه درته واقعیتونه ښکاري چه هغه وخت پکښې هيڅ شک نلری کله چه راو پېښ شی پوهېږئ چه هغه محض خوب او خيال و او حقيقت نه و نوهغه څه چه په ويننه د عقل او حس په وسيله واقعیت گڼئ ښائې

په تاسې یو بل حالت راشي چه دغه ویستوب مو نسبت هغه حالت ته لکه خوب داسې وي او هغه وخت پدې پوه شی چه دغه عقلي توهمات مو هم یو خوب او خیال و.

صوفیان فکر کوي بلکه یقین لري چه که شوک له خپلو دغو حواسو څخه غایب شي داسې حالات پرې راځي چه دغه معقولات ورته واهي معلومېږي.

بنايي چه مرگ هم دغسې حالت وي او نسبت دغه ژوند ته هغه ویستوب وي لکه چه رسول الله (ص) فرمائي: (الناسُ نیام فاذا ماثوا انتبهوا) خلک ویده دي کله چه مړه شي نور او یسېږي.

امام غزالي فلاسفه په درې ډلو ویشي: دهریون، طبیعیون، الهیون. دهریون هغه بولي چه دخالق له جودنه منکر دي او په ماده ایمان لري. ددوی په زعم عالم همیشه بی صانع ه بنفسه موجود دی چه تل تر تله حیوان له نطفې نه او نطفه له حیوانه پیدا کېږي.

طبیعیون هغه دي چه دخدای (مدبر قوت) په وجود قایل دي مگر له بعثت او حسابه منکر دي، جنت، دوزخ او قیامت نه مني.

نه طاعت ته په ثواب قایل دي او نه معصیت ته په عذاب.

الهیون دیونان فلاسفه دي چه ارسطوئي وروستی امام دی او ابن سینا او فارابی ددوی فلسفه عربي ته رانقل کړیده.

غزالي په تفصیل سره د الهیونو په فلسفه کښې بحث او مناقشه کوي.

په طبیعی فلسفه کښې هغه څه قبلوي چه له دین سره منافات لري او په ځینو معینو مسایلو کښې ورسره مخالفت لري چه هغه ئې په خپل کتاب (تهافت الفلاسفه) کښې بیان کړي دي. په همدغه کتاب کښې غزالی د الهیونو (۱۷) مسئلې رد کړيدي. کله چه حجت الاسلام امام غزالی له فلاسفه ورسره خپله مناقشه پای ته رسوي، دباطنیه فرقي له تعلیماتو سره مناقشه شروع کوي.

باطنیه فرقه دفاطمي شیعې گانو یوه شعبه ده چه د دعوت شاته ئې سیاسي غایه موجوده وه، ده د باطنیه فرقي په رد کښې پنځه کتابه (المستظهری، حجة الحق، مفصل الخلاف، الدرر المرقوم بالجد اول، القسطاس المستقیم) ولیکل چه له ډېر دقت نه ئې پکښې کار اخیستی دی او ډېر موفق دی.

یو امریکائی عالم (پروفیسر ماکدونالد) په خپل کتاب (تطور الفقه الاسلامی) کښې وایي: غزالي تراوسه څنگه چه بنائې هغسې چاندی پیژندلی.

دقاهرې په جامعه کښې دتصوف استاذ (دوکتور محمد مصطفی حلمي) دغزالی په باب وایي: دغزالي په شخصیت کښې جلال او قوت په مذهب کښې عمق او دقت په هغه اندازه وچه پخپل عصر او په خپلو معاصرو ئې استیلا وکړه او هغه اهل سنت ئې هم له تاثیر لاندې راوستل چه وروسته ترده راغلل.

هغه لوی خطر چه تصوف ته پېښ و او د زندیقوتوب په نظر ورته کتل کیده یعنی له کتاب الله او نبوي سنتو څخه مخالف بلل کیده او د شیعې گانو، اسماعیلیانو او باطنیه و عقاید پکښې را گډ شوي و غزالی ئې مخه و نیوله او تصوف ته ئې نوی ژوند و بانښه، دخلکو ښه نظر ئې ورته جلب کړ او د صحیح دین په ښودنه ئې د دین لوی خدمت سرته ورساوه.

ده وکړی شوه چه خپل رسالت دایمان په حرارت د بیان په بلاغت د اسلوب په براعت او قوي حجت پای ته ورسوي او اوسني تصوف ته نجات ورکړي.

دریماه مدارس (وحدة الوجود):

د تصوف وروستی مرحله د وحدة الوجود مرحله ده. په دې مرحله کښې مجازي وجود په مطلق حقیقي وجود کښې محوه کېږي او ماسوی الله له مینځه ځي ځکه دتوحید د کلمې معنی هم تغیر کوي یعنی لا موجود الا الله د لاله الا الله معنی ده.

د وحدة الوجود معتقدین وایي ماده بالذات وجود نلري اوله الهی قوت خخه وجود کسبوي.

دمادې وجود، د ادراک په قوې پورې تړلی دی که ادراک نه وي د موجوداتو تفصیل او تحدید به هم نه وي دوی وایي همدغه الهی قوه ده چه له ذرې نه نیولی تر لور و موجوداتو پورې هرشي کنبې وجود لري نو الله تعالی په هرشي کنبې دی او هرشي له ده خخه دي.

ابن دهقان ددغه مذهب په تائید کنبې وایي ددې مذهب د خاوندانو وینا د حکماؤ له هغه قول سره شباهت لري چه درنگونو په باب وایي د رنگونو وجود په رڼا پورې تړلی دی که رڼا ورکه شی درنگونو موجودیت له مینځه ځي.

همدارنگه د محسوساتو وجود د حسی ادراک د وجود اغیزه ده لکه چه د معقولو او موهومو موجوداتو وجود د عقلي ادراک وجود سره تعلق لري اهل و حدت له علم الیقین نه پورته د علم دپاره په دوو لورو مرتبو قایل دي چه علم عین الیقین او علم حق الیقین ئې بولي.

علم یقین داسې مثال لري لکه مسلمان چه د تواتر په وسیله دا علم لري چه په مکه کنبې بیت الحرام وجود لري چه کعبه ئې بولي.

هغه څوک چه بیت الله ته لار شي او په سترگوئې ووینی نو علم الیقین ئې په علم عین الیقین بدل شي او عقلي علم شهودي علم شي او ذوق هم پیدا شی.

همدغه سړی چه د کعبې له لید و وروسته الله تعالی (ج) ته ددې بیت په نسبت او کیفیت او نورو خصوصیاتو کنبې عمیقه او دقیقه پوهه حاصله کړي نو دغه علم ته د حق الیقین علم ویل کېږي.

په بل عبارت علم الیقین هغه دی چه له صحیح دلیل خخه لاس ته راشي او څه شک او شبه پکنبې نه وي. د عین الیقین علم هغه دی چه په کشف او مشاهده پیدا شي، د حق الیقین علم هغه وخت په زړه کنبې ځای نیسي چه سړی د مشهود امر په باطن او حقیقت پوه شي. په دغه اساس په یوه شي باندي علم لرل درې مرتبې لري چه په هره مرتبه کنبې یقین موجودی مگر لومړی یقین نسبي دی، دوهم افتراضي او دریم حقیقي دی چه اهل و حدت ئې مطلوب گڼي.

دوی په نورو مواردو کنبې هم دغو درو مرتبو ته قایل دي. د تقوی په باب وایي: دعوامو تقوی په ژبه ده، د خواصو تقوی په ارکانو ده او خاص الخاصه تقوی د زړه ده.

همدارنگه: دعوامو صدق په اقوالو کنبې، د خواصو صدق په افعالو کنبې او خاص الخاص صدق په احوالو کنبې دی. ایمان هم درې ډوله دی: د قول تقلیدي ایمان، د فهم استدلالی ایمان، د معرفت شهودي ایمان چه مقلدین ئې په خوله اظهار کوي د استدلال خاوندان یې په ذهن کنبې تصور کوي او عارفان ئې د اسرارو له مخې مشاهده کوي. د مقلد مؤمن، د مستدل مؤمن او د عارف مؤمن ایمان دمومن به په لحاظ یو دي او اختلاف ئې یوازې په ظهور کنبې دي. محی الدین ابن عربی: (په ۶۳۸ هجري کنبې متوفی)

د وحدة الوجود د مدرسې زعیم همدغه شخص دی چه مستشرقین ئې د اسلام د دیني فلسفې لوی عبقری مفکر گڼي او صوفیانو ده ته د شیخ الاکبر لقب ورکړی او په خاتم الاولیا هم شهرت لري.

د بحث او تحقیق خاوندان وایي: ددې مدرسې له برکته د اسلامي تصوف تعلیمات تکمیل شوه او تصوف قایم بالذات علم وگرځیده چه په اروپا، آسیا او افریقا کنبې ئې د صوفیانو طریقې خپرې کړې.

ددې مدرسې پیروان عالم د الله تعالی د وجود مظهر بولي چه ددې مظاهر و شاته یو حقیقت موجود دی لکه چه د عقایدو او مذاهبو تر شام یو حقیقت وجود لري چه له نفس سره جهاد او خدای ته د رسیدو هڅه ده. کوم حقیقت چه د شریعت له ظواهر و نه هغه خوا ځای لري هغه د شریعت باطن او د شریعت روح دی.

دوی د الله تعالی په کتاب او نبوي احادیثو کنبې ظاهر او باطن ته قایل دي. په همدغه اساس ابن عربی قرآن کریم تفسیر کړی چه له ظاهري تفسیر خخه پکنبې انکار نه دی شوی مگر نوي مفاهیم ئې کشف کړي دي. علم حقیقت ئې له علم شریعت خخه بیل گڼلی چه شریعت لکه ونه او حقیقت ئې میوه بولي.

شعراني په دغه مورد کښې وايي: تصوف په شرعي احکامو باندې د عمل کولو لېاليت دى.

چاچه تصوف مستقل عمل گڼلى او چاچه د شرعي احکاموله علم سره يوگڼلى دواړه حق په جانب دي او مثال ئې داسې دي لکه چه علم معاني او بيان څوک مستقل علم بولي او څوک ئې د نحوې د علم جز بولي.

ابن عربي وايي: د کتاب الله او سنتو تفسير چه متصوفين ئې کوي له ظاهر څخه ئې عدول مه گڼئ آيت او حديث دخلکو د فهم مطابق يو ظاهري مفهوم لري چه انساني عرف پرې دلالت کوي مگر دنورو فهمونو د پاره نورمفاهيم هم پکښې شته چه د هر چا نه نصيب کېږي.

په يوه نبوي حديث شريف کښې هم راغلي دي چه هر آيت ظاهر او باطن، حد او مطلع لري تراو اويا بطنونو پورې. په دغه اساس يو ولي اوصوفي هيڅکله نوى شريعت نه راوړي بلکه په کتاب او سنت کښې نوى فهم راوړي.

ابن عربي ټول موجودات په حقيقت کښې يوشى گڼه چه هغه د الله تعالى حق وجود دى يعنې الهي حقيقت ئې حقيقي وجود او عالم ئې دهغه ظاهري وجود گڼه.

د ابن عربي د وحدة الوجود نظريه د اهل کلام له ډېرو مناقشو سره مخامخ شوه چه دى ئې دخپل اصلي وطن اندلس په پريښودو مجبور کړ چه لومړى مصر ته لاړه او بيا له يوه ښار نه بل ته اوله بل نه بل ته ورته چه بالاخره په دمشق کښې په ۲۳۸ هجري کښې وفات شو.

ابن عربي خپل مذهب د کامل انسان په حقيقت بنا کړ چه د ده د تعليماتو محور وه. دى په هر موجود کښې دخداى يو صفت متجلي گڼي او يوازې انسان ته په دې حيث قايل دى چه ټول الهى صفات پکښې هغه وخت تجلى کوي چه دخداى پاک په وحدانيت مستغرق شي، دانسان کامل اصطلاح له همدې څخه نشات کړيدى او اساسى ځاى ئې نيولى دى.

ابن عربي په خپل کتاب (فصوص الحکم) کښې وايي: چه حضرت محمد (ص) په انساني نوع کښې اکمل موجود دى ځکه اول او آخر گڼل شويدي. دى هغه وخت نبي و چه آدم بين الما والطين ؤ او وروستى نبي (خاتم النبیین) هم دى دى. پدې کتاب باندې ډېرو متصوفو فيلسوفانو شرحې او تعليقات ليکلي دي، په دغه موضوع کښې لومړنى مرجع همدغه کتاب دى.

دا مشهوره ده چه ابن عربي په سلهاؤو کتابونه اورسالي ليکلي دي چه ډېر ئې ضايع شويدي. دا دوه کتابونه (فصوص الحکم - فتوحات مکيه) د وحدة الوجود او انسان کامل په موضوع کښې لومړنى اهميت لري. ځينې مسيحي ايمه ؤ د ابن عربي پيروي کړې او دانتې دايطاليا مشهور شاعر په خپلو ځينو اثارو کښې دده مديون او مرهون دى.

دغه اسلامي صوفي فيلسوف په خپلو ځينو نظرياتو اروپايي فيلسوفان مسحور کړي چه په راس کښې ئې (سپينوز- او هگل) واقع دي.

سيد جمال الدين افغان هم د ابن عربي د وحدة الوجود د مدرسې له اتباعو څخه دى او دهغه شاگرد شيخ محمد عبده هم ددغې مدرسې پيرو و چه (رسالة الواردات) لومړى تصنيف ئې په وحدة الوجود باندې بحث کوي.

شيخ محى الدين ابن عربي د وحدة الوجود د مدرسې باني د يوه واحد حقيقت په لټه کښې هغه حد ته ورسیده چه د ټولو اديانو حقيقت ئې يوگانه او د دوستۍ او محبت د واحد دين اساس ئې کيښود چه ډېر پيروان ئې پيدا کړه.

دده دا بيتونه دغه مفهوم ډېر ښه اداکوي چه وائي:

لقد كنت قبل اليوم انكر صاحبى	اذا لم يكن دينى الى دينه دان
فاصبح قلبى قابل كل صورة	فمرعى الغزلان ودير الرهبان
ومعبداوثان وكعبنة وطايف	والواح توراة ومصحف قرآن
ادين بدين الحب كيف توجهت	رکائبه فللحب دينى وايمانى

مطلب ئې دادی چه پخوا به که دچادین زما دین ته نزدې نه و نوزه به ئې منکروم. اوس مې زړه هر صورت قبلوي دغزالانوورشو، درهبانانو دپاره دیر، دبتانو دپاره معبد، دطواف کوونکو دپاره کعبه، دتورات الواح اودقرآن مصحف زما زړه دی. هرې خواته چه مخه کوم دین می دمحبت دین دی اوایمان مې هم محبت دی.

مولانا جلال الدین:

دمولویه طریقی خاوند هم دمذاهبو او ادیانو اساس یوگنی او په دې عقیده دی چه دمختلفو اوازراز دینونو دا اختلافاتو منشا داده چه دمختلفو هیوادونو اوبنارونو خلک یو د بل په ژبه نه پوهېږي او په لفظي نزاع اخته دي. دامفهوم مولانا په مثنوی کښې په سمبولیک او کنائي شکل دمختلفو هیوادونو د څو تنو په هغه داستان کښې بیانوي چه یو دینار ئې درلود او ټولو غوښتل چه انگور پرې واخلي مگر په ژبه سره نه پوهیدل اوهرچا په خپله ژبه دانگورو مفهوم په بل لفظ اداکاوه او په الفاظو ئې مشاجره وه ترڅو چه یو داسې سړی پیدا شو چه د ټولو په ژبو پوهیده او دغه منازعه ئې دانگورو په اخیستلو له مینځه یوړه.

تصوف دمختلفو مدارجو اومراحو په طی کولو دمعرفت او حقیقت ډېر پلټونکی ځانته جلب او جذب کړه او ډېر نوي معاني او مفاهیم ئې په اسلامی عرفان کښې خوندي کړه. دوکتور (مارتن لنېخر) چه دقاهرې په جامعه کښې دانگلیسی استاذ و او داسلام له منلو وروسته (ابوبکر سراج الدین) وبلل شو وایي: زه تصوف اسلام ته جذب کړم کوم مثالي انسانیت او ذوقی ادا چه په تصوف کښې شته په بل ثقافت کښې نشته.

ابن سینا د بلخ مشهور فیلسوف هم په اخر عمر کښې تصوف ته مخه کړه او په خپل کتاب (اشارات) کښې ئې مهمه برخه تصوف ته تخصیص کړه.

ابن خلدون مشهور مورخ اولوی محقق په تصوف کښې د ډېر عمیق او دقیق نظر خاوند چه عرفاني اوفنسیاتي تحلیلات ئې ډېر لوړ معنوی ارزښت لري تصوف ته په ډېر درانه نظر گوري.

دغه راز ډېر محققین او مفکرین په هر ځای او هروخت کښې شته چه تصوف دانسانی کمال دروحي رشد او عرفاني بلوغ اساس بولي او ډېره نمانځنه ئې کوي.

د تصوف په باب ځینې آیتونه او حدیثونه:

په تیرو بحثونو کښې داخرگنده شوه چه تصوف له قرآن کریم او سنتو څخه ماخوذ دی حتی چه تصوفی اصطلاحات هم په قرآن کریم کښې ذکر شوي دي داهم وویل شوه چه د تصوف شروع له زهد او ریاضت څخه شویده او درسول الله (ص) اصحاب لکه حضرت علي او اصحاب صفه په زهد ډېر ټینگ و او پخپله حضرت محمد (ص) په روژونیولو، په لوړو تیرولو او په قیام اللیل دزهد او ریاضت عملي تعلیم خپلواصحابو ته ورکړی عنې دتصوف لومړی مدرسه دصدر الاسلام یادگار دی او د پیغمبر زاهدانه اوفقیرا نه ژوند ئې ډېر ښه سرمشق دی.

ځینې آیتونه اونبوي احادیث چه دتصوف ددوهمې مدرسې (کشف ومعرفت) بنیاد ټینګوي او دباطني علم اساس بلل کېږي هغه هم په خپل ځای کښې توضیح شوه لکه دعلم وراثت او دعلم لدني بحث اومذاکره یانور. د دغو ټولو اسنادو اومدارکو په نظر کښې نیولو سره ځینې نور آیتونه اونبوي احادیث هم شته چه ظاهراً له تصوف سره معارض ښکاري یا تصوف مقید کوي.

د تصوف په لومړۍ مدرسه یا په زهد او نوافلو باندي څه اساسي اعتراض نشته تش دومره ویل پکار دي چه زهد اونفلي عبادت باید د اهل وعیال دنفقې پیدا کولو اونورو حقوقو مانع نشي اونه دخان دومره ضعیفه کولو موجب شي چه د ژوند فعالیت غیر ممکن وگرځوي، په دغه مورد کښې دا حدیثونه ذکر وړ دي:

۱- عبد الله بن عمر وایي: زه له رسول الله (ص) سره مخامخ شوم هغه راته وفرمايل: هغه ته ئې چه وایي شپه په قیام او ورځ به په صیام تیروي، ما وویل هو! ما دا ویلی دي. رسول الله صلی الله علیه وسلم وویل: (قُمْ وَتُمْ وَصُمْ وَأَفْطِرْ وَصُمْ مِنْ كُلِّ شَهْرٍ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ وَلَكَ مِثْلُ صِيَامِ الدَّهْرِ) یعنی د شپې یا خپره او ویده کپړه روژه کپړه او بوزه کپړه. په هره میاشت کښې درې ورځې روژه نیسه او دابه ستادپاره داسې وي لکه د ټول عمر روژه. ابن عمر په ځواب کښې وویل: زما طاقت تردې زیات دی. رسول الله (ص) وویل نویوه ورځ روژه اوسه او دوه ورځې بوزه ابن عمر بیا وویل: تردې مې هم طاقت ډېر دی. رسول الله (ص) وویل یوه ورځ روژه او یوه ورځ بوزه اوسه، دا د داؤد علیه السلام روژه او اعدله روژه ده.

هغه بیا خپل طاقت زیات ونبود او رسول الله (ص) وفرمايل تردې افضله او بهتره بله روژه نشته.

۲- ابی برده روایت کوي چه د عثمان بن مظعون ښځه د رسول الله صلی الله علیه وسلم بیبیاو ته ورغله چه هیئت او سر و صورت ئې ښه نه و بیبیاو ورته وویل: په تاڅه شوی دی؟ په قریشو کښې خو ستا ترمیره بډای سړی بل نشته، د عثمان ښځې وویل هغه شپه په قیام تیروي او ورځ په صیام مونږ له هغه نه څه بهره نه لرو. بیبیاو چه دغه حال رسول الله (ص) ته ووايه او هغه عثمان بن مظعون ولیده ورته ئې وویل: آیا تا په ما پسې اقتدا نده کړې؟ هغه وویل څنگه نه؟ رسول الله (ص) وفرمايل: ته د ورځې روژه او د شپې ولاړ اوسې؟

عثمان وویل هو! زه همدغسې کوم رسول الله (ص) وفرمايل:

(لَا تَصِفْ عَمَلًا إِلَّا لِنَفْسِكَ عَلَيْكَ حَقًّا وَإِنْ لَأَهْلَكَ عَلَيْكَ حَقًّا فَصَلِّ وَتُمْ وَصُمْ وَأَفْطِرْ) یعنی داسې مکوه، نفس دې هم په تاحق لري جسددې هم درباندي حق لري او اهل دې هم. مونځ هم کوه، ویده کپړه هم روژه هم نیسه، او خوره ئې هم. د کشف و معرفت په باب دا سوال پیدا کپړي چه د صوفیانو دا ادعا چه دوی د تصوفی مقاماتو او احوالو په طی کولو د غیب په کشفولو بریالي کپړي له ځینو آیتونو سره ظاهر اموافقت نلري ځکه چه د غیب علم په خدای پاک پورې خاص دی او پیغمبرانو ئې هم دعوه نده کړې په دغه مورد کښې دا آیتونه د ملاحظې وړ دي:

۱- (قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ إِنْ أَتَّبَعُ إِلَّا مَا يُوْحَىٰ إِلَيَّ) - سورت انعام آیت ۵۰) ترجمه: ووايه نه وایم تاسو ته ماسره د خدای خزائې دي او نه وایم په غیب پوه یم او نه وایم تاسو ته زه ملک یم پیروي نه کوم مگر دهغه څه چه وحی راته شوي وي.

پدې آیت شریف کښې دا څرگنده شویده چه پیغمبر علم غیب نلري مگر چه وحی ورته وشي، په وحی کښې د غیب کشف شامل دی او کیدی شی چه د وحی په وسیله غیبی پوهه ورته حاصله شی.

۲- (وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ) - سورت انعام آیت ۵۹) د غیب کلی گانې له خدای سره دي بي له هغه څوک پرې نه پوهېږي.

۳- (قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ) - سورت نمل آیت ۲۵) ووايه! په غیب باندي نه پوهېږي هغه چه په اسمانو نو او په ځمکه کښې دي مگر الله پاک (ج).

ټول علم غیب یوازې د خدای پاک سره دی او بالذات په ده پورې اختصاص لري چه بي له الهي څخه چاته نه نصیب کپړي. که الله پاک وغواړي نو ځینې بندگان په ځینو غیبی چارو خبروي مگر هغه ته عالم الغیب نه ویل کپړي. له علم الغیب څخه مراد محض ظن او تخمین نه دی او نه هغه علم چه له قراینو او دلایلو څخه حاصلېږي بلکه هغه علم دی چه په قرینه او دلیل بنا نه وي. نو دغه راز آیتونه چه په ظاهري نظر د صوفیانو د کشف د شهود له اصل سره منافي معلومېږي څه حقیقی مخالفت ورسره نلري. څوک باید د افکر و نکړي چه تصوف له قرآنی نصوصو سره مخالفت لري اوضد واقع کپړي.

دغه راز آیتونه چه د غیب علم په الله تعالی پورې مختص گني او هغه آیتونه چه د وحی او الهام په صورت غیبی پوهه د خدای له لوري انسان ته د ورکړې قابله گني یوله بله مخالفت نلري او څه تضاد پکښې نشته. الهامی پوهه چه خدای

پاک ئې د چاپه برخه کوي او په دغه وسیله انسان ته کشف الغیب حاصلېږي معنی ئې دانه ده چه انسان ته بالذات علم الغیب حاصل شویدی بلکه دالهي علم یو جزئې پرتو دی چه انساني قلب ته د القا په صورت رانقل شویدی او عالم الغیب یوازې خدای پاک دی اوبس. الله تعالی ته هم عالم الغیب په دې لحاظو وایو چه غیبی شیان زموږ له نظر دي که داسې نه وي نو خدای پاک ته خو هیڅ شی غایب نه دي. لکه چه تصوف د زمانې په تېریدو مختلف مراحل طی کړي او په هئیت او ماهیت کښې ئې تغییر راغلي دي په صوفیانو کښې دغه بدلون لا ډېر محسوس او مشهور دی. دنن ورځې صوفي دپرون صوفي ندی بلکه ضدئې دی. دپرون صوفي ابراهیم ادهم دجاه و جلال په بهاصوفي توب حاصل کړ او دنن صوفي په صوفیتوب د دنیا جاه و جلال حاصلوي.

هغه صوفي ځان د خدای باله او داصوفي خدای د ځان بولي. صوفي اوس هم ورینې جامې اغوندي او پخواني هم اغوستي مگر دا وړی او هغه وړی ډېر تفاوت لري.

چیرته هغه شپه له زیږه صوفیانه شری چیرته دا د پت نفیس وړین توکر چه بې بیا ایا نوئې بل څوک نشي اغوستي. تصوف او متصوف هم لکه دنن او پرون صوف و گڼي. صوفي اوس هم پرهیزگاری دی او پخوا هم و خودا پرهیز او هغه پرهیز یونشو گڼلی. هغه له خوندنو او مزو پرهیز کاوه او دی له بیخونده او بې مزې شیانو پرهیز کوي.

هغه ځان خوار او اودی خلک خواروي. دپرون صوفي دباطن صفائي درلوده او دنن صوفي په رېږه او جامو کښې ظاهري صفائي لري. هغه صوفي هم بې نیازه و او دی هم. خو هغه داستغنا په وجه او دی ډېرې غنا په وجه. هغه دنیا ته شا کړه او ده په شا کړه.

پخوا به هم صوفیانو زیاته شپه په وینښه تیروله او اوس ئې هم تیروي. فرق تش همدومره دی چه هغوی په طاعت او عبادت مشغول و اودوی په عیش و عشرت.

دپرون صوفي لکه دیو جانس دسکندر سیوری په خپل سر نه قبلواوه. مگردنن صوفي ئې ظل الله گڼي او سرپرې ماتوي. لکه چه اوسنی صوفي پخوانی صوفي نه دی دغه شان ددې وخت مسلمان هم دصدر اسلام له مسلمان څخه ډېره فاصله لري. یو زراو څو سوه کاله بعد څه کمه فاصله نه ده. اسلام اوس دیوه رسم په حیث رسیمت لري او په عمل کښې ئې یوازې د عبادت جنبه عادت گرځیدلی ده. داسلام شرعي احکام په اسلامي ممالکو کښې د تطبیق وړ نه گڼل کېږي او اصلي منظوری له نظره لویدلی دی او اوسنی دماغ داسې فکر کوي چه اسلام باید په اجتماعي نظام کښې څه دخل ونلري او د ذهني موجود په حیث دیوې غیر عملي مفکورې په شان و ساتل شي.

اوس په اکثر و اسلامي هیوادو کښې اسلام سیاسي شوی او دسیاسي مصلحت پاسباني کوي. ډېرو اجتماعي نظامونو د تاریخ په اوږدو کښې دسیاسي اسلام حمایت او رعایت ترهغه حده کړې چه دسیاست او سیاسي اقتدار په گټه و او هغه اسلامي روحیه ئې وخت په وخت وژلې ده چه شخصي اقتدار او مطلق العنانی سره ئې مبارزه او مجادله کوله.

هو! دا روحیه ئې وژله مگر د دغه مرحوم جنازه ئې په ډېرو شاندارو مراسمو خاوروته سپارله او معابد او زیارتونه ئې ډېر مجلل جوړول له اجیرو او مجبورو ملایانو ئې دخپلو غوښتنو مطابق فتواگانې اخیستي او تحریفونه، بدعتونه ئې په اسلام کښې راگډول.

همدغه وجه ده چه په اسلامي احکامو کښې متضاد حکمونه او متناقض مسائل راپیداشوه او دصحیح او غلط تشخیص له هر مشکل نه مشکل کار شو. سربیره په دې ځینو نامسلمانه استعماري قدرتونو اسلام کښې له جعل کاری نه کارواخیست او جعلی اسلام ئې په مختلفو شکلونو استعمال کړ، او د عمل په ژبه ئې دا وښودله چه له اسلام نه هر څه جوړیدی شی حتی چه د کفر خدمتگار هم.

قادیانیت د جعلی اسلام یوه څرگنده نمونه ده.

په اسلام کښې دمختلفو فرقو او مختلفو عقایدو ظهور د خلفای راشدینو نه وروسته شروع شو او علاوه د شیعه او سني په دښمنی نوري فرقي او تفرقي هم راژوندی شوي.

د امویانو او عباسیانو په وخت کښې د متکلمینو معارضې او مجادلې تودې شوې او په دوو فرقو وویشل شوه چه یوه معتزله او بله اشعریه یا اشاعره بلل کېږي. د همدغو دوو فرقوله اختلافونو او استدلالونو څخه علم کلام را پیدا شو او عقلي دلايل په دیني مسایلو کښې دخپل شوه چه شک او تردید ورسره ملګري و.

متکلمین او علم کلام

د لومړي هجري قرن په آخر کښې مسلمانان په اسلامي عقایدو کښې لکه: توحید، تجسم، جبر او اختیار، معاد، ایمان، اوداسې نور له اختلافاتو سره مخامخ شوه او د هرې عقیدې خاوندانو دخپلې عقیدې د اثبات دپاره عقلي دلايل پیدا کول ددغو دلايلو راغونډول، تصنیف او تالیف د علم کلام اساس وګرځید او د عقل مذهب په دین کښې حلول او نفوذ وکړ چه معتزله پکښې ډېره درنه برخه لري.

حسن بصري چه د تصوف د لومړۍ مرحلې په سر کښې واقع دی او د دغې مدرسې مدرس ئې بللی شویو شاګرد ئې (واصل بن عطا) وچه په یوه مسئله کښې له خپل استاذ څخه مخالف شو او په مسجد کښې ئې له هغوی نه بیل خای ونیوه او اعتزال ئې اختیار کړ چه استاذ ئې هم دده په باب وویل: (اعتزل واصل عنا) یعنې له مونږ څخه لیرې اوبیل شو. واصل بن عطا لږ څه وروسته دخپل استاذ د یوه بل شاګرد عمرو بن عبید په ملګرتیا یوه نوې ډله جوړه کړه چه (معتزله) وبلل شوه یعنې د صوفي شاګرد معتزلی شو او معتزله فرقه ئې تاسیس کړه. معتزله د متکلمینو هغه فرقه ده چه (قدر) نفی کوي او له اهل سنتو سره په ځینو عقایدو کښې اختلاف لري او له کراماتو او معجزاتو څخه منکر دي او په آیتونو تاویل او تفسیر نه مني.

لومړۍ مسئله چه واصل بن عطا له خپل استاذ حسن بصري سره پکښې اختلاف درلود هغه د ګناهګارانو مسئله وه. مسلمانان هغه وخت په دغه مسئله کښې دوه ډلې و. ځینو د کبیره ګناهونو مرتکبین کافر ګڼل ځینو نور و فاسقان بلل. حسن بصري ورته منافقان وبل چه له کافرانو نه ډېر بتر دي.

واصل بن عطا پدې خبره کښې له استاذ سره مخالف شو او ویې ویل دوی نه کافران دي او نه مؤمنان بلکه بین المنزلتین منزلت لري او د کفراو ایمان په برزخ کښې واقع دي.

دغه د منزلت بین المنزلتین عقیده معتزله وچه په نورو مواردو کښې هم تطبیقوله لکه د حضرت عثمان (رض) قتل، د جمل اوصفین واقعه او داسې نور او دا د امویانو په ګټه وه ځکه دوی هم دا اعتزال مذهب ته راو اوښتل. د معتزله فرقې په مقابل کښې د متکلمینو بله فرقه اشعریه یا اشاعره وه.

د معتزله فرقې یو تن (ابوالحسن بن اسماعیل اشعري) چه له عبدالوهاب جبائی معتزلی څخه ئې زده کړه کوله دیوه خوب دلیدو په وجه له معتزلي مسلک څخه وګرځیده او له فلسفي روش څخه ئې در رسول الله صلی الله علیه وسلم سنتو او اسلامي سني فقهې ته مخه کړه او حنبلي مذهب ئې اختیار کړ. ده وویل زه دخدای په کلام او د پیغمبر په سنتو یعنې په هغو احادیثو تمسک کوم چه اصحابو او حدیثو امامانو ئې روایت کړی دی.

اشعریه یا اشاعره فرقه همدغه ابوالحسن اشعري ته منسوبه ده چه د معتزلی شاګرد و. اشعریه په حقیقت کښې دکوم نوي مذهب پیروان ندي بلکه په اصولو کښې د هماغه څه تابع دي چه اصحاب حدیث پرې عقیده لري. علم کلام چه دیني مسایل په عقلي دلايلو ثابتوي او معتزله فرقې د اشاعره وچه خلاف دغه علم ته ډېره توسعه ورکړه منبع ئې یوناني فلسفه ده.

متصوفین دغه علم ته ښه نظر لري او ځینې ئې که ډېر مخالف ندي ډېر موافق هم ندي. امام غزالی وایي: (قرآنی دلايل لکه غذا هر انسان ته ګټه لري او د متکلمینو دلايل لکه دواړنځورانو ته په کار ده.) ابن عباد هم علم کلام لکه طب ګڼي او وایي چه د صحت خاوندان ورته څه ضرورت نلري.

جنید مشهور صوفی یوه ورخ په لاره تېریده چه هلته متکلمین ناست و. ده پوښتنه وکړه چه دغه کسان څوک دي؟ چا ورته وویل دا هغه خلک دي چه د خدای تنزیه او له عیبونو څخه پاکوالی په عقلی دلایلو ثابتوي. جنید وویل: (تَقَى الْعَيْبِ حَيْثُ يَسْتَحِيلُ الْعَيْبَ عَيْبٌ) یعنی هلته چه عیب محال دی د عیب نفی کول هم عیب دي. امام شافعی او امام احمد حنبل د سني فقهې امامان سفیان ثوري او اکثر و محدثینو دغه علم تحریم کړی دی. لکه چه دمخه وویل شوه په اسلام کښې معارضې مباحې او مناظرې څه په خپله د مسلمانانو ترمینځ او څه د نورو مذاهبو د پیروانو له خوا دامویانو او عباسیانو په وخت کښې زیاتې شوې او کله چه خلیفه منصور عباسی فرمان صادر کړ چه د جهان علمي او مذهبي کتابونه په عربي ترجمه شي نو د دغو ترجمه شوو کتابونو په لوستلو د مسلمانانو په عقایدو کښې نوره گډوډي هم راغله او د عقلی دلایلو بازار تود شو.

د هارون الرشید پلار خلیفه مهدي چه دنوي پوهې ټینګ طرفدار و امر ئې وکړ چه اسلامي پوهان د اسلام د مخالفانو په ځواب کښې کتابونه ولیکي او اعتراضونه ئې رد کړي. ابوالهذیل (۱۳۱-۱۳۵ هجري) لومړی سړی و چه په علم کلام کښې ئې ډېر کتابونه ولیکل.

له خلیفه مهدي نه وروسته د ده ځوی هارون الرشید په ابتداء کښې علم کلام ته په بد نظر کتل او له متکلمینو سره ئې رویه سخته وه مگر ډېر ژر ئې په یوه خبره علم کلام ته نظر ښه شو او علاقه ئې ورسره پیدا شوه. خبره دا وه چه د هند مهاراجا یو خط هارون الرشید ته ولیکه چه مسلمانانو خپل دین د تورې په زور په خلکو ومانه که چېرې د اسلام اثبات په دلیل او برهان کولی شی یو عالم راو لېږي که زه ئې قانع کړم اسلام به ومنم.

هارون الرشید یو فقیه ورو لېږه او د مهاراجا له خوا د مباحثې د پاره یو نماینده وټاکل شو چه فقیه ته ئې وویل: ستاسو خدای قادر دی که نه؟ فقیه وویل: هو! د خدای یو صفت قدیر دی او کامل قدرت لري.

د مهاراجا نماینده وویل: آیدان په شان خدای پیدا کولی شي او دخپل مثل په پیدا کولو هم قادر دی.

فقیه جواب ورکړ: چه دا راز بحثونه په علم کلام پورې ارتباط لري او مونږ دغه علم او دغه راز بحثونه بد گڼو.

هارون الرشید وروسته تر هغه متکلمین راوغوښتل او له هغوی څخه ئې معمربین عباد د مباحثې د پاره انتخاب کړ. د مامون په وخت کښې علم کلام د رشد مرحلې ته ورسیده او معتزله و د هغه مهارت له مخې چه په فلسفه کښې ئې درلود د علم کلام علمي تدوین ته ئې اقدام وکړ.

وائې چه د علم کلام نوم په دغه علم ځکه کیښودل شو چه یو مهم بحث پکښې په الهی کلام باندې و او ډېرې خبرې په دې باندې کیدې چه قرآن مخلوق دی او که نه دی؟ ځینې وائې د فلسفې یو شاخ منطق دی او کلام د منطق په معنی دی ځکه د دغه علم نوم علم کلام کیښودل شو.

دا نوم د عباسیانو په وخت کښې وضع شو او پخوا تر هغه کلامي بحثونه (فقه الدین) بلل کیده د (فقه العلم) په مقابل کښې. په همدغه وجه د امام ابو حنیفه هغه کتاب چه په عقایدو کښې ئې ولیکه (فقه الاکبر) و بلل شو.

په علم کلام کښې د معتزله او اشعریه ځینې مهم اختلافونه دا دي:

وعد او وعید:

الله تعالی په خپل کتاب کښې ډېر ځایونه نیکانوته د اجر او ثواب وعدې ورکړيدي او گناهکاران ئې په زجر او عذاب ویرولي دي د عدالت تقاضا هم همدغه ده چه انسان دخپلو ښو کارونو په مقابل کښې ښه و مومي او د بدیوسزا ورکړه شي.

دلته دا سوال پیدا کېږي چه آیا په خدای باندې د وعدو او وعیدونو په ځای کول حتمی او لازمي امر دی که نه دی. یعنی الله تعالی په عدل مکلف دی او که نه؟

اشاعره وایي: په خدای پاک باندې څه واجب ندي هغه فعال مایشا دی او کولی شي چه مطیع او فرمانبردار ته سزا ورکړي. او گناهکار ته د رحم او کرم له مخې اجر و نه ورکړي.

امام غزالي وايي: الله تعالى ټول کافران بخښلي شي او ټول مومنان معذب کولي شي ځکه چه خدای د ټولو او د هرڅه مالک دی نو په خپل ملک کښې هر راز تصرف کولی شي.

معتزله وايي: دمطیع دپاره اجر او دگنهگار دپاره (چه بې توبې مړشي) زجر په خدای واجب دي. که داسې نه وي نو پاک خدای به په هغه څه کښې چه مونږ ته ئې خبر را کړي دروغجن شي (العیاذ بالله) او دا کار له عدل او انصاف نه هم لرې دی او پاک خدای په خپله وايي: (وَمَا أَنَا بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ سورت ق آیت ۲۹) یعنی زه په بندگانو ظالم نه یم.

احباط:

په طاعت او عبادت او په بنو عملونو د گناهونو محوه کیدل او په بدو عملونو او گناهونو د نیکی له مینځه تلل هم اختلافي مسئله ده.

په قرآن کریم کښې داهم راغلي دي: (إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ سورت هود آیت ۱۱۴) یعنی حسنات سیئات له مینځه وړي.

له بلې خوا دا هم په قرآن کریم کښې خوځایه راغلي دي چه شرک او کفر نیک عملونه ضایع کوي او له مینځه ئې وړي مگر په صورت حجرات کښې د پیغمبر په حضور کښې په جگ او ازغریدل او داسې په جهر غریدل لکه چه مسلمانان په خپلو مینځو کښې یوله بل سره غږېږي دا کار هم چه شرک او کفر ندی بیا هم دا عمالو احباط (حبط کول) او ضایع کیدل گڼل شوي دي.

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَن تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ الحجرات آیت ۲) معتزله د احباط په باره کښې وايي: که یو مومن د گناه مرتکب شی نیک عمل ئې له مینځه ځي او په ښه عمل باندي بد عملونه مینځل کېږي نو په دغه اساس دانسان وروستی عمل اعتبار لری او محوه شوی عملونه په حساب کښې نه راځي.

اشاعره وايي: ښه او بد عملونه ځانته حساب لري او محاسبه کېږي. د اشاعره په نزد د تیرو اعمالو محوه کیدل یعنی (احباط) په انکار پورې ارتباط لري او د کفر په صورت کښې پخوانی نیک عملونه له مینځه ځي او بس. لکه چه الله تعالی فرمائي: (لَئِن شُرِکْتَ لِيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ سورت زمر آیت ۶۵) یعنی که څوک مشرک شي نو عمل ئې حبط کېږي. اشاعره وايي: د مومن او مسلمان حسنات او سیئات تلل کېږي که بدې ئې زیاته وه داسې به وې لکه چه هیڅ نیکی ئې نه وي کړي که د نیکی پله ئې درنه وي بې گناه به وگڼل شي دا ځکه چه اکثر په لږو غالب وي او اقل له مینځه وړي.

صاحب المواقف وايي: د چانیکي او بدې که مساوي وي امکان لري چه ثواب په عقاب رجحان ولري.

شفاعت:

د شفاعت مسئله هم له اختلافي مسائلو څخه ده چه دواړه فرقې پکښې اختلاف لري.

اشاعره وائي: پیغمبر د کبیره گناه د مرتکبینو شفاعت کوي چه له عذابه یې خلاص کړي او نجات ومومي. معتزله وايي: د شفاعت معنی دانه ده چه د عذاب مستحق له عذابه خلاص شي بلکه د اجر او ثواب خاوند ته د اجر او ثواب زیاتول د شفاعت معنی ده او پیغمبر د هغه چا شفاعت کوي چه د ثواب مستحق وي چه خدای ئې په اجر کښې زیاتول وکړي او درجه ئې لوړه کړي.

په قرآن کریم کښې دا واضحه ده چه د کافرانو شفاعت نشي کیدی او نه شفاعت څه فایده ور رسوي: (فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشَّافِعِينَ المدثر آیت ۴۸) همدغه معنی افاده کوي.

په ځينو آيتونو كښې شفاعت دخداى په اذن پورې موقوف گڼل شوى لكه پدې آيت شريف كښې: (مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ الْبَقْرَةَ آيت ۲۵۵) يعنې څوك دى هغه چه دخداى په نزد شفاعت وكړي مگر دهغه په اذن. په بل آيت كښې راغلي دي: (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِّن قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمْ يَوْمٌ لَّا يَبِيعُ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفَاعَةٌ -البقره آيت ۲۵۴) په دې ايت كښې مومنانو ته ويل شويدي چه خپل مالونه دخداى په لاره كښې نفقه كړئ پخواتردې چه هغه ورځ راشي چه نه پكښې خريداو فروش شته نه دوستى او نه شفاعت.

د پيغمبرانو عصمت:

د انبياؤ په معصوميت كښې هم د نظر اختلاف موجود دى. معتزله وايي: كيدى شي چه انبيا د نبوت نه دمخه دلويو او وړو گناهونو مرتكب شوي وي او وروسته له نبوته هم د وړو گناهونو مرتكب شى، يعنى دوى پس له نبوته انبيا له كبيره گناهونو نه معصوم گڼي. اشاعره وايي: پخوا له نبوته دا امکان موجود دى چه انبيا دلويو او وړو گناهونو مرتكب شي او وروسته له نبوته هم كيدى چه سهواً دلويې گناه مرتكب شي مگر په قصدي او عمدې ډول غټه گناه نه كوي يعنى له كبيره گناه نه په قصدي صورت له نبوت نه وروسته معصوم دى.

معجزه او نبوت:

معتزله لكه چه د اولياؤ له كراماتو څخه منكردي دغه شان د انبياؤ له معجزو ښكاره كولو نه هم انكار كوي او نه ئې مني. اشاعره وايي: نبوت يو مقام دى چه دخداى له لوري دخلكو د هدايت دپاره وركول كېږي او پيژندنه ئې پدې كښې كېږي چه خداى په خپل قدرت د معجزې ښكاره كولو توان پيغمبرته وركوي. دوى معجزه د نبوت شرط گڼي او د معجزې د پيژندلو دپاره دا شرطونه تعيينوي: دخداى فعل دې وي، خارق العاده دې وي، بل څوك دې هغه كار ونكړى شي. د نبوت دمدي لخوا دې عملي شي. له دعوي سره دې موافق وي، د پيغمبرانو او دده دعوي په ضد دې نه وي. د معجزې په خارق العاده توب كښې ځينې پوهانو ويلي دي چه كه د خارق العاده كار معنی دا وي چه د طبيعت د نظام او د فطرت د اصولو په خلاف د علت او معلول له سلسلې نه بهر وي دا راز كار هيڅ ممكن ندی او كه دغسې نه وي نو خارق العاده ويل ورته څه معنی لري او نه ښائي چه د معجزې اساسي شرط وگڼل شي. د اشعريانو مشران لكه امام رازي او امام غزالي چه د متكلمينو دغسې ايرادونو ته متوجه شوه نو د خرق عادت قيد ئې لغوه كړ لكه چه په شرح مواقف كښې ليكل شويدي: (وَالْمُعْجَزَةُ عِنْدَنَا مَا يَقْصُدُ بِهِ تَصْدِيقُ مُدْعِي الرِّسَالَةِ وَإِنْ لَمْ يَكُنْ خَارِقًا لِلْعَادَةِ) يعنى زموږ په نزد معجزه هغه ده چه د نبوت دمدي تصديق پكښې مقصود وي كه څه هم خارق العاده نه وي.

امام فخر رازي وايي: په نبوت باندې باور لرونكي دوه ډوله دي: يو هغه چه معجزه د پيغمبري شرط گڼي بل هغه چه وايي مونږ بايد اول په دې پوه شو چه ښه او بد عقايد او كارونه كوم دي او بيا وگورو څوك چه خلك يوه دين ته رابولي په خبرو او تعليماتو كښې ئې دنيكى او حقيقت څومره اثر شته او دا بلنه خلك تر څه اندازې له باطلونه حق ته راگرځوي كه چيرې دا يقين حاصل شي چه هغه پيغمبر دى نوبيا ئې اطاعت لازم او واجب دى.

امام رازي وايي: (دمعجزې نفى له قرآن څخه صراحتاً معلومېږي چه فهم ئې مشكل ندی.)

الله تعالی په سورة انعام کښې وايي: (وَمَا تُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ سورت انعام آیت ۴۸) یعنې نه لېږو پیغمبران مگر زیږي ورکوونکی او ویروونکی.

دا مطلب په قرآن کریم کښې خو ځله مکرر راغلی چه د پیغمبرانو کار د خلکو خبرول دي چه د بنو عملونو په مقابل کښې د بنه پاداش زیږی ورکړي او د بدو کاروله عواقبه خخه ئې ویروي. د پیغمبرانو وظیفه همدغه ده او نور د خلکو کار دی چه مني ئې که ردوي ئې. په دین کښې اکراه نشته او حضرت محمد ته د خدای له لوري ویل شوی دی چه ته د خلکو په مسلمانولو مکلف نه ئې څه چه تا ته وحی کېږي هغه خلکو ته رسوه اوبس.

په دغه اساس معجزې ته هیڅ ضرورت نه پیدا کېږي چه د رسالت شرط ئې وگڼو ځکه الله تعالی حضرت محمد (ص) ته وایي: (قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبِ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ إِنَّا أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ - سورت انعام آیت ۵۰) یعنې ووايه، نه وایم تاسوته چه ماسره د خدای خزانی دي او نه وایم چه په غیب پوه یم او نه وایم تاسوته چه زه ملک یم، پیروي نه کوم مگر د هغه شي چه وحی ئې راته شویده.

هرکله چه پیغمبر د خدای له لوري مامور دی چه خلکو ته ووايي چه ماسره نه خزانی شته، نه علم غیب او نه زه ملک یم بلکه تاسو غوندې بشر یم او د وحی پیروي کوم نویا د معجزې لرلو سوال څنگه پیدا کیدی شي.

په سورة اعراف کښې هم پاک خدای حضرت محمد (ص) ته داسې امرکوي: (قُلْ لَا أَفْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَأَسْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ سورت اعراف آیت ۱۸۸).

یعنی ووايه! مالک نه یم د ځان د پاره د نفع او نه د ضرر مگر هغه چه د خدای رضایي که زه په غیب پوهیدلی هرگوره به مې ډېر جمع کړي و، د منفعت له جنس خخه او نه به رسیدله ماته هیڅ بدي.

نه یم زه مگر ویروونکی او زیږی رسوونکی د داسې قوم د پاره چه ایمان لري. دغه راز واضح بیانونه چه په قرآن کریم کښې راغلي دي امام رازي حق لري چه ووايي قرآن معجزه په صراحت نفی کړیده. له معجزې نه خو معتزله چور منکر دي او اشاعره هم پکښې دوه ډلې دي چه یوه ډله ئې د نبوت شرط نه گڼي یانې خارق العاده توب لازم نه گڼي او په دغه صورت کښې د معجزې مفهوم له مینځه ځي او یوه مشکله موضوع د حل لاره پیدا کوي. که چیرې معجزه نفی نشي بلکه خارق العاده کار او د نبوت شرط وگڼل شي او دا ټکی هم ورسره شي چه بل څوک هغه کار ونکړي شي نو بیا علاوه په عقلي او علمي استحاله چه د طبیعت او فطرت د اصولو خلاف د علت او معلول سلسلي نه بهر څه نشي کیدی دا مشکل هم پېښېږي چه اشاعره د پیریانو او شیاطینو په وجود او دانسان په بدن کښې د دوی په حلول او نفوذ هم عقیده لري او دامنی چه د بنیاد م په وجود کښې د پیریانو حلول د دې باعث کېږي چه له دغه شخص نه خارق العاده چارې څرگندې شي او د تعجب وړ وي. نو پدغه صورت کښې به دیوه پیریانو او سحرکار فرق چه د نبوت ادعا وکړي له رښتیاني نبی نه په څه شان وشي؟ له بلې خوا هغسې کسانو لکه: عبدالله بن مقفع، حکم بن عطا مزدک چه پخپل وخت کښې حیرانوونکي خارق العاده کارونه کړيدي یا اوس د مسمریزم او هیپنوتیزم په اساس صورت مومي له معجزې نه به ئې څنگه بیلوو او تشخیص به ئې کوو.

عبدالله بن مقفع دوه میاشتی د نخشب په شاوخوا کښې ځلانده سپوږمۍ له ځانه راویستله چه تر څلورو فرسنگو پورې ئې ځمکه رڼا کوله.

مزدک هم څه داسې وسیله پیدا کړې وه چه د اور له مینځ خخه به ئې خبرې کولې. بله دا چه که ووايو چه بل څوک دې هغسې کار ونه کړي شي که د دې خبرې معنی دا وي چه د معجزې د وقوع په وخت کښې دې څوک ونکړي شي نو بیا باید عبدالله بن مقفع پیغمبر وگڼل شي ځکه چه هغه وخت بل چا دغه کار نشو کولی او که مقصد دا وي چه د جهان تر آخره څوک ونکړي شي دا پیشگوئې به څوک څنگه وکړي چه دا کار په وروستیو زمانو کښې څوک نشي کولی. هغه شفاگانې چه د عیسیٰ (ع) معجزه وه او د هیپنوتیزم او مسمریزم په وسیله کیدی شي چه لکه معجزه کوم خاص علت نلري

دهمد غسې ملاحظاتوپه وجه د متکلیمنو مهم اشخاص: امام غزالي، امام فخر رازي، ابن رشد، راغب اصفهانی او شاه ولی الله یا معجزه د رسالت شرط نه گڼي یائي له خارق العاده توب څخه مجزا کوي او د عقلي استدلال په حیث ټي د نبوت له موضوع سره مربوطوي. داؤ د معتزليانو او اشعريانو ځینې مهم اختلافونه چه په علم کلام کښې مطرح شوه او له حسن بصری صوفي سره دهغه د شاگرد واصل بن عطا اختلاف ټي اصلی منشا او مبدا وه. په دغو اختلافاتو پسې نور هم ډېر اختلافونه راروان و او په مختلفو نومونو، مختلفې فرقې په اسلام کښې راپیدا شوې چه مظاهري ټي ډېر څرگند او ښکاره دي.

هماغسې چه په عيسوي دين کښې پروتستان (په پاپ باندې عقیده نه لرونکي) کاتولیک (د پاپ پیروان) او ارتدکس (په دين کښې رښتوني او د صحيح دين پیروان) پیدا شوه په اسلام کښې زیات شمیر مذهبونه او مسلکونه مینځ ته راغلل او د اسلام تطبیق د زمان او مکان د اختلاف په وجه مختلف شکلونه او صورتونه پیدا کړه. قرآن کریم که څه هم په اصلي صورت محفوظ پاتې دی او تحریفات ټي په متن کښې نه دي راغلي مگر د تفسیر او تاویل له لارې پکښې راز راز تعبیرونه وشوه او د متضادو افکارو د استدلال ماخذ وگرځیده.

د اسلام دين چه تقریبا څوارلس سوه کاله دمخه دنیا ته راغی او اوس پرې ډېرې پیړۍ تیرې شوي دي، ډېره اوږده زمانه ټي طی کړیده او په دې کښې شک نشته چه د زمانې دغومره ډېر تغیر د ژوند په ټولو خواو کښې ډېر بدلونونه راوستي دي او دين هم له دغو تغییرونو څخه مصئون نه دی پاتې.

ځینې پوهان وايي د اسلام دين د نورو ادیانو په شان یوه اجتماعي پدیده وه چه پخپل وخت کښې د ترقی او تکامل په لور یو قوي او مفید حرکت و او ډېر اصلاحات ټي وارد کړه مگر څومره چه تولید او تولیدي وسایل ژر ژر تغیر کوي اجتماعي روابط او سازمانونه ټي نه کوي او ادیان څه موده وروسته نشي کولی چه ځان د تولید له څرنگوالي سره مطابق کړي په همدغه وجه بالاخره د ترقیاتو په مخکښې سد کېږي او دا ضرورت مینځ ته راځي چه باید مذهبي اصلاحات شروع شي او د مذهب او تولید ترمینځ نسبي تطابق مینځ ته راشي خوسره له دې بالاخر خبره هغه ځای ته رسېږي چه بیا اصولاً دين له تولید سره هیڅ مطابقت نه کوي او له مینځه ځي دا خبره چه هر څنگه وي، وي به دلته د بحث وړ دا خبره ده چه ایا د اسلام دين د زمانې تغیر ته څه اعتنا کړیده او که نه؟ آیا په ديني او شرعي احکامو کښې ټي د اجتماعي بدلون په وجه سازش او تطابق ته لاره خلاصه پرېښي ده که ترلی بي ده؟

په اسلامي فقه کښې خود مذهب امامانو ځان ته د اجتهاد دروازه بیرته کړه او د زمان او محل په اعتبار ټي داسې احکام وضع کړه چه ضرورت ټي تقاضا کوله.

د عموم البلوی اصطلاح په همدغه وجه مینځ ته راغله او: (الضَّرُورَاتُ تُبَيِّحُ الْمَحْضُورَاتِ) یعنی ضرورتونه ممنوعات مباح کوي یو مهم اصل وگڼل شو. (گر ضرورت بود روا باشد) په ديني او شرعي احکامو کښې اجتماع او قیاس وروسته له آیت او حدیث څخه دوه مهم اصله گڼل دا ثابتوي چه فقهاؤ له عصر او زمانې سره تطابق او د نوو احکامو استنباط او استخراج ضرور گڼلي او دغه اصل ټي منلی دی.

په همدغه اساس اسلامي سني فقه د څلورو مذهبو د امامانو په اجتهاد تدوین شوه او دخلکو د احتیاج مطابق په شرعي احکامو کښې ډېره اضافه وشوه او ډېر نوي مسایل په عباداتو او معاملاتو کښې مینځ ته راغله او بیا لوڼې لوڼې فتاوي راووتې اوله اصولو او کلیاتو نه جزئیات استخراج شوه.

په شيعی فقه کښې خو اوس هم د اجتهاد سلسله جاري ده او مجتهدین د اجتهاد حق لري مگر په سني فقه کښې د اجتهاد دروازه وتړل شوه او د راتلونکو وختونو ایجابات او مقتضیاتو ته ونه کتل شوه بنائې د اجتهاد د دروازې تر لویو وجه داوي چه په اخره زمانه کښې د آخري زمانې ملایان د دنیايي گټو د پاره غلط حکمونه صادر نکړي او په دين کښې له سمې لارې نه منحرف نشي که دا کار په همدغه لحاظ هم شوی وي بیا هم ویلی شو چه په دين کښې د زمانې همدغه تاثیر چه پخوا اجتهاد جایز و او اوس ناجایز دی ډېر لوی تغیر دی او ډیر زیات اهمیت لري که د آخري زمانې د دیانت کمزوري د اجتهاد بندولو دلیل کیدی شي نو بیا د آخري زمانې دنوو ایجاباتو او مقتضیاتو د پاره د نوو

احکام و ضرورت و لې د اجتهاد د دوام موجب نشي کيدی. که څوک دا ووايي چه د اجتهاد حق يوازې په څلور و امامانو (ابو حنيفه، شافعی، مالک او حنبل) پورې منحصر و نو ددې انحصار دليل به څه وي؟ هغه وخت چه دغو امامانو د فقهې مسایل راويستل په هماغه وخت کښې هم ددوی په معاصرینو او شاگردانو کښې داسې کسان و چه مخالفت ئې ورسره کاوه لکه: (زفر، محمد او ابویوسف) او دغه اجتهادي مخالفت د دين مخالفت نه گڼل کيده پخپله د څلورو مذهبو يوله بله اختلاف د ائبيي چه عقلاً ممکنه ده چه څلور واړه مذهبو د مختلفو او متضادو احکامو لرو سره بيا هم څلور واړه حق وگنل شي او په يوه کښې هم څه غلطې نه وي. په همدغه وجه دامل شويده چه يو مذهب به صحيح وي او نور د اجتهادي سهوې په وجه معاف وگڼل شي يا به په يوه مذهب کښې ځينې احکام صحيح وي او په ځينو کښې به اشتباه پيښه شوې وي: (الشَّيْخُ تَارَةً يُخْطِئُ وَ تَارَةً يُصِيبُ) شيخ کله خطا کېږي او کله حق ته رسېږي يعنې دا نشي کيدی چه ټول مجتهدين په ټولو اجتهادي احکامو کښې له سهو او خطا څخه مصئون وي. د وروستۍ زمانې دايجاباتو او مقتضياتو رعايت په اسلام کښې معتبر گڼل شوی او پخپله دخداي په کتاب کښې داسې آيتونه شته چه د زمانې د تغير په وجه د ديني احکامو تغير رانښيي او په دې مو پوهوې چه د يوه وخت احکام په بل وخت کښې د شرايطو او حالاتو په بدلون منسوخ شويدي.

سربيره په دې د خلفای راشدينو په وخت کښې هم ځينې مثالونه شته چه د وخت په بدلون د احکامو بدلون څرگند وي. د رسول الله (ص) په زمانه کښې د اسونو زکات نه اخيستل کېږي مگر حضرت عثمان پخپل خلافت کښې د اسونو زکات و اخيست او دليل ئې دا و چه هغه وخت اسونه لږ و او د جهاد د پاره و مگر اوس ډېر شويدي او تجارتي مال گرزيدي دي چه بايد زکات ئې و اخيستل شي. همدارنگه رسول الله (ص) د قرآن کریم په حکم مولفة القلوب د بيت المال په مال کښې د برخې خاوندان گڼل او دوی ته ئې برخه ورکوله مگر حضرت عمر (رض) پخپل خلافت کښې مولفة القلوب ته څه نه ورکول او ويل ئې هغه وخت مسلمانان ضعيف و او د قلوبو تاليف ته ئې ضرورت درلود چه اوس ئې نلري.

په سورة انفال کښې الله تعالی خپل نبي ته امر کوي چه مومنان جنگ ته وهڅوه او ترغيب ورکړه چه که ستاسو شل تنه صابران وي په دوو سوو غلبه مومي او که له تاسو نه سل تنه وي په زرو کافرانو باندې بريالی کېږي: (يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عَشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتِينَ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا

سورت انفال آيت ۲۵)

وگورئ! په دې آيت کښې مسلمانان مکلف شويدي چه يوتن د لسو تنو کافرانو په مقابل کښې و جنگېږي خوڅه موده وروسته چه حالات بدلېږي يوبل آيت نازلېږي او مومنانو ته وايي اوس خداي تخفيف درکړ او پېټي موسپک شو. خداي پوهېږي چه په تاسو کښې ضعف راغی که اوس ستاسو سل تنه صابران وي په دوو سوو غالبېږي او که زرتنه له تاسو څخه وي په دوو زرو تنو باندې د خداي په اذن غلبه حاصلوي او خداي د صابرانو ملگری دی:

(الآن خَفَّفَ اللَّهُ عَنْكُمْ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمْ ضَعْفًا فَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتِينَ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفَيْنِ بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ - سورت انفال آيت ۲۶) دلته يو مسلمان د دوو تنو کافرانو په مقابل کښې په مقاومت مکلف دی او د زمانې په بدلون په ديني تکليف کښې ډېر کموالی راغلی دی د هجرت په آغاز کښې مسلمانان لږ و مگر ديني جذبه او روحیه ئې ډېره قوي وه چه يوبه د لسو په مقابل کښې جنگيده او بريالی کيده، حتی چه زرتنه مسلمانان له اتيا زره کافرانو سره جنگيدل او د موته په غزا کښې درې زره مسلمانان د دوو سوو زرو يعنی دوو لکو په مقابل کښې پايدار پاتې شوه، د هجرت له آغاز نه څه موده وروسته چه لومړنی مسلمانان بوډاگان او ضعيف شوه اونوی نسل د پخوانيو مهاجرينو او انصارو په شان معنا اورو حاقوي نه و او نه هغه کامل يقين ورسره و نو يوتن د دوو تنو په مقابل کښې په جنگ مامور شو يعنې د رسول الله (ص) په حیات کښې د ډېرو وخت په تېريدو په يوه قرآني

حکم کنبې د غومره فرق او تغېبیر راغی او علت ئې هم د زمانې تغېبیر ونبودل شوځکه د تخفیف د آیت شروع په (الآن) باندې وشوه.

د اسلام ژوره، باریکه او صحیحه مطالعه چه اجتهادي پوهه هم ورسره ملگرې وي ډاډه را کوي چه اسلام په هروخت کنبې د عصر له احتیاجاتو سره مناسب احکام وضع کولی شي او یوازې د اسلام اجتماعي عدالت دا استعداد او ظرفیت لري چه بشري سعادت تامین کړي اوبس.

پای

اسلام او د اسلام نقش

د فرد او جامعي په جوړولو کښې

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**